

千王之凰

ผู้เป็นหนึ่ง
ในใต้หล้า...
คือข้า
ผู้เดียว

1

峨眉
เจ้อเหมย
เจียน
กั๋งเจวียน
แปล

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

**แฉ่่มใสขอสั่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ**

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

คำนำ

'ผู้เป็นหนึ่งในได้หล้า... คือข้าผู้เดียว' ที่ท่านนักอ่านถืออยู่ในมือขณะนี้ เป็นนิยายเรื่องหนึ่งในแนวมากกว่ารักที่ทางกองบรรณาธิการภูมิไฉนนำเสนอเป็นอย่างยิ่ง เพราะนอกเหนือไปจากการที่นักเขียนผู้เก่งกาจเช่น 'ท่านเอื้อเหมย' เป็นเจ้าของผลงานเรื่องนี้แล้ว พล็อตเรื่องและการเล่าเรื่องยังสนุกสนาน ขวนให้ติดตามจนวางไม่ลง และคาดเดาต่อไปไม่ได้เลยอีกด้วยค่ะ ซึ่ง 'ผู้เป็นหนึ่งในได้หล้า... คือข้าผู้เดียว' มีทั้งลึ้นเจ็ดเล่มจบ โดยเราจะออกวางจำหน่ายต่อเนื่องกัน และไม่ทำให้ท่านนักอ่านต้องรอคอยอย่างยาวนานแน่นอน

เรื่องราวเริ่มต้นขึ้นเมื่อซูเฟียนจื่อได้เดินทางมายังดินแดนพันเมฆาด้วยความบังเอิญ และได้พบกับเจิ้งเฮ้อผู้เป็น 'เนื้อคู่ตามดวงชะตา' ของนาง ก่อนจะได้รับรู้จากผู้อาวุโศบายเทพจอมกวนว่านางเป็นคนของสกุลซู ตระกูลสืบแปดมงกุฎ เลื่องชื่อของที่นี่ แม้ซูเฟียนจื่อจะไม่ค่อยชอบ 'ชาติกำเนิด' ที่เพิ่งค้นพบนี้มากนัก แต่ก็ยังรู้สึกดีกว่าตนเองเป็นเด็กกำพร้าเช่นเดิม เพราะอย่างน้อยก็มี 'ครอบครัว' ทว่าใครจะคิดว่าคนส่วนใหญ่ในตระกูลจะมองนางเป็นเพียงขยะไร้ค่าเพราะนางไม่อาจฝึกวิชาได้ ยิ่งดั้นด้นะที่นางเอกของเราเป็นนางเอกที่น่าเอาใจช่วยอย่างมาก ทั้งยังมีความมุมานะบากบั่น พยายามและไม่ยอมแพ้ต่อโชคชะตาโดยสิ้นเชิง จนทำให้นางพิชิตทุกสิ่งทีนางควรได้รับมาด้วยตนเอง

นอกจากนี้สิ่งที่น่าเอาใจช่วยนางยังมีทั้งเรื่องทีนางต้องการตามหาพ่อแม่ที่หายสาบสูญไป การทีนางต้องทำภารกิจเพื่อตนเองรวมถึงคนสกุลซู และยังมีเรื่องทีนางเป็นเนื้อคู่กับเจิ้งเฮ้อผู้บุรุษตระกูลฝ่ายธรรมะ ชายทีเคยคิดว่าสภาพของนางไม่คล้ายคนทีจะกอบกู้หายนะวันสิ้นพิภพกับเขาได้แต่อย่างใดด้วย เห็นหรือไม่คะว่าแค่เปิดเล่ม 1 ก็มีสิ่งทีน่าสนใจมากมายแล้ว เช่นนั้นอย่าได้รอช้า ขึ้นหลังท่านอาวาทะพและเหินบินเข้าสู่ดินแดนพันเมฆาแห่งนี้ไปพร้อมกัน

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

"เจ้ามาจากที่ไหน"

จู่ๆ เสียงบุรุษที่น่าฟังอย่างยิ่งก็ดังมาจากด้านหลัง

ซูเพียนจื่อตกใจหมุนตัวไปก็เห็นหนุ่มน้อยรูปร่างงามสดดั่งคนผู้หนึ่งยืนพึงอยู่ที่ข้างต้นไม้เก่าแก่
ในระยะห่างราวห้าเมตร

'เรียวคิ้วดุจกระบี่ นัยน์ตาปานดวงดาว'...ซูเพียนจื่อเพิ่งจะสัมผัสได้อย่างถ่องแท้เป็นครั้งแรกว่า
สำนวนนี้เปรียบเปรยได้สมจริงเพียงใด สองคิ้วของเขาทั้งเพรียวพล้ว ทั้งคมเข้มเปี่ยมพลัง นัยน์ตาที่
สูงสกาเวดั่งดวงดาวคู่นั้นก็ลุ่มลึกหาใดเทียม ราวกับหากมองเขานานขึ้นอีกเพียงนิด ก็จะต้องจมลงไป
ในนั้นโดยไม่อาจห้ามใจได้อีกเลย

ลำพังคิ้วตาที่ชวนหวนไหวคู่นี้ก็เพียงพอจะทำให้บรรดาหนุ่มหน้าหวาน หนุ่มหล่อมาดแมน และ
หนุ่มเท่สายแฟชั่นที่ซูเพียนจื่อเคยเห็นในหนังหรือบนอินเตอร์เน็ตถูกดึงดูดกระเด็นไปสุดขอบฟ้าแล้ว

หนุ่มน้อยชุดดำดูอายุมากกว่าเธอเพียงไม่เท่าไร ทว่าสีหน้าอันสุขุมหนักแน่นนั้นมิทั้งความสง่า
เป็นผู้ใหญ่กับความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่คนในวัยเดียวกันไม่มี ซูเพียนจื่อตะลึงอยู่ชั่วครู่ค่อยจุกคิดถึง
สารรูปที่น่าอดทนของตนในเวลานี้ จึงรู้สึกอายอยู่บ้างอย่างช่วยไม่ได้

หนุ่มน้อยชุดดำผู้นี้ก็คือเจิ้งเฮ้ออันนั่นเอง เมื่อเห็นซูเพียนจื่อไม่พูดสักคำ เอาแต่จับจ้องเขา
อย่างเหม่อลอย เจิ้งเฮ้อก็อดไม่ได้ที่จะรู้สึกผิดหวังยิ่งกว่าเดิม...นี่นะหรือเนื้อคู่ตามดวงชะตาของเขา
นี่นะหรือคนที่ปู่เจินอวี่พูดเป็นนัยว่าจะมากอบกู้หายนะวันสิ้นพิภพร่วมกับเขา

เห็นกันอยู่ว่านางเป็นแค่เด็กสาวที่แสนจะธรรมดา ข้ามีแนวโน้มเป็นคนคลั่งบุรุษเสียด้วย

แนะนำตัวละคร

- * ปู่เงินอวี๋ หนุ่มน้อยรูปโฉมดุจเซียนวิเศษ สวมชุดม่วง นัยน์ตาหงส์ กับจุมูกที่ชวนมองดูหยกสลัก
- * เจิ้งเฮ้ออ๊ี้ บุตรหลานสกุลเจิ้งซึ่งเป็นตระกูลนักปกครอง สวมชุดดำ สองคิ้วของเขาทั้งเพียวพลีวทั้งคมเข้มเปี่ยมพลัง
- * ชูเพียนจื่อ เด็กสาวจากสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า คุณหนูเจ็ดของสกุลชู หน้าตาสวยหมดจด
- * ฝูเอวี่น ท่านอาชาเทพของสกุลชู ม้าที่แรกเห็นมีขนสีตุ๋นบนเนื้อตัวสีเหลืองขี้โคลนของมันถูกแซมไปด้วยขนสีน้ำตาลอมดำกระจายตัวเป็นต่างดวง
- * ชูหู่หลี่ บุตรชายคนเล็กของประมุขสกุลชู เขาคืออัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะ ผู้เป็นทั้งความหวังและความรุ่งโรจน์ของสกุลชูเมื่อสิบกว่าปีก่อน
- * ชูม่านม่าน ญาติผู้พี่ของชูเพียนจื่อและมีระดับรุ่งเป็นอาจารย์อาสีหน้าเยือกหยิ่ง เป็นหญิงงามแห่งถ้ำพันจิ้งจอกผู้ขึ้นชื่อว่าเย็นชาดุจภูเขาน้ำแข็ง
- * ชูป้ออวี่น ศิษย์คนโตของผู้อาวุโสใหญ่ห่าน เป็นอัจฉริยะเชิงยุทธ์ในหมู่คนรุ่นหนุ่มสาวของสกุลชู รูปโฉมองอาจคมสันทั่วร่างแผ่ซ่านกลิ่นอายอันเย็นชาเฉียบขาดออกมาอย่างเข้มข้น

พลังวัตรเจ็ดขั้น

ขั้นถอดรูป : พลังวัตรตั้งแต่ 1-10 แรงข้างสาร

ขั้นเปลี่ยนกระดูก : พลังวัตรมากกว่า 10-100 แรงข้างสาร

ขั้นชำระไขกระดูก : พลังวัตรมากกว่า 100-1,000 แรงข้างสาร

ขั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ : พลังวัตรตั้งแต่ 1-10 แรงมังกร

ขั้นเหนือสามัญ : พลังวัตรมากกว่า 10-100 แรงมังกร

ขั้นพันโลกียะ : พลังวัตรมากกว่า 100-1,000 แรงมังกร

ขั้นทรงฤทธา : พลังวัตรมากกว่า 1,000 แรงมังกรขึ้นไป

7

คำคืนนี้ไร้จันทร์ ทว่ามีหมู่ดาวพราวพร่าง ธารดาราที่แขวนตัวสูงลิ่ว
อยู่ท่ามกลางผืนฟ้าสีน้ำเงินเข้มนั้นกำลังทอรัศมีวูบไหว

กล่าวกันว่าบนท้องฟ้าที่ลึกล้ำไร้ขอบเขตและดาราดาษไปด้วย
ดวงดาวนี้มีความลึกลับซุกซ่อนอยู่ไม่สิ้นสุด ไม่เพียงแต่โชคชะตาของทุกคน
ที่ล้วนสอดคล้องกับดวงดาวเหนือผืนฟ้าอันไกลโพ้น กระทั่งความรุ่งเรือง
เสื่อมโทรมของใต้หล้าก็ยังเกี่ยวพันแน่นแฟ้นกับการเปลี่ยนแปลงของ
ปรากฏการณ์บนฟ้าและการโคจรของดวงดาวเหล่านี้

นับแต่โบราณมา บน 'ดินแดนพันเมฆา' ก็มีปราชญ์ผู้หยั่งรู้นับไม่ถ้วน
ที่อาศัยปรากฏการณ์ของดวงดาวมาลอบสืบอนาคตทำนายลิขิตฟ้า
โดย 'ตำหนักลิขิตฟ้า' ที่ตั้งอยู่บนยอดเขาชื่อเดียวกันทางทิศตะวันตกของ
ดินแดนนี้ก็คือสถานที่ศักดิ์สิทธิ์อันเป็นสัญลักษณ์สูงสุดแห่งการพยากรณ์

ในสายตาของผู้คนทั่วหล้า ผู้ที่จะเข้าสู่ตำหนักลิขิตฟ้าได้ล้วนแต่เป็น

บุคคลระดับตำนานผู้ไม่หยุดแสวงหาความรู้ เปี่ยมด้วยวิชาความสามารถ และลุ่มลึกจนสุดหยั่ง

ทว่าตอนนี้ในตำหนักขีตฟ้ากลับว่างเปล่าไร้ผู้คน ด้านนอกมีเพียง หนุ่มน้อยในชุดผ้าดินแดนกว้างสีม่วงผู้หนึ่ง กำลังยืนแหงนมองผืนฟ้า ประดับดาวอยู่ที่ได้ชายคากระเบื้องเคลือบปลายอน เส้นผมสีดำสนิท คุ้ย้อมด้วยน้ำหมักของเขาทั้งตัวเหยียดยาวจนถึงใต้หัวเข่า เส้นผมกับ แขนเสื้อล้วนพลิ้วไสวลือส่ายลมราตรี คุคล้ายกำลังจะชีส่ายลมเหินคืนสู่ แดนสวรรค์ในพริบตาถัดไป

แม้ไม่อาจลอบโฉมของหนุ่มน้อยชุดม่วง ทว่าในคำคืนอันงดงาม ดังภาพฝันเช่นนี้ แค่เงาหลังอันชวนหวนไหวของเขาก็เพียงพอจะทำให้ ผู้พบเห็นเคลิบเคลิ้มไปทั้งจิตและวิญญาณแล้ว

เด็กสาวหน้าแฉล้มในชุดแพรบางสองคนต่างเดินอย่างระมัดระวัง มาจนถึงด้านหลังของหนุ่มน้อยชุดม่วง ก่อนจะโค้งคำนับเขาอย่างลึกซึ้ง จริใจพลางเอ่ยขึ้นว่า "คุณชายเจิ้งมาถึงแล้วเจ้าคะ"

หนุ่มน้อยชุดม่วงถอนหายใจเบาๆ ก่อนตอบ "ผู้ที่พึงมาจะอย่างไร ก็ต้องมา เชิญเขาเข้ามาเถอะ"

"เจ้าคะ" เด็กสาวชุดแพรขาวรับโดยพร้อมเพรียงแล้วถอยจากไป ไม่ช้า คุณชายเจิ้งผู้นั้นก็มาปรากฏตัวที่ได้ชายคากระเบื้องเคลือบปลายอนแห่งนี้

คุณชายเจิ้งสวมชุดยาวสีดำทั้งร่าง ฝักาวที่มันคงและเงียบเชียบนั้น ยิ่งทำให้เขาเหมือนหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับรัตติกาล ต่อเมื่อเดินเนิบช้า มาถึงด้านหลังของหนุ่มน้อยชุดม่วงในระยะราวสามช้อ* แล้ว คุณชายเจิ้ง

* ช้อ เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณ เทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบัน ยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

จึงได้เอ่ยปากทำลายความเงิบลงในที่สุด "ที่เจ้ารีบร้อนเรียกข้ามา ก็เพื่อจะให้ข้ามองดูเงาหลังของเจ้าเช่นนี้นะหรือ"

"ดาวเคลื่อนฟ้าช่างงดงามยิ่ง ข้าย่อมต้องเชิญสหายผู้รู้ใจมาร่วมชมด้วยกันสิ บางทีพวกเราอาจเหลือโอกาสที่จะร่วมดื่มด่ำกับค่ำคืนที่งดงามเช่นนี้อีกไม่มากนัก... เพราะวันที่หมู่ดาวจะร่วงหล่น ฟ้าดินจะไกลาหล่นนั้นอยู่ไม่ไกลแล้ว" ลุ่มเสียงของหนุ่มน้อยชุดม่วงแผ่วรางล่องลอย คล้ายถ่ายทอดมาจากชั้นฟ้าอันแสนไกล

"เจ้าแน่ใจเพียงนี้เชียวว่าวันสิ้นพิภพที่พูดกันกำลังจะมาถึงแล้ว" น้ำเสียงของคุณชายเจิ้งเจือความแปลกใจอย่างช่วยไม่ได้

"ข้าก็หวังว่าจะไม่เป็นเช่นนั้น แต่ว่า...หลายพันปีที่ผ่านมามีวิชาทำนายของตระกูลเทพพยากรณ์ไม่เคยผิดพลาดมาก่อน" น้ำเสียงของหนุ่มน้อยชุดม่วงเผยอารมณ์กัลลัดกลุ้มปนสลดใจอย่างเข้มข้น

หนุ่มน้อยชุดม่วงผู้นี้แซ่ปู้ มีนามว่าเฉินอวี เขาก็คือทายาทรุ่นที่สามสืบหกของตระกูลเทพพยากรณ์ ความสามารถในการทำนายลิขิตฟ้าของตระกูลเทพพยากรณ์สกุลปู้นั้นเลื่องลือทั่วหล้ามานานหลายพันปีแล้ว พวกเขาในสายตาของผู้คนทั้งแผ่นดินจึงไม่ต่างจากเทพเซียนผู้หยั่งรู้ทั้งอดีตและอนาคต

คุณชายเจิ้งเหงบนน้ำมองฟ้าเลียนอย่างท่าทางของปู้เฉินอวี ทว่ามองอยู่พักใหญ่ก็ยังคงไม่เห็นสิ่งใดจากดวงดาว

ปู้เฉินอวีหัวเราะเบาๆ ก่อนหันหน้ากลับมาซ้ำๆ "สกุลเจิ้งของเจ้าเป็นตระกูลนักปกครอง ทักษะวิชาที่เราสองร่ำเรียนมาเป็นคนละแขนงกันอาอี๋ ต่อให้เจ้ามองดูอีกหนึ่งปีก็มองเค้าเงื่อนไม่ออกหรอก แล้วเจ้าจะฝันไป

เพื่ออะไร"

แสงโคมวับแวมที่ลอดออกมาจากในตัวตำนักสาดฉายลงบน
ดวงหน้าของปูเจินอวี่ เผยให้เห็นนัยน์ตาหงส์* กับจมูกที่ชวนมอง
ดุจหยกสลัก ทั้งผิวพรรณภายใต้แสงดาวก็ผ่องกระจ่างราวหยกขาวมันแพะ**
ที่เนียนใส แม้จะดูงามประณีต ทว่าเขากลับไม่มีกลิ่นอายเช่นสตรีเจือปนอยู่
แม้แต่น้อย รูปโฉมราศีปานเขียนบนโลกมนุษย์เช่นนี้ช่างชวนให้ผู้อื่นริษยา

ทว่าเจิ้งเฮ้อยังคงเอื่อยแอ้ง โดยที่รูปโฉมดุจเขียนวิเศษของอีกฝ่าย
ไม่ได้มีผลใดๆ ต่อเขาสักนิด "ในเมื่อเจ้าแน่ใจว่าวันสิ้นพิภพกำลังจะมาถึง
ก็จงรีบๆ ไปทำความปรารถนาที่ยังไม่ลุล่วงให้สำเร็จเสีย เจ้าจะลากข้า
มาที่ตำหนักลิขิตฟ้าเพื่อพูดพล่ามให้ได้อะไร" ความนัยของคำพูดนี้คือ
เขาไม่ได้เห็นถ้อยคำของปูเจินอวี่เป็นเรื่องสลักสำคัญเลย

ปูเจินอวี่ส่ายหน้าถอนใจเบาๆ ท่าทางคล้ายลวงรู้อยู่ก่อนว่า
เจิ้งเฮ้อจะมีท่าทีตอบสนองเช่นนี้ "วันสิ้นพิภพก็ใช่ว่าจะไม่มีจุดพลิกผัน
เสียทีเดียว หากยามเที่ยงของวันพรุ่งเจ้าออกเดินทางจากตำหนักลิขิตฟ้า
ไปทางตะวันตกหนึ่งพันสามร้อยหลี่*** เนื้อคู่ตามดวงชะตาของเจ้าก็จะ
ปรากฏตัว นี่คือการสวดสุดท้ายที่จะ..."

ยังไม่ทันพูดจบประโยค ปูเจินอวี่ก็สะท้อนไปทั้งร่าง สีหน้ายิ่งซีดขาว
ริมฝีปากที่สิ้นสีเลือดค่อยๆ ผุดโลหิตสดๆ สายหนึ่งเอ่อท้นออกมา

"เจ้าเป็นอะไรไป" ในที่สุดสีหน้าของเจิ้งเฮ้อก็อ่อนลง

ปูเจินอวี่ผินยิ้มเผื่อน "ลอบดูลิขิตฟ้าย่อมต้องจ่ายค่าตอบแทน ข้า

* นัยน์ตาหงส์ หมายถึงดวงตาเรียวงามที่มีหางตาเขยิบขึ้น

** หยกขาวมันแพะ คือชื่อของหยกชั้นดีชนิดหนึ่ง มีสีขาวขุ่นเหมือนไข่มุกของแพะ เนื้อละเอียดไร้รอยตำหนิ
เกลี้ยงเกลาและแวววาวแสง

*** หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยวัดระยะทางของจีน เทียบระยะทางประมาณ 500 เมตร

สูญเสียวัยชัยไปร้อยปีก็ยังเห็นเบาะแสมาแค่นี้เท่านั้น เรื่องต่อจากนี้ก็ได้แต่ฝากเจ้าแล้ว ยามเที่ยงของวันพรุ่งเจ้าต้องออกเดินทางจากตำหนักลิขิตฟ้าไปทางตะวันตกหนึ่งพันสามร้อยหลี่ จงจำไว้ให้ดีเล่า จำไว้ให้ดี!"

คำพูดหลายประโยคนี้นี้คล้ายได้สูบเอาเรี่ยวแรงทั่วร่างของปู่เฉินอวีไปจนสิ้น เขายกมือยึดจับเสาดำหนักไว้ก่อนที่ร่างจะโงนเงนทรุดนั่งลงกับพื้น หางตาของเขาถึงกับเริ่มมีเลือดซึมออกมาแล้ว ทั้งร่างแผ่ซ่านไปด้วยกลิ่นอายแห่งความทรุดโทรมอันเข้มข้น ดูกลัวยไม้ล้มค่าที่บ้านสะพรั่งจนถึงขีดสุดแล้วเหี่ยวเฉาโรยรากระนั้น

เจิ้งเฮ้ออี้เฟ่งมองสหายอยู่ชั่วครู่ แต่ไม่ได้ยื่นมือไปช่วยพยุง เพียงเอ่ยเสียงหนักว่า "ก็ได้ ข้าจำเอาไว้แล้ว"

เขาพูดจบก็หมุนตัวเตรียมจะย่างเท้าจากไป ทว่าดูเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จึงหันกลับไปพูดกับปู่เฉินอวี "ที่จริงหากอยากให้ข้าทำตามคำเจ้าแค่พูดมาตรงๆ ก็พอแล้ว จำเป็นต้องสิ้นเปลืองเลือดไปมากมายเช่นนี้ด้วยหรือ"

เลือดไก่อ?

ปู่เฉินอวีที่นั่งลมหายใจรวยรินอยู่พลันเงยหน้าขยับ ก่อนจะโพล่งถามอย่างไม่กล้าเชื่อหูตนเอง "เจ้ารู้ได้อย่างไรว่าข้าใช้เลือดไก่อ!"

นัยน์ตาสีแดงเข้มของเขาเบิกโตจนแทบจะกลายเป็นดวงตาโคสีหน้าตื่นตระหนกนั้นยังเหลืออาการร่อแร่ปางตายที่ไหนกัน

เจิ้งเฮ้ออี๋นวดขมับก่อนตอบ "เมื่อครั้งแรกเจ้าใช้น้ำผลไม้ แต่สีสันอ่อนเกินไป ครั้งที่สองเจ้าเปลี่ยนมาใช้น้ำละลายผงชา แต่ความชื้น

ก็ไม่เหมือน ครั้งก่อนเจ้าจึงเลือกใช้น้ำเชื่อม แต่กลิ่นหวานของมันก็รุนแรงไปอีก ครั้งนี้ข้าเห็นเจ้าเตรียมการอยู่นาน คงต้องใช้เลือดของจริงแล้วแน่ๆ เวลาส่วนใหญ่ที่ตำหนักลิขิตฟ้าล้วนต้องกินเจ บางช่วงเวลาที่ออกเจก็ห้ามฆ่าสัตว์ตัดชีวิตพร้าเพื่อเด็ดขาด บังเอิญระหว่างที่เดินมาข้าได้ยินว่าคนของโรงครัวเพิ่งจะส่งน้ำแกงไก่ที่ตุ๋นเสร็จหยกๆ มาให้เจ้า ดังนั้นสิ่งที่เจ้าจะเลือกใช้ครว้นนั้นนอกจากเลือดไก่ยังจะเป็นเลือดอะไรไปได้อีก หรือว่าหน้าอย่างเจ้าจะตัดใจยอมเสียเลือดตัวเองได้?"

ปู่เงินอวีถูกกระทบกระเทือนจิตใจอย่างรุนแรง จึงตัดพ้อด้วยความเจ็บช้ำน้ำใจยิ่ง "เจ้าจะทำเป็นถูกข้าหลอกสำเร็จไม่ได้เลยเสียหรือ"

"เจ้าปลอมขัดเกินไปเอง! ตอนนี้พลังวัตรของเจ้ายังไม่ถึงขั้นชำระไขกระดูกเปลี่ยนเส้นลมปราณเลยด้วยซ้ำ นับเต็มทีอย่างมากเจ้าก็มีอายุขัยเหลืออยู่แปดสิบปี แล้วจะเอาร้อยปีจากไหนมาให้ลูกใช้ ชื่นยอมให้คำโกหกชั้นเลวเช่นนี้หลอกเอาได้ก็ลบหลู่สติปัญญาของข้ามากไปแล้ว" เจ้เจ้าอัสสายหน้าประท้วง

พลังวัตรของผู้ฝึกวิชายุทธ์บนดินแดนพันเมฆาแห่งนี้แบ่งออกเป็นเจ็ดขั้นไล่เรียงจากต่ำไปหาสูงคือขั้นถอดรูป ขั้นเปลี่ยนกระดูก ขั้นชำระไขกระดูก ขั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณ ขั้นเหนือสามัญ ขั้นพันโลกียะ และขั้นทรงฤทธา ก่อนที่จะทะลุวงสู่ขั้นเหนือสามัญได้สำเร็จ อายุขัยจะยังคงไม่ต่างจากคนทั่วไป กล่าวคืออย่างมากก็แค่เพียงร้อยปีโดยประมาณ

อายุขัยของผู้ฝึกวิชาขั้นเหนือสามัญคือราวสองร้อยปี เมื่อเลื่อนถึงขั้นพันโลกียะก็คือห้าร้อยปี หากถึงขั้นทรงฤทธาอายุขัยก็จะยิ่งยืนยาวไปถึงพันปีเลยทีเดียว! เรียกว่าเป็นเซียนในร่างมนุษย์ก็ไม่เกินเลย

"ยังมีผมปลอมของเจ้าอีก" เจ้เฮ้ออี่เหมือนจะยังทิ่มแทงใจสหาย ไม่สาแก่ใจพอ เขาจึงชี้มือไปยังเส้นผมที่ยาวจนชวนตะลึงและสยายปรก อยู่บนพื้นของปูเงินอวี่พลางเอ่ยต่อ "ก่อนหน้านี้เดือนเศษเส้นผมของเจ้า เพิ่งจะยาวถึงบ่า อาศัยพลังวัตรผนวกกับพรสวรรค์ของเจ้า หากตอนนี้อยู่เส้นผมยาวถึงหลังก็เรียกว่าผมนิภกธรรมชาติแล้ว"

ความยาวของเส้นผมคือเครื่องบ่งชี้ที่สำคัญอย่างหนึ่งของชั้นพลังวัตร และพรสวรรค์ของผู้ฝึกวิชารุ่นหนุ่มสาวบนดินแดนพันเมฆมา ก่อนอายุยี่สิบปี หากมีพลังวัตรยิ่งสูงหรือพรสวรรค์ยิ่งดี เส้นผมก็จะยิ่งยาวตามไปด้วย ผู้ที่มีเส้นผมยาวเลยเอวตั้งแต่วัยหนุ่มสาวล้วนกลายมาเป็นสุดยอดฝีมือ นามกระเดื่องบนดินแดนนี้ทั้งสิ้น

หากผมปลอมที่ยาวเลยหัวเข่าของปูเงินอวี่นั้นเป็นของจริง อย่างน้อย เขาก็ต้องเป็นสุดยอดฝีมือชั้นพันโลกิยะแล้ว

เจ้เฮ้ออี่ต่อว่ายากใหญ่จนปูเงินอวี่ที่นั่งอยู่กับพื้นเสียน้ำและพาน หัวเสีย ดังนั้นปูเงินอวี่จึงกระโจนร่างขึ้นดูจพยัคฆ์ร้ายไปข่มขู่สาบเสี้ยวของ เจ้เฮ้ออี่ แล้วตวาดเสียงดุดันโดยไม่มัวเสแสร้งเป็นเทพเซียนในหมู่มนุษย์ อะไรอีก "ตกลงจะไปหรือไม่ไป ว่ามาคำเดียว!"

เจ้เฮ้ออี่คลี่ยิ้มน้อยๆ "ไปสิ! เจ้าสู่อุตสาห์เล่นละครฉากใหญ่เช่นนี้ ก็เพื่อจะหลอกให้ข้าไปพบเนื้อคู่ตามดวงชะตาอะไรนั้น หากข้าไม่ไป ก็ไม่ไ้หน้าเจ้าเกินไปแล้ว"

"นับว่าเจ้ายังรู้ความ" ปูเงินอวี่ปาดเลือดไก่ที่ริมฝีปากกับหางตาออก ด้วยท่าที่ฮึดฮัด คิดๆ แล้วก็ทำใจยอมรับไม่ได้อยู่บ้าง "ข้าพูดจริงๆ นะ หากเจ้าไปตามที่ข้าบอก วันพรุ่งเจ้าจะได้พบเนื้อคู่ตามดวงชะตาของเจ้า"

อย่างแน่นอน เรื่องวันสิ้นพิภพก็ไม่ใช่ผลการทำงานของคนเดียว
ผู้อาวุธหลายคนในตระกูลข้าล้วนมีกลางสังหรณ์ในทำนองเดียวกัน"

เจิ้งเฮ้ออีกกล่าว "ข้ารู้หรอกระยะ เจ้าคือทายาทรุ่นที่สามสืบหกของ
ตระกูลเทพพยากรณ์เซียวนะ คำทำนายที่ออกจากปากล้วนเป็นวาจาสิทธิ์
ไม่เคยหลอกลวงแม้แต่เด็กเล็กหรือผู้ชรา" สีหน้าของเขาจริงจังยิ่ง เพียงแต่
ถูกรอยยิ้มในดวงตาหักหลังโดยสิ้นเชิง

ปูเจินอวี่โกรธจนลมหายใจติดขัด "เจิ้งเฮ้อ! สักวันข้าจะทำให้เจ้า
ยอมรับว่าข้าคืออัจฉริยะนักพยากรณ์ที่แท้จริง!"

"หวังว่าวันนั้นจะมาถึงก่อนวันสิ้นพิภพก็แล้วกันนะ" เจิ้งเฮ้อ
หัวเราะร่วนพลางทะยานร่างจากไป เพียงพริบตาเขาก็หายลับไปภายใต้
ผืนฟ้ากว้างที่เรืองรองด้วยหมู่ดาว

ตอนนี้เองดาวดวงหนึ่งที่ไม่ว่าจักซื่อพลันเปล่งรัศมีเจิดจรัสขึ้น
ท่ามกลางผืนฟ้าราตรี ทว่าแสงอันจับตานั่นเพียงจางขึ้นวูบเดียวก็ดับหาย
ปูเจินอวี่ที่มัวแต่กระที่บทำด่ากราบอย่างจนเจียวจึงไม่ทันสังเกตเห็น
เจิ้งเฮ้อที่จากไปไกลลับแล้วก็เช่นกัน

คำคืนเดียวกันนั้นในอีกห้วงมิติเวลาหนึ่ง...

ตูเฟียนจื่อปิ่นข้ามรั้วกำแพงของอารามเตาที่กำลังซ่อมแซมอยู่
มาอย่างเบามือเบาเท้ายิ่ง หลังจากประเินเหตุการณ์ตรงหน้าอยู่สักครู่
สาวน้อยก็ดิ้นรนออกมาหนึ่งก้อน แล้วอาศัยความทรงจำเมื่อตอนกลางวัน
คลำหาเส้นทางไปจนถึงข้างสระขอพร เธอซ่อนตัวอย่างรอบคอบอยู่ในเงาไม้
พักหนึ่ง แม้ไม่เห็นใครเดินผ่านมาทั้งสิ้น แต่เธอก็ยังไม่ค่อยวางใจอยู่ดี

จึงแจ้งก่อนอิฐขว้างเต็มแรงไปทางสระนั้นดูเสียเลย!

ก้อนอิฐที่ตกลงไปทำให้น้ำสาตกระจายเป็นวงกว้างพร้อมด้วยเสียงตุบที่ดังชัดเป็นพิเศษ เกิดความเคลื่อนไหวที่ใหญ่โตเช่นนี้แล้ว หากละแววกใกล้เคียงมีใครอยู่ก็ต้องวิ่งมาดูว่าเกิดอะไรขึ้นอย่างแน่นอน

ซูเพียนจื่อรอคอยอยู่พักใหญ่ก็ยังไม่เห็นว่ามีใครมา เธอจึงวางใจลงได้เสียที เห็นชัดว่านักพรตในอารามแห่งนี้ล้วนเป็นพวกที่ชอบกินแต่ขี้เกียจทำกลางคืนไม่มีนักท่องเที่ยวยิ่งไม่มีเงินที่จะเก็บเกี่ยวได้ แล้วมีหรือที่พวกเขาจะยอมวิ่งออกมาเป็นอาหารยุง

สาวน้อยวิ่งฉิวไปถึงริมสระในไม่กี่ก้าวแล้วเปิดสวิตช์กระบอกไฟฉายส่องไปที่ก้นสระ เมื่อกลางวันตรงนี้ก็คือที่ที่สร้อยคอของเธอบังเอิญขาดจนตัวจี้พลอยร่วงลงสระไปด้วย แต่นักพรตผู้มีหน้าที่เฝ้าสระขอพรคนนั้นเป็นตายก็ไม่ยอมให้เธอลงน้ำไปควานหา สุดท้ายเรื่องจึงไปถึงครูประจำชั้นที่พาพวกเธอออกมาทัศนศึกษาจนได้

ซูเพียนจื่อรู้ว่าที่ผ่านมาครูประจำชั้นก็ไม่ได้รู้สึกดีกับลูกศิษย์ที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าส่งมาเข้าเรียนอย่างเธออยู่แล้ว หากเรื่องบานปลายใหญ่โตก็รังแต่จะแย่งยิ่งกว่าเดิม เธอจึงจำใจกดฟันยอมจากไปก่อน

จี้ไม้แกะสลักที่ร้อยอยู่กับสร้อยคอนั้นคล้อยติดตัวเธอมานับแต่จำความได้ ถึงแม้จะไม่รู้ที่มา แต่เธอก็ตั้งต้นจะเชื่อว่ามันเกี่ยวข้องกับชาติกำเนิดของตนอย่างแน่นอน ของสำคัญเช่นนี้ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องหาคืนมาให้ได้

แสงไฟจากกระบอกไฟฉายนั้นอ่อนมาก ชำน้ำขุ่นในสระนี้ก็ไม่ว่าขาดการเปลี่ยนถ่ายมานานเท่าไรแล้ว ซูเพียนจื่อพับขาทางเกวียน จากนั้นก็

ป็นข้ามราวกันแล้วกระโดดย่ำลงสระไปค้นหาอยู่พักใหญ่ ในที่สุดสาวน้อยก็พบจี้สร้อยคอของตนใล่ลุ่มเล็ก ๆ ให้เห็นอยู่ข้างใต้เหรียญเงินหลายเหรียญ เธอจึงไม่มัวคำนึงถึงสิ่งใดอีก รีบถลกแขนเสื้อค้อมเอวยื่นมือไป หมายจะควาน เก็บจี้ขึ้นขึ้นมาทำเดี๋ยวนั้น

ทว่าในตอนทีปลายนิ้วของเธอเพิ่งจะแตะถูกจี้ไม้แกะสลักนั้นเอง จู่ๆ เสียงตวาดลั่นก็พลันดังมาจากด้านหลัง

"ใครอยู่ตรงนั้นนะ!"

เวลกรรม! ข้าไม่มาเร็วไม่มา ทำไมดันมาเอาตอนนี้นะ

ซูเพียนจื่อตื่นตกใจเป็นการใหญ่ มือข้างหนึ่งพอดคว้าจี้ไม้แกะสลักได้ก็รีบคิดหาที่ซ่อนตัว

ทว่าขณะที่เธอกำลังจะชักมือกลับมา จี้ไม้แกะสลักที่อยู่ในอุ้งมือกลับพลันเปลี่ยนเป็นร้อนลวกกรวถ่านติดไฟ จากนั้นรัศมีสีม่วงวงหนึ่งก็พุ่งพรวดออกจากจี้ไม้มาห่อหุ้มทั่วร่างของเธอในพริบตา ความรู้สึกเดียวในขณะนั้นคือคล้ายตกอยู่ในวังน้ำวน มีพลังมหาศาลขุมหนึ่งกำลังจุดดึงเธอลงไป

สาวน้อยยังไม่ทันได้ร้องตกใจก็สลบไปก่อนแล้ว ร่างกายที่จมลงสระไปอย่างเงียบเงียบพลันอันตรธานไปท่ามกลางรัศมีสีม่วงวงนั้น...

ในหัวสมองของซูเพียนจื่อมีความคิดหนึ่งผุดวาวขึ้นก่อนที่จะหมดสติ...

'นักเรียนหญิง ม.ต้น ย่องเข้าอารามเต๋ายามวิกาล หมายขโมยเหรียญในสระขอพรแต่ไม่สำเร็จ สุดท้ายจมสระดับอนาถเพราะความลึกลน'

ไม่รู้ว่าพู่กันนี้ชาวสังคมนาหน้าหนังสือพิมพ์ในตัวตำบลจะลงข่าวนี้เพิ่มมาหรือไม่

นำชายหน้าชะมัดเลย!

ท่ามกลางสติที่รางเลือน ชูเพียนจื่อรู้สึกว่ามีมือคู่หนึ่งบรรจงโอบเธอ เข้าสู่อ้อมกอดอันอบอุ่น แล้วลูบแผ่นหลังให้อย่างอ่อนโยน ขณะเดียวกัน ก็คล้ายมีใครสักคนกำลังร้องเพลงที่นุ่มนวลชวนฟัง รวากับมีเพลงกล่อมเด็ก แ่ววคลออยู่ที่ข้างหูของเธอ

"แม่จ๋า..." ชูเพียนจื่อเรียกหาโดยจิตใต้สำนึก

สองคำนี้เป็นเช่นคาถาบทหนึ่งที่ทำให้สรรพสิ่งเลือนหายไปในพริบตา ทั้งเสียงเพลง...ทั้งอ้อมกอด...รวมทั้งมือที่อ่อนโยนคู่นั้น...ต่างสูญสลายไปจนสิ้น...

ชูเพียนจื่อลืมตาขึ้นทันใด ทว่าภูเขาเขียวน้ำใสกับฟ้าครามเมฆขาว ที่อยู่ตรงหน้านี้นั้นล้วนเป็นทัศนียภาพที่ไม่คุ้นตา

สาวน้อยตั้งสติลุกขึ้นนั่ง แล้วพยายามหวนทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้น... ก่อนหน้านี้อเธออยู่ในสระขอพรของอารามเต้าซัดๆ จากความทรงจำสุดท้ายนี้ควรเป็นตอนกลางคืนสิ แต่เพราะอะไรพอลืมตาขึ้นอารามเต้ากลับหายไปเสียได้ หนาข้าฟ้าก็สว่างจ้าแล้ว

อีกอย่างตรงนี้คือที่ไหนกันแน่ ละแวกตำบลเล็กๆ ที่เธออาศัยอยู่ ไม่มีทิวทัศน์ที่สวยงามเช่นนี้สักหน่อย

ชูเพียนจื่อพลันนึกถึงจัสร้อยคอของตน พอก้มมองดูเธอก็พริ้มลมหายใจเอือกใหญ่อย่างห้ามไม่อยู่...ค่อยยังชั่วหน่อย! จัสไม่ยังอยู่ในมือ เธอจึงเอาเชือกสร้อยที่ขาดมาผูกปมใหม่ก่อนจะคล้องใส่คอดังเดิม

พอเชือกคล้องที่ร้อยอยู่กับจัสไม่เลื่อนผ่านเส้นผมลงไปถึงตำแหน่งลำคอ ชูเพียนจื่อก็พลันรู้สึกได้ว่าตรงหลังค่อมมีบางสิ่งทีลื่นๆ เย็นๆ เพิ่มมา

อีกอย่าง

มีงู?!

สาวน้อยขวัญกระเจิงจนเหงื่อเย็นโซมตัวในทันที รอกจนเธอกลั่นไจ ยื่นมือลูบไปทางด้านหลัง สิ่งที่มีสัมผัสถูกกลับเป็นเส้นผมที่ทั้งเหยียดยาว และเรียบลื่น...

เอ๊ะ! ผมยาว?!

ตูเพียนจื่อตะลึงงันไปอีกครั้ง โรงเรียนมัธยมที่เธอศึกษาอยู่กำหนดให้นักเรียนตัดผมสั้นทั้งชายและหญิงมาตลอด ผมของนักเรียนหญิงต่อให้ไว้วางสักแคไหนก็ห้ามเลยป้า แต่ว่าเส้นผมที่เธอคลำอยู่ในขณะนี้ไม่มีทางยาวแค่นั้นเด็ดขาด!

สาวน้อยขยี้มเส้นผมที่อยู่หลังศีรษะปอยหนึ่งมวดด้วยความตื่นตะลึง ก่อนจะลูบลงไปจนสุดปลาย ที่แท้ผมยาวจรดเอวเชียวหรือนี่ ข้าหนึ่งศีรษะยังเจ็บแปลบๆ ตอนที่ลองดึงผมดูด้วย เห็นชัดว่านี่เป็นเส้นผมที่งอกขึ้นบนศีรษะของเธอจริงๆ นี่มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ เพราะอะไรจู้? เส้นผมจึงกลายเป็นยาวเท่านี้ไปได้

ขณะที่ตูเพียนจื่อยังงุนงงอยู่นั้น เสียงกระพือปีกที่พับพับก็พลันดังมาจากบนฟ้า พอมาบินที่มีปีกขนาดใหญ่และมีสีขาวหิมะตลอดร่างลึบกว่าตัวเหาะมาถึง พวกมันก็บินวนสองรอบแล้วร่อนลงข้างหน้าเธอ

ตูเพียนจื่อขยี้ตาอย่างไม่ค่อยกล้าเชื่อในสิ่งที่เห็น...

ม้ามมีปีกบินได้? คงไม่ได้คิดไปหรอกนะ!

เหล่าซาหยังในชุดโบราณที่นั่งอยู่บนหลังม้าเหล่านั้นมีทั้งผู้สูงวัย และคนหนุ่มสาว แต่ละคนล้วนมีสีหน้าตื่นเต้นยินดีขณะมองพิจารณา

ซูเพียนจื่อที่นั่งที่มืตออยู่กับพื้น จากนั้นพวกเขาก็ยื่นหน้ากระซิบกระซาบกัน

"เจ้าดูเส้นผมของนางสิ ถึงกับยาวจรดเอวแล้ว ข้ายังไม่เคยได้ยินมาก่อนเลยว่าใครมีพรสวรรค์สูงได้ถึงเพียงนี้ นางจะต้องเป็นชาวสวรรค์ที่ยากพบพานในรอบร้อยปีจุติลงมาเป็นแน่!"

"ประมุขตระกูลข้าตรวจดูปรากฏการณ์บนท้องฟ้าเมื่อคืนก็รู้แล้วว่าวันนี้จะได้พบผู้มีคุณสมบัติเป็นเลิศ เพียงแต่ไม่รู้ว่าจะตระกูลใดจะโชคดีได้ไปครอง"

"สวรรค์เมตตาแท้ๆ อย่างน้อยก็หลายสิบปีแล้วที่ข้าไม่ได้ยินอีกเลยว่า มีชาวสวรรค์จุติลงมา นี่ไม่ถึงว่าวันนี้จะมีโอกาสให้ข้าได้พบเจอ"

"ตระกูลใดได้ชาวสวรรค์ไปเข้าร่วม ชุมกำลังก็จะเพิ่มพูนมหาศาลแน่นอน..."

ซูเพียนจื่อมองคนนั้นที่คนนี่ที่ หลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงได้สอบถามออกมาว่า "พวกคุณ...ไม่สิ เอ๋อ...พวก...ท่านพูดถึงฉัน...ข้ากันอนอยู่เหวอ"

ผู้คนบนม้าบินพากันพลิกตัวลงจากหลังม้า แล้วเดินมาจนถึงตรงหน้าของซูเพียนจื่อ ในจำนวนนี้มีสวายน้อยโถมงามสวมชุดกระโปรงสีเขียวมรกต ผู้หนึ่งยิ้มตาหยีเอ่ยตอบ "ผู้ที่พวกเราพูดถึงย่อมจะเป็นเจ้า แม่นางไม่ใช่คนที่นี้กระมัง"

ซูเพียนจื่อสั่นศีรษะก่อนถามต่อ "แล้วที่นี้คือที่ไหน"

"ที่นี้คือดินแดนพันเมฆา พวกเราล้วนเป็นคนในตระกูลฝ่ายธรรมะของดินแดนนี้ แม่นางเล่ามาจากที่ใด" ผู้เฒ่าสวมชุดยาวสีน้ำเงินอีกคนเป็นผู้ตอบทสนทนา

"เอ๋อ...ข้ามาจากดาวโลก อาศัยอยู่ที่ตำบล ส. โนมณฑล จ." ซูเพียนจื่อ

ตอบอย่างเชื่องช้า

ดินแดนพันเมฆอะไรกัน แม้แต่ชื่อก็ยังไม่เคยได้ยินมาก่อน แค่ว่า
ดูจากบรรดาม้าบินตัวเป็นๆ ที่อยู่ตรงหน้า ชูเพียนจื๋อก็มั่นใจเต็มร้อยว่า
ที่นี่ไม่ใช่ดาวโลกอย่างแน่นอน!

"ดาวโลก?" ผู้คนตรงหน้าล้วนสบตากันไปมา เห็นชัดว่าไม่เคยได้ยิน
เช่นกัน

สาวน้อยชุดเขียวผู้นั้นก้าวมาขึ้นเคียงข้างชูเพียนจื๋อแล้วเอ่ยอย่าง
นุ่มนวล "เจ้ามาจากที่ใดล้วนไม่สำคัญหรอก ในเมื่อสวรรค์ส่งเจ้ามาที่นี่แล้ว
ก็ย่อมต้องมีเหตุผล ชาวสวรรค์เช่นเจ้ามีความสามารถในเชิงยุทธ์สูงส่งกว่า
คนทั่วไปโดยกำเนิด อยู่ที่นี่เจ้าจะมีชีวิตที่ดียิ่งกว่าเดิมได้"

"อะไรคือชาวสวรรค์หรือ" ชูเพียนจื๋อรู้สึกงุนงงตัวเองมาถึงต่างดาวแล้ว
ก็จริง แต่ดูเหมือนไม่นับว่าเลวร้ายสักเท่าไร ผู้คนที่นี่เป็นมิตรกับเธอมาก
สายตาก็มองมาก็เต็มไปด้วยความชื่นชม การปฏิบัติที่ดีเช่นนี้เธอยังไม่เคย
ได้รับมาก่อนเลย

เมื่อก่อนแม้กระทั่งตอนที่เธอสอบได้คะแนนเป็นอันดับต้นๆ สายตา
มองประเมินของคนส่วนใหญ่หากไม่ใช่เห็นอกเห็นใจก็คือริษยาหรือดูแคลน
อยู่วันยังค่ำ... เพราะไม่ว่าอย่างไรเธอก็คือเด็กกำพร้าที่มีดวงพิฆาตบุพการี

ผิดกับชายหญิงสิบกว่าคนที่นี่ที่รายล้อมเธออยู่ในตอนนี้ พวกเขา
ต่างพากันส่งยิ้มมาให้เธอ

สาวน้อยชุดเขียวตอบคำถามเธออย่างยิ้มแย้ม "ชาวสวรรค์ก็คือ
ผู้ที่ได้รับโครงสร้างร่างกายที่มีคุณสมบัติเลิศจากสวรรค์ คนเหล่านี้จึง
ไม่เพียงเกิดมาพร้อมพรสวรรค์อันยอดเยี่ยมในการฝึกวิชายุทธ์ หากยังมี

สติปัญญาในการเรียนรู้ที่สูงส่งกว่าคนทั่วไปเป็นร้อยเท่า เกือบพันปีมานี้ ชาวสวรรค์ที่ปรากฏตัวบนดินแดนพินเมฆามิไม่ถึงสิบคนด้วยซ้ำ! ตระกูลฝ่ายธรรมะทั้งหมดจึงต่างคาดหวังว่าสวรรค์จะเมตตา ประทานชาวสวรรค์ มาช่วยพวกเราสืบสานเกียรติภูมิของวงศ์ตระกูล"

ซูเฟียนจื่อยังฟังก็ยิ่งรู้สึกเหมือนฝัน สถานการณ์ของเธอในตอนนี้อย่างไรก็ไม่ต่างจากคนหมดตัวที่เก็บลอตเตอรี่งวดปัจจุบันติดมือมาได้สองใบ แล้วได้รับแจ้งว่าลอตเตอรี่ทั้งสองใบนั้นถูกรางวัลที่หนึ่ง!

เธอไม่เพียงพลัดมาอยู่ในสถานที่ราวแดนเซียนแห่งนี้ได้อย่างอัศจรรย์ ยังมีคนบอกอีกว่าเธอก็คืออัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะ จัดอยู่ในจำพวกที่เลอค้ายหายากและเป็นที่ต้องการในวงกว้าง... โชคดีวงระดับนี้ถึงกับหล่นทับลงมาบนตัวเด็กกำพร้าที่แสนจะอภัพอัปโชคอย่างเธอจริงๆ นะหรือ!

"แล้วพวกท่านรู้ได้อย่างไรว่าข้าก็คือชาวสวรรค์" ซูเฟียนจื่อสอบถามอย่างทั้งคาดหวังทั้งหวาดหวั่นว่าจะเจ็บปวดเพราะคำตอบนี้

"เมื่อครู่พวกข้าเห็นแต่ไกลว่าทางนี้มีไอสีม่วงสายหนึ่งพวยพุ่งขึ้นสู่ชั้นฟ้า รอบบริเวณนั้นกระหวั่นไปด้วยเมฆห่าสีอันเรืองรอง นี่ก็คือปรากฏการณ์พิเศษเมื่อมีชาวสวรรค์จุติลงมา พวกเราจึงรุดมาจากทุกสารทิศระหว่างทางที่มาก็พบเห็นแม่มางแต่ผู้เดียว เช่นนี้แล้วชาวสวรรค์ย่อมต้องเป็นเจ้า อีกอย่างเจ้ายังอายุไม่ถึงยี่สิบปีกระมัง" สาวน้อยชุดเขียวซีแจ่งอย่างกระตือรือร้น

ซูเฟียนจื่อผงกศีรษะรับ เธอเพิ่งจะอายุสิบห้า เรียนอยู่แค่ชั้นมัธยมปีที่สามเท่านั้น

"ชายหญิงทุกคนที่นี่เว้นแต่จะฝึกวิชาจนมีความก้าวหน้า ก่อน

อายุสี่สิบความยาวของเส้นผมก็จะไม่เกินหนึ่งซุน* หากพลังวัตรหรือพรสวรรค์ที่สูง เส้นผมก็จะยิ่งยาวตาม เส้นผมของแม่นางยังยาวยิ่งกว่าของอาจารย์ซ้ำเสียอีก เจ้ามีพรสวรรค์โดยกำเนิดที่สูงส่งถึงเพียงนี้แล้ว หากไม่ใช่ชาวสวรรค์ก็จะเป็นอะไรได้เล่า" สวณ้อยซุดเขียวยิ่งพูดยิ่งคึกคักมากขึ้น

ซูเฟียนจื่อประหลาดใจอยู่บ้าง ที่แท้เส้นผมของเธอพล้นยาวขึ้นก็เพราะสาเหตุนี้เองหรือนี่

เมื่อนึกถึงการเปลี่ยนแปลงที่น่าอัศจรรย์ใจนี้ ซูเฟียนจื่อก็ชักจะเชื่อมั่นขึ้นอีกนิดแล้วว่าตัวเองอาจเป็น 'ชาวสวรรค์' อย่างที่พวกเขาเรียกจริงๆ ก็เป็นไปได้

ตอนนี้เองสตรีวัยกลางคนในชุดกระโปรงสีเทาที่เดินมาพูดด้วยสีหน้าที่เย็นชานิดๆ "เออละ ป๊ะหลัวเซียนจื่อ เจ้าก็เลิกพูดไม่หยุดปากเสียที่แม่นางผู้นี้...เชิญเจ้าตั้งแขนเสื้อขึ้นให้พวกข้าชมดูสัญลักษณ์บนแขนซ้ายสักหน่อยว่าที่แท้เจ้าเหมาะจะฝึกปรือยอดวิชาแขนงใดในห้าธาตุ**"

เมื่อสตรีชุดเทากล่าวคำพูดในใจทุกคนออกมา แต่ละคนก็กลั้นหายใจเพ่งมองไปที่แขนซ้ายของซูเฟียนจื่อเป็นตาเดียว จนทำให้ผู้ถูกมองเกิดอาการหนังศีรษะชาหนึบ ในที่สุดเธอก็จำต้องม้วนแขนเสื้อสูงขึ้นอีกนิดอย่างไม่อาจขัดศรัทธาของผู้อื่นได้

บนริ้วแขนของสวณ้อยเกลี้ยงเกลาไม่มีสิ่งใดทั้งสิ้น จวบจนถึง

* ซุน เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนสมัยโบราณ เทียบความยาวประมาณ 1 นิ้ว ระยะ 10 ซุนเป็น 1 จื่อ (เชียว)

** ห้าธาตุ คือธาตุพื้นฐานอันเป็นต้นกำเนิดของสรรพสิ่ง ได้แก่ ไฟ ดิน ทอง และน้ำ ธาตุทั้งห้านอกจากจะเกื้อกูลและขัดกันไปตามวัฏจักรแห่งธรรมชาติแล้ว ยังมีสัตว์เทพกับสี่ประจำธาตุดังนี้ 1. ธาตุไม้ - มังกรเขียว - สีเขียว 2. ธาตุไฟ - หงส์ขาว - สีแดง 3. ธาตุดิน - กิเลน - สีเหลือง 4. ธาตุทอง - พญาคีรีขาว - สีขาว 5. ธาตุน้ำ - เต่าดำ (เต่าเสวียนอู) - สีดำหรือสีน้ำเงิน

บริเวณใกล้หัวไหล่จึงได้ปรากฏแผลรูปเมฆมงคลอยู่รอยหนึ่ง...

แผลเป็นรอยนี้มีสีที่อ่อนกว่าผิวพรรณโดยรอบเล็กน้อย นอกจากรูปทรงที่ค่อนข้างพิเศษแล้วก็ไม่ออกว่ามีสิ่งผิดปกติอื่นใด

ซูเพียนจื่อจำได้ว่าตำแหน่งนั้นควรจะเป็นรอยแผลจากการฉีดยาวัคซีนในวัยเด็ก เดิมทีไม่ได้มีรูปทรงแบบนี้เป็นแน่!

พอปี้หลัวเขียนจื๊อกับสตรีชุดเทาที่ยืนอยู่ข้างๆ ได้เห็นรอยแผลนี้ สีหน้าของทั้งสองก็เปลี่ยนเป็นแปลกพิกลอย่างยิ่ง คล้ายทั้งตกตะลึง ทั้งไม่อยากเชื่อ และทั้งผิดหวัง ปี้หลัวเขียนจื๊อถึงกับร้อง 'หา' ออกมาเบาๆ และเอ่ยว่า "เป็นเช่นนั้นไปได้อย่างไรกัน เหตุใดสัญลักษณ์นี้จึงไม่มีสีเล่า"

คนที่เหลือซึ่งยืนห่างไปอีกหน่อยพอได้ยินดังนั้นก็พากันลือมวงเข้ามาดู ไม่ช้าสีหน้าของพวกเขาก็เปลี่ยนเป็นผิดหวังเช่นเดียวกัน

จากนั้นผู้เฒ่าชุดดำมขาวหนวดขาวที่ดูสูงวัยกว่าใครก็เอ่ยกับผู้เฒ่าชุดน้ำเงินที่เคยสนทนากับซูเพียนจื๊อก่อนหน้านี้ "นี่ดูคล้ายร่างของชาวสวรรค์ที่ถูกริบคุณสมบัติไปแล้ว นื่องาน ท่านเล่าคิดเห็นเช่นไร"

ผู้เฒ่าชุดน้ำเงินพิเคราะห์แขนซ้ายของซูเพียนจื๊ออย่างละเอียดอีกครั้ง ก่อนจะส่ายหน้าทอดถอนใจ "พึงใจกลัวว่าถูกต้องแล้ว นี่...นี่คือร่างของชาวสวรรค์ที่ถูกริบคุณสมบัติไปแล้วจริงๆ น่าเสียดาย ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก"

ซูเพียนจื๊อฟังแล้วรู้สึกวาทาจะไม่ดี จึงหันหน้ามองไปทางปี้หลัวเขียนจื๊อผู้ยิ้มแย้มเป็นมิตรกับเธอมาตลอดแล้วสอบถามอีกฝ่ายว่า "ที่ผู้เฒ่าสองท่านนั้นพูด มันหมายความว่าอย่างไรหรือ"

ใบหน้ารูปไข่ที่ชวนมองของปี้หลัวเขียนจื๊อตอนนี้ไม่เหลือรอยยิ้ม

แม้แต่น้อย ในดวงตาของนางอัดแน่นไปด้วยแววคูเคลนและเอื่อมระอา
ราวกับคลื่นเปลี่ยนเป็นคนละคน "ความหมายของพวกเขาก็คือ...เจ้ามันเป็น
แค่ขยะนะสิ! ขยะที่หาประโยชน์อะไรไม่ได้เลย ฮี! เสียเวลาซ้ำจริง ๆ
อุตสาหกรรมปรากฏการณ์เสียใหญ่โต ที่แท้กลับเป็นแค่ขยะ!"

จับค่านางก็สะบัดหน้าเดินฉับๆ กลับไปถึงข้างม้าพาหนะแล้ว
เหินร่างขึ้นไปนั่ง เพียงดั่งเชือกบังเหียนขึ้น ม้าวิเศษตัวนั้นก็กระพือสองปีก
ทะยานสู่เวหามุ่งหน้าไปทางตะวันออกในทันที ทำทางราวกับหากเหยี่ยวมอง
ดูเพียงจู่โจมอีกเพียงแวบเดียว นางก็จะพลอยติดเสียดไปด้วยอย่างไร
อย่างนั้น

การแสดงออกของคนที่เหลือก็ไม่ได้ดีไปกว่าปีหลัวเซียนจื่อสักเท่าไร
แต่ละคนบ้างก็ส่ายหน้าทอดถอนใจ บ้างก็มีสีหน้ายินดีในความโชคร้าย
ของผู้อื่น

จากนั้นเพียงพริบตาเดียวทุกคนก็จากไปหมดสิ้น

ซูเฟียนจื่อยืนนิ่งอยู่กับที่ บนร่างเปรอะไปด้วยฝุ่นทรายที่ฟุ้งตลบ
ตอนเหล่าม้าวิเศษเหาะขึ้นจากพื้น เธอจึงมีสภาพเนจอนาถราวมนุษย์
คลุกขี้ดิน แม้กระทั่งในปากก็มีแต่รสชาติของกรวดทรายเจือปน

บ๊อบอะมัด! ก็ว่าแล้วทำไมจู่ๆ ถึงได้โชคดีอะไรขนาดนี้ ที่แท้ก็
โกหกกันทั้งเพ!

ซูเฟียนจื่อสะบัดฝุ่นทรายบนร่างออกอย่างท้อใจ เธอเหยี่ยวมอง
ซ้ายขวา หมายถึงหาน้ำมาล้างหน้าล้างตาให้เรียบร้อยก่อน ค่อยคิดดูว่า
ถัดไปควรจะทำอย่างไรดี

"เจ้ามาจากที่ไหน"

จู่ๆ เสียงบุรุษที่น่าฟังอย่างยิ่งก็ดังมาจากด้านหลัง
 ชูเพียนจื่อตกใจหมุนตัวไปก็เห็นหนุ่มน้อยรูปร่างงามสวมชุดสีดำผู้หนึ่ง
 ยืนฟังอยู่ที่ข้างต้นไม้เกาแก้วในระยะห่างราวห้าเมตร

'เรียวคิ้วดุจกระปี่ นัยน์ตาปานดวงดาว'...ชูเพียนจื่อเพิ่งจะสัมผัส
 ได้อย่างถ่องแท้เป็นครั้งแรกว่าสำนวนนี้เปรียบเปรยได้สมจริงเพียงใด
 สองคิ้วของเขาทั้งเพียวพล้ว ทั้งคมเข้มเปี่ยมพลัง นัยน์ตาที่ลึกสกา
 ดั่งดวงดาวคู่นั้นก็ลุ่มลึกหาใดเทียม ราวกับหากมองเขานานขึ้นอีกเพียงนิด
 ก็จะถูกกลืนลงไป therein โดยไม่อาจห้ามใจได้อีกเลย

ลำพังคิ้วตาที่ชวนหวั่นไหวคู่นี้ก็เพียงพอจะทำให้บรรดาหนุ่มหน้าหวาน
 หนุ่มหล่อมาดแมน และหนุ่มเท่สายแฟชั่นที่ชูเพียนจื่อเคยเห็นในหนังหรือ
 บนอินเทอร์เน็ตถูกตีตกกระเด็นไปสุดขอบฟ้าแล้ว

หนุ่มน้อยชุดดำดูอายุมากกว่าเธอเพียงไม่เท่าไร ทว่าสีหน้าอันสุขุม
 หนักแน่นนั้นมีทั้งความสง่าเป็นผู้ใหญ่กับความเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวที่คน
 ในวัยเดียวกันไม่มี ชูเพียนจื่อตะลึงอยู่ชั่วครู่ค่อยจุกคิดถึงสารรูปที่น่าอนาถ
 ของตนในเวลานี้ จึงรู้สึกอายอยู่บ้างอย่างช่วยไม่ได้

หนุ่มน้อยชุดดำผู้นี้ก็คือเจ้เฮ้อนั่นเอง เมื่อเห็นชูเพียนจื่อไม่พูดสักคำ
 เอาแต่จับจ้องเขาอย่างเหม่อลอย เจ้เฮ้ออึดอัดไม่ได้ที่จะรู้สึกผิดหวัง
 ยิ่งกว่าเดิม...นี่นะหรือเนื้อคู่ตามดวงชะตาของเขา นี่นะหรือคนที่ปู่จินอวี
 พูดเป็นนัยว่าจะมากอบกู้หายนะวันสิ้นพิภพพร้อมกับเขา

เห็นกันอยู่ว่านางเป็นแค่เด็กสาวที่แสนจะธรรมดา ซ้ำมีแนวโน้ม
 เป็นคนคลั่งบุรุษเสียด้วย

เขาไม่ควรใจอ่อนชั่ววูบจนหลงกลปู่จินอวีเลยจริงๆ เจ้านั่นมัน

ผู้วิเศษกำมะลอซื้อเท้าเคล็ด* ซัดๆ

แต่ในเมื่ออุตุส่าห์ถ่อมาถึงที่นี่แล้ว หากจากไปทันทีโดยไม่ถามให้แน่ชัด ก็เหมือนจะไม่ค่อยดี เจ้เจ้าอั้งจึงขมวดหัวคิ้วก่อนถามย้ำอีกครั้ง

"ตกลงว่าเจ้าเป็นใครมาจากที่ไหน"

ทันทีที่สังเกตเห็นแววไม่ยอมรับและความผิดหวังที่ผุดขึ้นจากกันบึ้ง ดวงตาของเขา ไฟก็ลุกฟุ้งขึ้นในใจชูเพียนจื่อ แววดาเช่นนี้เธอคุ้นเคย มากเหลือเกิน เพราะมันแทบจะไม่ต่างอะไรกับการเหยียดหยามดูแคลน เธอพลัดมาอยู่ในสถานที่บ้าบอแห่งนี้โดยไม่รู้วิธีไหนอีกแล้ว แต่ที่ทุกคน ตั้งข้อรังเกียจยกใหญ่ก็ว่าหนูดหงิดมากพออยู่แล้ว อีตานี้ถือสิทธิ์อะไร มาดูถูกคนอื่น หนาข้ายังใช้น้ำเสียงเหมือนกำลังสอบสวนนักโทษอีก เขา นึกว่าตัวเองเป็นใครกัน!

ต่อให้รูปหล่อสักแค่ไหนก็ให้อภัยไม่ได้!

"ข้าคือชาวโลก มาจากดาวโลก แล้วก็ไม่ต้องถามข้าด้วยว่าดาวโลก คือที่ไหน เพราะข้าก็ไม่รู้เหมือนกันว่าตัวเองพลัดมาสถานที่บ้าบอนี้ ได้อย่างไร" ชูเพียนจื่อตอบอย่างฉุนเฉียว

อารมณ์ร้ายเสียจริง! เจ้เจ้าอั้งมองอีกฝ่ายพลางเอ่ยเรียบๆ "ให้ข้าดู แขนขวาของเจ้าหน่อย"

เมื่อครู่เขาซ่อนตัวอยู่ในที่ลับ มองดูการสนทนาระหว่างชูเพียนจื่อกับ พวกปีหลัวเซียนจื่อ เขาจึงรู้เช่นกันว่าสัญลักษณ์บนแขนซ้ายของสาวน้อยผู้นี้ ไม่มีสีสัน ทว่าดูจากเส้นผมที่ยาวผิดจากคนทั่วไปนั้นแล้ว ประกอบกับ พักนี้ปูเจินอวี้ก็พบว่าพูดอย่างมีลบลมคมในเกี่ยวกับเนื้อคู่ตามดวงชะตา

* ข้อเท้าเคล็ด ในที่นี้เป็นสำนวน หมายถึงด้อยคุณภาพหรือฝีมือไม่เข้าชั้น

และหายหน้าวันสิ้นพิภพอะไรนั่น เขาจึงชักไม่แน่ใจขึ้นมา

เขานึกได้ว่าเคยเห็นบันทึกในตำราโบราณเล่มหนึ่ง ระบุว่า
ราวหมื่นปีก่อนเคยมีสัญลักษณ์พรสวรรค์ของผู้ฝึกวิชาที่เก่งกาจท่านหนึ่ง
ปรากฏอยู่บนแขนขวาไม่ใช่แขนซ้าย ดังนั้นเขาจึงยังไม่ถอดใจ หมายจะ
ยืนยันให้แน่ชัดอีกครั้ง

"ไม่ให้อู!" ชูเพียนจื่อโกรธจัดจึงปฏิเสธโดยไม่แม้แต่จะหยุดคิด

เจ้เฮ้ออี้เล็กคิ้ว เพียงยื่นมือก็ยึดจับข้อศอกขวาของอีกฝ่ายไว้ได้
จากนั้นเขาก็เลิกแขนเสื้อของสาวน้อยโดยไม่พูดพรั่นทำเพลง

ทั้งที่ชูเพียนจื่อเห็นอยู่ว่าเดิมทีเขายืนห่างไปอย่างน้อยตั้งห้าหมกเมตร
นึกไม่ถึงเลยว่าการเคลื่อนไหวของเขาจะรวดเร็วได้ถึงขั้นนี้ เธอยังไม่ทันได้
ตอบสนองก็ถูกเขายึดจับไว้เสียแล้ว

"นี่เจ้าจะทำอะไร!" ชูเพียนจื่อร้องลั่นอย่างทั้งโมโหทั้งแตกตื่น พลัง
ด้นรณหมายจะชักแขนของตนกลับมาให้ได้ แต่จิตใจที่ทั้งตัวคล้ายถูกผู้อื่น
ใช้คาถาสะกดร่างไว้ จึงไม่อาจขยับเขยื้อนได้สักนิด

เนื้อตัวที่แข็งทื่อทำให้ชูเพียนจื่อไม่อาจเบือนหน้าไปมอง เธอจึง
ไม่เห็นวาทะที่แท้แล้วบนแขนขวาของตนมีอะไรกันแน่ เพียงรู้สึกได้อย่าง
ชัดเจนว่านิ้วมือทั้งห้าของเจ้เฮ้ออี้ที่กุมข้อศอกของเธออยู่พลันรวบรวมกระชับ
ราวกับเขาได้เห็นบางสิ่งที่ทำให้ต้องประหลาดใจ

อากาศรอบตัวคล้ายพลันหยุดไหลเวียน ภาพที่เห็นในระยะสายตา
ของชูเพียนจื่อคือเจ้เฮ้ออี้ที่ขมวดหัวคิ้วแน่น อารมณ์ที่เผยออกมาอย่าง
เข้มข้นจากในดวงตาที่สุกสวางและลุ่มลึกคู่นั้น...ก็คือความเยียบเย็น!

ดวงหน้าอันหล่อเหลาที่อยู่เบื้องหน้าสายตาพลันเปลี่ยนเป็นเย็นเยือก

จนน่าสะพรึง ประหนึ่งอสุรร้ายที่มาจากนรกภูมิ กระตุ้นให้เหงื่อกาฬ
หยดแล้วหยดเล่าของชูเพียนจื่อผุดซึ่มแล้วไหลร่วงมาตามจอมผม ช่วงขณะนี้
เธอหวาดกลัวยิ่งนัก

กาลเวลาแปรเปลี่ยนเป็นแสนยาวนาน จนชูเพียนจื่อหวาดระแวงว่า
พรึบตาต่อไปหนุ่มน้อยชุดดำผู้นี้จะพลันลงมือปลิดชีวิตเธอ

ไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าไร ในที่สุดจึงเฮ้ออึ้งค่อยๆ คลายมือออก
ชูเพียนจื่อรีบถอยปราดไปด้านหลังทันที ดุจกระต่ายน้อยที่ได้รับความ
ตื่นตระหนก

"เจ้าระวังตัวให้ดีก็แล้วกัน หากวันหน้าข้ารู้ว่าเจ้ากระทำผิดคิดชั่ว
ข้าจะไม่ละเว้นเจ้าอีก" เจิ้งเฮ้ออึ้งสุดหายใจเข้าลึกๆ ก่อนเอ่ยปาก พอพูดจบ
เขาก็หมุนตัวจากไปโดยไม่รอให้ชูเพียนจื่อมีท่าทีตอบสนองใดๆ

เนิ่นนานให้หลังชูเพียนจื่อจึงค่อยได้สติจากความตื่นกลัว เพียง
หวนนึกถึงถ้อยคำที่เจิ้งเฮ้ออึ้งพูดทิ้งท้าย สาวน้อยก็โมโหจนแทบจะกระอักเลือด
ออกมา

คนสารเลวนี้เป็นใครมาจากไหนกัน เหมือนแน่ใจเหลือเกินว่า
วันหน้าเธอจะต้องทำเรื่องชั่วช้า ถือสิทธิ์อะไรมาตัดสินคนอื่น! จริงอยู่ที่
เธอเป็นเด็กกำพร้า แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเธอจะต้องเสียคนสักหน่อย
เพราะอะไรใครๆ ถึงได้เอาแต่ตราหน้าว่าเธอจะต้องโตมาเป็นคนไม่ดี
ด้วยนะ

พอนึกถึงสายตาแปลกๆ ที่ตัวเองต้องแบกรับมาตลอดตั้งแต่เด็ก
ชูเพียนจื่อก็โกรธจนขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

เมื่อก่อนอยู่บนดาวโลกถูกใครต่อใครมองเหยียดยังไม่พอ ตอนนี้

อุตุส่าห้ข้ามมิติมาต่างดาวแล้วยังถูกใครต่อใครดูถูกอีก นี่มันอะไรกัน!

"ดวงของเจ้าไม่เลวทีเดียวนะ!"

จู่ๆ ก็มีเสียงบุรุษพูดขึ้นที่ด้านหลังของเธอ นั่นคือโทนเสียงระดับกลาง ที่มีเสน่ห์ทัดเทียมกับผู้ประกาศข่าวชั้นเยี่ยมระดับเหรียญทอง

เฮอะ ยังอุตุส่าห้มีพวกไร้ศีลธรรมโผล่มาพูดประชดกันอีก?!

ซูเพียนจื่อฉุนขาดหันขวับไปดำกราดทันใด "ถ้าใช่แล้วจะทำไม เจ้าผีหัวโต...ว้าย!"

เสียงแผดคำหลุดออกไปได้ครึ่งทางก็กลายเป็นเสียงกรีดร้องไปเสียแล้ว เพราะซูเพียนจื่อพบว่ามีผู้ที่พูดกับเธอไม่ใช่คน แต่กลับเป็นม้าบินตัวหนึ่ง!

ทว่าสิ่งที่ต่างไปจากม้าบินหลายตัวเมื่อครู่ก่อนก็คือ...ม้าตัวที่อยู่ตรงหน้านี้มีขนสีตุ่น บนเนื้อตัวสีเหลืองซีโคลนของมันถูกแซมไปด้วยขนสีน้ำตาลอมดำกระจายตัวเป็นต่างดวง รูปร่างก็ผอมกะหร่องจนเห็นซี่โครง ดูซีเหร่เป็นอย่างยิ่ง ขนปีกที่อยู่บนหลังก็ยุ่งกระเซิง ขนแผงคอ ยิ่งพันกันเป็นขยุ้มๆ ในปากใหญ่ที่กำลังเผยกว้างอยู่ไม่เพียงเผยฟันหน้าซี่โตสีเหลืองอ๋อยหลายซี่...แต่ยังส่งกลิ่นปากออกมาอีกด้วย!

ทั้งที่เป็นม้าบินเช่นเดียวกัน ทว่าม้าหลายตัวเมื่อครู่ก็นมองปราดเดียวก็เห็นว่าทุกตัวล้วนเปี่ยมราศีสมเป็นม้าวิเศษ ท่วงท่าก็สง่างามไม่ธรรมดา ผิดกับตัวที่อยู่ตรงหน้า...สภาพซีริ้วมอมแมมเหมือนสุนัขจรจัดที่พบเห็นได้บ่อยตามตรอกหลังร้านอาหารไม่มีผิด

สิ่งเดียวที่ดูได้...ก็คือดวงตาคู่นั้นซึ่งดำขลับกระจ่างใส เผยทั้งแววเอื้อระเหยแถมยั่วเย้า ดูเปี่ยมชีวิตชีวาเป็นอย่างยิ่ง

"เรื่องวิบัติร้ายอะไรของเจ้า ไม่เคยเห็นท่านอาซาเทพที่งามสง่าพวงพี เช่นข้าลิตา ตื่นตุมไม่เข้าใจเรื่อง พวกโลกแคบก็คือพวกโลกแคบอยู่วันยังค่ำ!"
ม้าบินที่เรียกตนเองว่า 'อาซาเทพ' ตัวนั้นเอียงศีรษะกวาดมองซูเพียนจื่อด้วย หางตาข้างเดียว วางท่าเย่อหยิ่งเสียเต็มประดา

ซูเพียนจื่อยังคงขำขันว่าไม่หาย จึงปลอบโยนตัวเองในใจ...
ในเมื่อม้าที่มีปีกบินขึ้นฟ้าได้ ถ้าจะพูดได้ด้วยก็ไม่เห็นน่าแปลกเลยสักนิด
ไม่ต้องกลัวหรอกไม่ต้องกลัว ตัวเราเองอนาถขนาดนี้แล้ว ยังจะมีอะไร
ที่ต้องกลัวกันอีกล่ะ

เมื่อปลุกขวัญกำลังใจให้อีกheimขึ้นแล้ว ซูเพียนจื่อก็เงยหน้า
ถากถางกลับในทันที

"สารรูปอย่างเจ้านี้แหละที่เรียกว่างามสง่าพวงพี ถ้าอย่างนั้นบนโลกนี้
ยังจะมีม้าชั้นเลวอยู่อีกหรือ นี่สินะที่เรียกว่า 'ม้าไม่รู้ตัวว่าหน้ายาว' ถึง
ไม่รู้ตัวว่ากันแดง!"*

"หน้าของข้ายาวที่ตรงไหนกัน เห็นชัดว่าหน้าของเจ้าต่างหาก
ที่สั้นเกินไป! ยายหนู ข้าก็คือผู้ที่จะมาพาเจ้ากลับบ้าน หึๆ ฉะนั้น
หากล่วงเกินข้า เจ้าก็ต้องร่อนเร่พเนจรอยู่ที่นี่ ข้าจะมีภัยถึงชีวิตได้ทุกเมื่อ!"
ท่านอาซาเทพแกว่งหางที่สกปรกเลอะเทอะพวงพวงนั้นอย่างกระหึ่มได้ใจ
ปากก็เอ่ยซูขวัญแบบว้ายร้าย

"พากลับบ้าน? เจ้ารู้หรือว่าบ้านข้าอยู่ที่ไหน อีกอย่างข้าจะมีภัย
ถึงชีวิตทุกเมื่อได้อย่างไร เจ้ายามาซูขวัญกันซะให้ยาก!" ซูเพียนจื่อ
ไม่ยอมให้ตัวเองที่เป็นคนแท้ๆ กลับกลายเป็นถูกม้าตัวหนึ่งหลอกพาไปขาย

* 'ม้าไม่รู้ตัวว่าหน้ายาว ถึงไม่รู้ตัวว่ากันแดง' ใช้เปรียบเปรยถึงผู้ที่ไม่รู้จักรับรองพร่องของตนเอง แม้แต่
ข้อบกพร่องที่เด่นชัดก็ยังปฏิเสธไม่ใส่ใจ

ขึ้นเรื่องพรรคนั้นแพร่ออกไป ทุกคนที่ได้ฟังเป็นต้องหัวเราะจนฟันร่วง
กันหมดแน่

"รู้หรือไม่เหตุใดเมื่อครู่ข้าจึงพูดว่าดวงของเจ้าไม่เลวทีเดียว"
ท่านอาษาเทพหัวเราะหึๆ อย่างคนโหด

"เจ้าคงไม่คิดที่จะบอกว่าเพราะข้าได้มาเจอกับเจ้าหรอกระ"
ชูเพียนจื่อหัวเราะเยาะหยัน

"แน่นอนว่านี่คือประเด็นที่สำคัญมากข้อหนึ่ง แต่ยังมีอีกข้อก็คือ...
โชคดีว่าเมื่อครู่คนที่ได้เห็นแขนขวาของเจ้ามีเพียงเจ้าหนูชุดดำนั้น หาก
คนอื่น ๆ ก่อนหน้านี้ล้วนได้เห็นกันหมดล่ะก็ หึๆ เกรงว่าตอนนี้ต่อให้เจ้า
ไม่ตาย ก็ต้องถูกพวกเขาจับตัวไปคุมขังแล้ว!"

"บนแขนขวาของข้าก็มีสัญลักษณ์ด้วย?" ชูเพียนจื่อลูบแขนของตน
ที่อยู่ข้างใต้แขนเสื้อ เพราะไม่ยากจำได้ว่าบนแขนขวามีรอยสัญลักษณ์ใดๆ
เธอก็ไม่ใช่คนในแก๊งมาเฟียที่จะมีรอยสักมังกรเขียวทางซ้ายกับพยัคฆ์ขาว
ทางขวาลักหน้อย!

แต่ว่าแผลเป็นจากการฉีดยาคีบนบนแขนซ้ายยังคงกลายเป็นรูปเมฆมงคล
ไปได้ที่น่าอัศจรรย์เลย แม้แต่เส้นผมก็ยังยาวขึ้นกะทันหันด้วย ถ้า
บนแขนขวามีอะไรเพิ่มเติมมาบ้างก็ไม่แปลกหรอก

โดยเฉพาะเมื่อครู่ก็เห็นชัดว่าหนูน้อยชุดดำคนนั้นต้องเห็น
อะไรบางอย่างบนแขนขวาของเธอ จู่ๆ เขาจึงเปลี่ยนเป็นน่ากลัวได้
ถึงขั้นนั้น

"ถูกต้อง บนแขนขวาของเจ้าควรที่จะมีสัญลักษณ์รูปจันทร์เสี้ยวสีม่วง
อยู่รอยหนึ่ง ผู้ที่มีสัญลักษณ์นี้ล้วนเป็นบุตรหลานของพวกเราสกุลชู

แห่งถ้ำพันจิ้งจอกอันศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่" ท่านอาซาเทพเชิดหน้ายืดอก ขณะกล่าวด้วยน้ำเสียงที่จริงจัง

ซูเพียนจื่อม้วนแขนเสื้อขึ้นดู แล้วก็พบว่าบนแขนขวาบริเวณ ใกล้เคียงไหล่มีสัญลักษณ์รูปจันทรเสี้ยวสีม่วงเพิ่มเติมมาจริงๆ สีม่วง ของรูปสัญลักษณ์นี้ไม่เพียงวาววับสวยสด ด้านบนยังทอรัศมีจับตา ราวเคลือบด้วยแก้วผลึก ไม่คล้ายสิ่งที่จะผุดขึ้นบนร่างคนได้เป็นอันขาด

ซูเพียนจื่อออกแรงขยี้ยู่พักใหญ่จนทำให้ผิวเนื้อโดยรอบแดงช้ำน แต่สัญลักษณ์รูปจันทรเสี้ยวนั้นก็ยังคงไม่เกิดความเปลี่ยนแปลงใดๆ ไม่เหมือนรูปที่ถูกติดหรือวาดเพิ่มขึ้นมาเลย

"สัญลักษณ์นี้หมายความว่าอย่างไร พวกเรา? เจ้าเองก็เป็นคนสกุลซู แห่งถ้ำพันจิ้งจอกอะไรนั่นด้วยหรือ...ไม่สิ ต้องบอกว่าเจ้าเป็นม้าสกุลซู แล้วสกุลซูนี้มีความแค้นกับกลุ่มคนเมื่อครู่อย่างนั้นหรือ เพราะอะไร พวกเขาจะต้องจับกุมหรือฆ่าข้าด้วยละ" ซูเพียนจื่อยิงคำถามติดกัน เป็นพรวน

ท่านอาซาเทพเปลี่ยนมาพูดด้วยสีหน้าเคร่งขรึม "ที่นี่ไม่เหมาะ จะรั้งอยู่นาน หากมีคนตระกูลฝ่ายธรรมะอื่นรุดมาผสมโรงอีก ก็ไม่แน่ว่า ดวงของเจ้ายังดีพอจะทำให้พวกเขาไม่ค้นพบฐานะได้ เจ้าตามข้ามาก่อน จะดีกว่า"

ซูเพียนจื่อลงเลเล็กน้อย เธอไม่ได้เชื่อใจม้าบินที่เรียกว่า 'อาซาเทพ' ตัวนี้แต่อย่างใด ทว่าในเมื่อทั้งเนื้อทั้งตัวเธอไม่ได้มีทรัพย์สิน อายุก็ยังน้อย หากม้าตัวนี้ล่อลวงเธอไปก็ไม่เห็นจะได้ประโยชน์อะไรเลย ประเด็นสำคัญ อีกอย่างคือเธอจำได้ว่าม้าเป็นสัตว์กินพืช มันคงไม่ถึงขั้นหลอกพาเธอ

ไปกินเป็นอาหารกลางวันหรอก

มินำข้าทำที่ของกลุ่มคนเมื่อครูก็ทำให้เธอขัดเคืองใจมากจริงๆ โดยเฉพาะการแสดงออกของหนูมน้อยชุดดำในตอนท้ายยิ่งทำให้เธอหวาดหวั่นอยู่ในใจ ขึ้นยังมีไผ่ล่มาอีกโขยงล่ะก็...เธอไม่อยากจะถูกใครต่อใครมองเหยียดหรือมาขู่ขวัญกันอีกแล้ว

ท่านอาซาเทพเป็นฝ่ายออกปากเชื้อเชิญให้ชูเพียนจื่อขึ้นขี่หลังของมัน แต่สาวน้อยกลับลังเลไม่กล้าจะขึ้นไปสักเท่าไร แนนอนว่าการได้นั่งเหาะไปบนม้าบินจะต้องน่าสนุกมาก เพียงแต่...

"เจ้าคงไม่บินไปถึงกลางทางแล้วสลัดข้าตกลงมาหรอกนะ" ชูเพียนจื่อถาม

แววดตาของท่านอาซาเทพฉายประกายดุร้ายขณะกระพือปีกบินทำพลาจตอบเสียงเหยิ่ม "เช่นนั้นตอนนี้อยู่ข้าเตะเจ้าให้ตาย แล้วเหยียบขยี้จนเป็นเนื้อบดไม่ง่ายกว่าหรือ!"

ดูชะมัดเลย!

หลังจากมองดูขาม้าสี่ข้างที่ผอมจนเหลือแต่หนังหุ้มกระดูกของท่านอาซาเทพแล้ว ชูเพียนจื่อก็รีบพูดปนยิ้มประจบ "เป็นข้าเองที่ทำไม่ถูกไม่ควรเลยที่จะสงสัยในคุณธรรมของม้าผู้สูงส่งอย่างเจ้า"

"อื!"

พอท่านอาซาเทพกล่อมแก้มรับการขอโทษจากเธอ ชูเพียนจื่อก็หาหินก้อนหนึ่งมารองแล้วเหยียบป็นขึ้นไปบนหลังม้าจนได้

"นั่งให้ดีล่ะ!" จากนั้นท่านอาซาเทพเพียงกระพือปีกขนาดใหญ่ทั้งคู่แล้วเหยียดปีกเท้าทั้งสี่ ร่างก็เหินทะยานขึ้นในทันที ชูเพียนจื่อโอบคอของมันไว้

แนบแน่น กระทั่งผ่านไปครู่ใหญ่จนแน่ใจว่าไม่มีอะไรให้หวาดหวั่นแล้ว จิตใจจึงได้ผ่อนคลายขึ้นและเปลี่ยนมาขยุ้มขนแฉงคอม้าเอาไว้แทน

ระหว่างที่ปุยเมฆสีขาวยหิมะพลิวผ่านข้างตัวไป ด้านล่างก็คือเนินเขา กับป่าไม้อันเขียวขจีผืนแล้วผืนเล่า รวมไปถึงทะเลสาบหนองบึงที่คล้าย กระຈສິມรกดเลี่ยมผ้งอยู่ท่ามกลางทุ่งหญ้ากับป่าเขา แสงแดดอันอบอุ่น ฉายอาบอยู่บนร่าง สิ่งที่ได้ยินอยู่ข้างหูคือเสียงลมโกรกดังหวีดหวิว

ซูเพียนจื่อสูดหายใจเข้าลึกๆ เมื่อรู้สึกเหมือนกำลังอยู่ในห้วงฝัน

แม้เห็นว่าตัวเองเคลื่อนไหวไกลจากจุดเดิมออกไปทุกที แต่น่าแปลก ที่ในใจสว่นน้อยไม่มีความพร้นพร้ง ตรงข้ามกลับเปี่ยมล้นด้วยความรู้สึกร ทั้งตื่นเต้นเร้าใจทั้งแปลกใหม่ หากว่านี่คือห้วงฝัน เช่นนั้นก็ให้มันดำเนินต่อไปเถอะ เธอไม่เคยรู้สึกผ่อนคลายและมีอิสระเช่นนี้มาก่อนเลย!

ท่านอาชาเทพเหาะไปด้วยความเร็วสูง เพียงพริบตาก็เหินข้าม ขุนเขาลำน้ำไปนับไม่ถ้วน ก่อนจะร่อนลงที่ข้างทะเลสาบเล็กๆ ตรงกันหุบเขา แห่งหนึ่งในที่สุด

ซูเพียนจื่อกระโดดลงจากหลังม้าอย่างเบิกบานใจ แล้ววิ่งเข้าไป ล้างหน้าล้างตาที่ริมทะเลสาบ ส่วนท่านอาชาเทพก็เดินเนิบนาบตามมา เช่นกัน

น้ำในทะเลสาบใสกระจ่างมีรสหวาน ซูเพียนจื่อจึงอดใจไม่ไหว ดื่มติดกันไปหลายอีก ทว่ารอจนเงยหน้ามาพบว่าท่านอาชาเทพก็ก้มหน้า ดื่มน้ำอยู่ข้างๆ ไม่ไกลนัก สว่นน้อยก็พลันรู้สึกไม่สบายไปทั้งตัว...เธอกำลัง นั่งสุมหัวดื่มน้ำจากแหล่งเดียวกับม้าตัวหนึ่งอยู่หรือนี่...แหะ!

ซูเพียนจื่ออยากจะอาเจียนเอาน้ำที่ดื่มลงไปออกมาเหลือเกิน ในนั้น

จะต้องมีน้ำลายของมันเป็นอยู่ด้วยอย่างแน่นอน!

ท่านอาซาเทพดื่มน้ำจนอิ่มแล้วยังคงรู้สึกไม่พอใจ จึงเดินตรงลงทะเลสาบไปอาบน้ำด้วยเสียเลย ชูเพียนจื๋อมองสารรูปชะมุกชะมอมของมัน ก่อนจะเบนสายตาไปดูน้ำทะเลสาบที่ถูกมันทำจนขุ่นคลั่ก ในที่สุดเธอก็ทนไม่ไหวต้องวิ่งพรวดไปเอาเจียนโถ้ก้อักยกใหญ่ที่หลังก้อนหิน

ดูจากท่าทางขำขันการของท่านอาซาเทพแล้ว ไม่รู้ว่ามันเคยมาที่นี่ที่รอบต่อที่รอบ และแะอาบน้ำด้วยกี่ครั้งก็หน เมื่อครู่เธอไม่เพียงดื่มน้ำแหล่งเดียวกับม้า หน้าซำน้ำที่ดื่มลงไปยังเป็นน้ำอาบของม้าชกมกตัวนี้อีกด้วย!

หลังจากที่ท่านอาซาเทพอาบน้ำเสร็จเดินขึ้นมาสลัดน้ำบนตัวจนแห้งแล้ว มันก็มองเห็นชูเพียนจื๋อที่หน้าซีดอมเขียวกำลังนั่งซึมอยู่ตรงข้างหินก้อนใหญ่ ก่อนจะเดินทอดน่องอย่างสบายอารมณ์มาชวนคุย

"เป็นอย่างไร สถานที่นี่ของข้าไม่เลวหรอกมัง"

"ก็ไม่เลว!" ชูเพียนจื๋อเห็นมันแล้วความขุ่นเคืองก็อดแน่นเต็มท้อง... แต่ถ้าไม่มีเจ้ากอมลพิษก็จะดียิ่งกว่านี้"

"เจ้าบอกข้าได้หรือไม่ว่าตกลงเกิดเรื่องอะไรขึ้น ทั้งที่ตอนแรกข้าอยู่ในสระขอพรของอารามเต่าแห่งหนึ่ง แต่ต่อมากลับสลับไปโดยไม่รู้สาเหตุ พอฟื้นขึ้นมาอีกที ข้าก็อยู่ที่ดินแดนนี้แล้ว นี่มันเรื่องอะไรกันแน่" สาวน้อยถามเสียงอ่อนล้า

ท่านอาซาเทพพลынหันหน้าเข้ามาสูดดมตัวชูเพียนจื๋อซ้ำที่ขวาทีย่อยพักหนึ่งก่อนจะเอ่ยปาก "บนตัวเจ้าพกพาของวิเศษของพวกเราสกุลชูอยู่ สิ่งนั้นคืออะไรเล่า"

ซูเพียนจื่อชอบคิดชั่วครู่ก็ตึงใจไม่เลิกๆ ที่คล้อยอยู่บนคอออกมา "คือสิ่งนี้หรือ บนตัวข้านอกจากสิ่งนี้ก็ไม่มีของวิเศษอะไรอีกแล้ว"

พอท่านอาซาเทพเห็นใจไม่เลิกๆ ขึ้นนั้น ดวงตาก็พลันสว่างวาบ ปากก็โพลงขึ้นด้วยความตื่นเต้นยินดี "มิผิดๆ ในเมื่อเจ้ามีใจไม่ขึ้นนี้ เช่นนั้นก็ไม่ผิดพลาดแน่นอน เจ้าก็คือคุณหนูเจ็ดที่พลัดพรากไปนานปี ของพวกเราสกุลซู!"

หลังจากถูกกลุ่มคนเมื่อครู่ทำร้ายจิตใจมาแล้ว ซูเพียนจื่อก็ไม่กล้า บุ่มบ่ามเชื่อถือคำตัดสินอันเลือนเลือนเหล่านี้อีก เพียงตั้งใจว่าจะลองฟังดูก่อน แล้วค่อยว่ากัน

ตามคำแนะนำดินแดนพันเมฆาของท่านอาซาเทพ ที่นี้ได้ชื่อมาจาก บรรพตเขียนนามว่า 'พันเมฆา' ซึ่งตั้งอยู่ที่ใจกลางของดินแดน โดยที่นี้มีแคว้นแคว้นอยู่เพียงสามแคว้นก็คือเยียนเยวี่ หวงเกอ และยวนซิน แคว้นทั้งสามล้วนพึ่งบัญชาจากสวรรค์ และดำรงคงอยู่มานับแต่โบราณ จวบจนบัดนี้ก็ไม่รู้ว่ำนานนับกี่ปีแล้ว ฮ่องเต้ของแคว้นทั้งสามล้วนถูกคัดเลือก และแต่งตั้งโดยสวรรค์ เมื่อใดที่ฮ่องเต้องค์ปัจจุบันกำลังจะสิ้นอายุขัย โองการเทพก็จะถูกส่งลงมายังบรรพตเขียนพันเมฆาซึ่งเป็นจุดบรรจบของแคว้นทั้งสามเพื่อแต่งตั้งฮ่องเต้ต่อไป

ระหว่างสามแคว้นแม้จะเกิดเรื่องกระทบกระทั่งกันบ้างในบางครั้ง ทว่าไม่เคยเกิดศึกสงครามกันมาก่อน เพราะสวรรค์ไม่อนุญาตให้รบพุ่งกัน ระหว่างแคว้น

ขณะเดียวกันบนดินแดนพันเมฆาก็มีตระกูลโบราณอยู่เป็นจำนวนมาก ด้วย นอกจากตระกูลฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมแล้ว ยังมีตระกูลอีกฝ่ายหนึ่ง

ซึ่งมีจำนวนมากยิ่งกว่า ก็คือตระกูลฝ่ายเป็นกลางที่ไม่จัดอยู่ในสองฝักฝ่ายนี้ โดยทุกตระกูลล้วนแต่เป็นตัวแทนของขุมกำลังชั้นยอดในแวดวงต่างๆ

อาทิ สกุลเจิ้งในกลุ่มตระกูลฝ่ายธรรมะนั้นรับราชการเป็นขุนนาง กันมาหลายชั่วคน ทั้งเคยมีขุนนางฝ่ายตุลาการเป็นจำนวนมาก ขุนนางระดับสูงในราชสำนักของแคว้นทั้งสามก็มีจำนวนไม่น้อยที่มาจากวงศ์ตระกูลนี้ ในขณะที่สกุลเจิ้งคือตระกูลแถวหน้าในแวดวงตุลาการ สกุลซู่แห่งถ้ำพันจึงจอกกลับเป็นหนึ่งในตระกูลฝ่ายธรรมะที่มีนามกระฉ่อน

ซู่เพียนจื่อในตอนนี้อยู่แต่อย่างใดว่าเจิ้งเฮ้ออี้ที่ครูก่อนทำให้เธอ ขวัญผวาไม่เบานั้นก็มาจากสกุลเจิ้งซึ่งมีกิตติศัพท์ขจรไกลนั่นเอง กระนั้นแค่ฟังจากคำบรรยายของท่านอาซาเทพ สังหรณ์ไม่ดีก็พลันผุดขึ้นในใจอย่างเข้มข้นแล้ว

ตระกูลฝ่ายธรรมะเป็นขุนนางตุลาการ เช่นนั้นตระกูลฝ่ายธรรมะไม่ต้องให้บอกก็ต้องเป็นโจรนะสิ!

"เจ้าบอกเข้าใจหรือไม่...สกุลซู่เป็นผู้นำในแวดวงอะไร" ซู่เพียนจื่อถามอย่างไม่ได้ทอดความหวังไว้สักเท่าไร

ใบหน้าของท่านอาซาเทพแผ่บานไปด้วยรัศมีแห่งความภาคภูมิใจและบริสุทธิ์สูงส่ง

"พวกเราสกุลซู่แห่งถ้ำพันจึงจอกสืบทอดวงศ์ตระกูลมานับหมื่นปีแล้ว บนดินแดนพันเมฆาแห่งนี้พวกเราคือตระกูลโบราณที่มีประวัติยาวนานที่สุด และศักดิ์สิทธิ์ยิ่งใหญ่ที่สุดในแวดวงของ...สิบ-แปด-มง-กุฎ!"

2

"พวกเราสกุลซู่แห่งฉำปันจึงจอกก็คือตระกูลใหญ่อันดับหนึ่งในแวดวงสืบแปดมงกุฏ พวกเราเห็นความก้าวหน้าของวิชากลวงและการพัฒนาคุณสมบัติของสืบแปดมงกุฏทั้งหลายเป็นภารกิจของตนตั้งเป้าที่จะเสริมสร้างความสามารถในการใช้เล่ห์กล และสร้างสรรค์เครื่องมือกับแผนลงในรูปแบบใหม่ๆ เพื่อให้การหลอกลวงร้อยครั้งประสบผลสำเร็จทั้งร้อยครา ตลอดหมื่นปีมานี้พวกเรามุ่งมั่นผลักดันความก้าวหน้าของวงการสืบแปดมงกุฏ และส่งเสริมให้นักดัดดุนที่เก่งฉกาจได้แลกเปลี่ยนประสบการณ์กัน เป็นผู้ทิศกำลังสูงสุดเพื่อความเกรียงไกรของวิชากลวง และเจ้าก็คือสมาชิกคนหนึ่งของตระกูลอันยิ่งใหญ่นี้! เจ้าไม่รู้สึกรว่าเป็นเกียรติ ไม่รู้สึกรว่าเป็นความโชคดีหรือไม่!"

หลังจากร่ำฟังท่านอาซาเทพสาธยายด้วยอารมณ์อันฮึกเหิมจนจบในที่สุดซู่เพียนจื่อก็สรุปความรู้สึกของตนออกมาได้ห้าคำว่า "เจ้าป่วยหนัก

ชัดๆ!"

นี่มันเรื่องบ้าบออะไรกันแน่!

แรกสุดนางพลัดมาอยู่ในดินแดนพิสดารนี้อย่างไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหน ต่อมาก็มีกลุ่มคนประหลาดโขงหนึ่งโผล่มาบอกว่านางคือชาวสวรรค์ ก่อนจะพูดใหม่ว่านางคือขยะต่างหาก ถัดจากนั้นก็มึ้นมึ้นน้อยชุดดำพิลึกคนออกมาข่มขู่คาดโทษนาง ตอนนี้นำบินวิปริตที่เรียกตนเองว่าอาชาเทพตัวนี้ ยังมาประกาศเสียงดังฟังชัดว่านางคือคนตระกูลสืบแปดมงกุฏอะไรนั่นอีก!

สวรรค์รู้ดีกว่าการปั้นหัวนางเป็นความสะใจมากใช้หรือไม่!

ท่านอาชาเทพไม่พอใจอย่างยิ่งกับท่าทีของชูเพียนจือ จึงออกแรงกระแทกกับเท้าทั้งสี่แล้วได้กลับไปว่า "ข้าป่วยที่ตรงไหนกัน เจ้าเคยเห็นม้าป่วยที่งามสง่าแข็งแรงและคึกคักกระชุ่มกระชวยเช่นนี้ด้วยหรือ"

"ข้าเชื่อแล้วว่าเจ้าคืออาชาเทพ...ก็คือม้าบินที่ป่วยเป็นโรคจิตชั้นเทพนะสิไม่ว่า เจ้าป่วยหนักชัดๆ! สมองป่วยอยู่เห็นๆ!" ชูเพียนจือสุดทนแล้ว จึงยืนพรวดขึ้นขึ้นหน้าด่าทอท่านอาชาเทพทันใด

ท่านอาชาเทพบันดาลโทษะ ออกแรงสะบัดปีกเพียงวูบเดียว ชูเพียนจือก็รู้สึกได้ว่าทางนั้นมีพลังมหาศาลขุมหนึ่งพรั่งพรูมาหานาง จนทำให้ยืนไม่อยู่ต้องล้มนั่งกันจ้ำ-backedกับพื้น

ช่วงขณะนี้สาวน้อยจึงค่อยๆคิดได้ว่าตนเองไม่ใช่คู่ต่อสู้ของ 'ม้าบินโรคจิต' ตัวนี้ การยั่วโมโหมันเพียงเพราะอารมณ์โกรธชั่ววูบนั่น ไม่ฉลาดเลยจริงๆ ที่นี่คือป่าดงเปลี่ยวร้าง เพียงมันยืนหนึ่งเท้าถีบส่งนางลงทะเลสาบไป จวบจนนางจมน้ำตายก็คงไม่มีใครมาช่วยเหลือ

พอคิดได้ดังนั้นชูเพียนจือก็พลันเปลี่ยนท่าที่ รีบพูดกับท่านอาชาเทพ

ด้วยสีหน้าประจบเอาใจ "เจ้าอย่าได้โกรธไปเลยนะ ข้าเพียงแค่นั้นแต่นั่นชั่ววูบเท่านั้น จึงไม่อาจยอมรับความจริงที่ชวนตกใจแต่ก็น่ายินดีนี้ได้ มีอะไรค่อยพูดค่อยจากันดีกว่า! อย่างไรก็ตามเสียพวกเราก็เป็นคนครอบครัวเดียวกัน... ไม่เถลไถล! เออ...อย่างไรเสียเจ้าก็เป็นอาชาเทพในครอบครัวของข้า ไม่ควรเลยที่จะใช้ความรุนแรงต่อกันส่งผลเสีย ถูกต้องหรือไม่"

ท่านอาชาเทพแค้นเสียงฮึก่อนจะพับปีกลงช้าๆ

ตูเพียนจื่อรีบรุกคืบชวนคุยไปตามที่มันเปิดประเด็นไว้ "เมื่อครูเจ้าบอกว่าข้าคือคุณหนูเจ็ดสกุลที่พลัดพรากไปนานปีไม่ใช่หรือ แล้วเจ้าจำข้าได้อย่างไรล่ะ"

ท่านอาชาเทพเหลือบมองจีไม่ตรงหน้าอกของสาวน้อยแวบหนึ่ง ก่อนตอบหน้าบูดบึ้ง "จีไม่นี่ฮูหยินน้อยเป็นผู้คลั่งควาให้เจ้าเองกับมือ ในตอนที่เจ้าเพิ่งเกิด อักษร 'ซู' ตัวหนึ่งที่อยู่ในลวดลายด้านหลังของจีไม้ก็คือสัญลักษณ์ลับของสกุลที่คุนชายเป็นผู้สลักเองกับมือ สัญลักษณ์ลับนี้มีเพียงบุตรหลานสกุลซูสายหลักเท่านั้นจึงจะรู้จัก ผู้อื่นล้วนไม่ล่วงรู้ เมื่อครูโชคดีที่คนกลุ่มนั้นเห็นแต่ด้านหน้าของจีไม่ไม่ใช่ด้านหลัง เพราะต่อให้ไม่รู้วาลวดลายอักษร 'ซู' นั้นหมายถึงคุณหนูเจ็ด พวกเขาก็ต้องรู้ว่าเจ้าคือคนสกุลซู หากเป็นเช่นนั้นล่ะก็...หึๆ"

"คุนชายกับฮูหยินน้อย...หมายถึงท่านพ่อท่านแม่ของข้าอย่างนั้นหรือ" หัวใจของตูเพียนจื่อเต้นระรัวเร็วขึ้นทันใด นางโตมาจนป่านนี้แล้วนี่เป็นครั้งแรกที่ได้ยินผู้อื่นเอ่ยถึงข่าวคราวของบิดามารดาผู้ให้กำเนิดนาง!

คุนป้าที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าเคยบอกว่า...ตูเพียนจื่อถูกคนเก็บได้จากข้างทางที่ถนนสายเล็กๆ ตรงจุดชมวิวแห่งหนึ่ง แล้วนำมาส่งที่

สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ตอนนั้นชูเพียนจื่อเพิ่งจะอายุได้ราวหนึ่งถึงสองเดือน บนตัวนอกจากจี้ไม้แกะสลักชิ้นนี้ก็ไม่มีสิ่งยืนยันตัวตนอย่างอื่นอีก จึงไม่สามารถรู้ได้ว่าบิดามารดาเป็นใคร และยังไม่รู้ด้วยว่าใครเป็นคนนำมาทิ้งไว้ตรงนั้น เพราะบนจี้ไม่มีอักษรชูอยู่ตัวหนึ่ง คนที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าจึงใช้มันเป็นแซ่ของชูเพียนจื่อ

ไม่ต่างจากเด็กกำพร้าคนอื่นๆ ชูเพียนจื่อเองก็เฝ้าหวังมาตลอดว่าสักวันหนึ่งบิดามารดาจะกลับมาปรากฏตัวต่อหน้าตน และจี้ไม้แกะสลักชิ้นนี้ก็จะยืนยันให้สองฝ่ายได้รู้จักกัน ด้วยเหตุนี้ชูเพียนจื่อจึงวางแผนมันดั่งชีวิตมาตั้งแต่เล็ก

นี่ไม่ถึงเลยที่ว่าวันนี้ความฝันจะกลายเป็นจริงแล้ว ชั่วขณะนี้ชูเพียนจื่อรู้สึกว่าจะต่อให้ตนเองถือกำเนิดในตระกูลสืบแปดมงกุฎจริงๆ ก็ไม่เห็นจะเป็นไรเลย ขอเพียงมันทำให้นางได้รู้จักกับพ่อแม่แท้ๆ ไม่ว่าอะไรนางก็ไม่ติดใจทั้งสิ้น

ท่านอาชาเทพผกศีระวัชโดยไม่ทำให้ชูเพียนจื่อต้องผิดหวัง "ถูกแล้ว บิดาของเจ้าก็คือบุตรชายคนเล็กของประมุขสกุลชู นามว่าชูหู่ลี่ ส่วนมารดาของเจ้าเคยเป็นทนายาที่โดเด่นที่สุดของตระกูลแพทย์สกุลหลิว นามว่าหลิวฉิงซิน"

"แล้วพวกท่านอยู่ที่ไหน เจ้ารีบพาข้าไปพบพวกท่านทีสิ!" ชูเพียนจื่อกระโดดกอดคอของท่านอาชาเทพพลางพูดอย่างตื่นเต้นยินดียิ่ง

สาวน้อยต็อกดีใจเหลือเกิน จนทำให้ไม่ทันสังเกตเห็นแววเศร้าสลดจางๆ ที่วูบขึ้นแล้ววับหายไปจากดวงตาของท่านอาชาเทพ

"เจ้าตามข้ากลับถ้ำพันจิ้งจอกก็ได้พบพวกเขาเอง" ท่านอาชาเทพ

พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ

เชื่อว่าซูเฟียนจื่อไม่เคยระแวงสงสัยว่าการไปครั้งนี้นางอาจจะถูกหลอกก็ไม่ได้ อย่างไรก็ตามที่อยู่ที่ตรงหน้าตัวนี้ก็มาจากตระกูลสืบแปดมงกุฏเชียวนะ ทว่าความรู้สึกกระหายที่จะได้กลับไปพบหน้าบิดามารดานั้นเอาชนะทุกสิ่ง อีกทั้งนางก็ไม่พบช่องโหว่ที่เด่นชัดในคำพูดเมื่อครู่ของท่านอาซาเทพแต่อย่างใด

หากม้าบินตัวนี้จะทำร้ายนาง มันก็สามารถลงมือได้เดี๋ยวนี้ ไม่จำเป็นต้องหลอกพานางไปที่ถ้ำพันจิ้งจอกอะไรนั่นเป็นพิเศษสักหน่อย หากตามมันไปสักเที่ยว อย่างมากนางก็แค่อึดใจเก้อ ไม่ได้มีอะไรเสียหายนี้

ซูเฟียนจื่อยังคงคิดก็ยิ่งรู้สึกว่าสามารถไปได้ ดังนั้นนางจึงอยากจะรีบออกเดินทางให้ได้ในทันที

ทว่าท่านอาซาเทพกลับสะบัดหัวแล้วเอ่ยอย่างเกียจคร้าน "รีบร้อนอะไรเล่า ให้ข้ากินอิมก่อนค่อยไปก็ไม่สาย"

"เจ้าจะกินหญ้าหรือ หญ้าทางนั้นดูงอกงามไม่เลวทีเดียวนะ!" สองตาของซูเฟียนจื่อทอดประกายแวววาว ขณะชี้มือไปยังทุ่งหญ้าผืนย่อมที่อยู่ด้านหน้าไม่ไกลนัก

"หญ้าป่าชั้นเลวที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านั่น ไซ่สิ่งทีอาซาเทพผู้งามสง่าสูงส่งเช่นข้าจะกินได้หรือ!" ท่านอาซาเทพถลึงตาใส่ ก่อนจะเดินส่ายอาดๆ มุ่งไปทางป่าผืนเล็กที่อยู่ทางซ้ายมือ

วางท่าอะไรกัน ก็เป็นแค่ม้าบินโรคจิตตัวหนึ่งอยู่ดีไม่ใช่หรือ ซูเฟียนจื่อหลบเหลืออกตาก่อนจะเดินตามมันไป

หลังจากเดินไปได้สักพัก ในที่สุดสาวน้อยก็รู้ว่าเพราะอะไร

ท่านอาชาเทพจึงไม่เห็นหญ้าป่าเหล่านั้นอยู่ในสายตา...ที่แก้อาหารโปรดของมันเป็นคือดอกไม้! อีกทั้งยังดอกไม้ใหญ่อิ่งสวยสด มันก็ยิ่งโปรดปราน

ตลอดรายทางที่เดินไป ขอเพียงเห็นว่าในพุ่มไม้มีดอกไม้ไหนที่สวยงาม มันก็จะรีบเข้าไปด้วยความเร็วระดับฟ้าร้องยังไม่ทันได้บ่งหูจากนั้นก็เขมือบดอกไม้ทั้งดอกเข้าปากในคำเดียว ทำทางเขมือบบุปผาด้วยฝีมืออำมหิตนั้นดูแสนจะซ้ำซาก พรึบตาดอกไม้นานาพรรณในป่าผืนเล็กที่ถูกมันเข้ากวาดล้างก็ร่วงโรยไปจนหมดสิ้น คงเหลือไว้เพียงกิ่งดอกไม้ที่เหี้ยนเตียนเท่านั้น

"ดอกไม้ที่นี่มีรสชาติสดอร่อยเป็นพิเศษ เจ้าจะลองดูสักหน่อยหรือไม่เล่า" ท่านอาชาเทพกินอิมหนาแล้วจึงค่อยเอียงหน้ามาพูดอย่าง 'เกรงใจ' กับซูเฟียนจื่อ

"ขอบคุณนะ แต่ข้ายังไม่หิวหรอก..." สาวน้อยกวาดตาไปรอบๆ นอกจากสีเขียวก็มีแต่สีเขียว ยังมีเงาของดอกไม้หลงเหลืออยู่ที่ไหนกันแล้ว

"เจ้ากินอิมแล้วใช่หรือไม่ พวกเราออกเดินทางกันได้แล้วสินะ" ซูเฟียนจื่อเอ่ยเร่ง

"ยังมีอีกเรื่องที่สำคัญยิ่ง" สีหน้าของท่านอาชาเทพเคร่งขรึมขึ้นมาอีกครั้ง

"เรื่องอะไรหรือ"

"เจ้ายืนมือขวามาสิ"

ซูเฟียนจื่อยืนมือขวาวออกไปอย่างรุนแรง "โธ้ย! เจ้าทำอะไรของเจ้า!"

ท่านอาชาเทพถึงกับปล้น 'สัญญาตญาณดิบกำเร็บ' มันกัดมือซูเฟียนจื่อจนปลายนิ้วได้แผล และมีเลือดซึมออกมาเป็นหยดๆ

สาวน้อยตื่นตระหนกจนหน้าถอดสี รีบหันขวับออกวิ่งหลายก้าว ไปซ่อนตัวอยู่หลังไม้ใหญ่ต้นหนึ่ง แล้วตั้งท่าพร้อมจะหนีเอาชีวิตรอด อยู่ตลอดเวลา

ทว่าท่านอาซาเทพไม่ได้ไล่ตามมาแต่อย่างใด มันเพียงแหงนหน้า ขึ้นฟ้า ปากก็ท่องคาถาแปลกๆ ยาวเป็นพรวน

ไม่รู้เพราะเหตุใดสัญชาตญาณของซูเฟียนจึงบอกว่านั้นไม่ใช่คาถา ที่จะทำร้ายตนเอง สีน้าอันจริงจังของท่านอาซาเทพดูคล้ายกำลังทำพิธี อันศักดิ์สิทธิ์สักอย่างอยู่มากกว่า

แสงตะวันสาดลอดยอดไม้และกิ่งใบลงมาอาบร่างของท่านอาซาเทพ ขนสีขาวซึ่งเดิมทีเป็นสีเหลืองโคลนและแซมแต้มด้วยสีน้ำตาลอมดำ เป็นหย่อมๆ นั้นราวกับถูกฉาบด้วยรัศมีสีทอง ส่งผลให้ผู้พบเห็นไม่รู้สึกลัวว่า มันอัปมงคลอีกต่อไป ทั้งยังเปลี่ยนเป็นเหมือนรูปสลักอันวิจิตรประณีต ที่ดูลึกลับและเปี่ยมด้วยจิตวิญญาณ

รจนรัศมีนั้นค่อยๆ เลือนหายไป ท่านอาซาเทพจึงก้มหน้าลงพูดกับ ซูเฟียนจื่อที่ซ่อนตัวอยู่หลังต้นไม้ "โปรดตั้งชื่อให้ข้าด้วย นายข้า!"

"ชื่อ? นาย?" ซูเฟียนจื่อย้อนถามอย่างกังขา

ท่านอาซาเทพย่ำสองเท้าหน้าอย่างหงุดหงิดก่อนตอบ "เมื่อครู่ ข้าได้ใช้เลือดของท่านตั้งสัตย์ปฏิญาณตนแล้ว นับแต่นี้ไปท่านก็คือ เจ้านายของข้า ท่านก็รีบๆ ตั้งชื่อให้ข้าเถอะ"

"เอ่อ...อย่างนั้นเจ้าก็ชื่อผู่วีนที่แปลว่าเมฆลอย...ดีหรือไม่" ซูเฟียนจื่อพลันนึกถึงชื่อนี้เมื่อมีประกายความคิดวามขึ้นในหัวสมอง เพียงแต่นางยังไม่ค่อยเข้าใจว่าเพราะเหตุใดตนจึงกลายมาเป็นเจ้านาย

ของอาซาเทพตัวนี้ไปได้

ท่านอาซาเทพรู้สึกผิดคาดอยู่บ้าง "ชื่อนี้ไม่เลวทีเดียว พอจะกล่อมแกล้มซบแน่นบุคลิกอันงามสง่าเหนือสามัญของข้าได้อยู่ ว่าแต่ท่านคิดออกมาได้อย่างไรกัน"

ซูเพียนจื่อถั่นยิ้มก่อนตอบ "ก็โลกที่ข้าจากมามีคำคมที่ว่า 'อาซาเทพล้วนเป็นเซ่นเมฆลอย'* นะสิ"

หลังจากผู้วินได้ชื่อที่พึงพอใจแล้ว มันก็ไม่ประวิงเวลาอีก รีบแบกซูเพียนจื่อเหาะมุ่งไปยังทิศทางของถ้ำพันจิ้งจอกทันที

อีกด้านหนึ่ง เมื่อเจิ้งเฮ้อ้อกลับถึงยอดเขาเห่าหรรณซึ่งเป็นสถานที่ฝึกวิชาของเขาแล้ว ปู่เงินอวี่ที่อดใจรอไม่ไหวก็ถ่อมาคอยทำอยู่ที่นั่นตั้งแต่แรก และถลึงตาถามทันทีที่เห็นเจิ้งเฮ้อ้อกลับมาตามลำพัง

"เหตุใดมีเจ้าเพียงคนเดียว แล้วเนื้อคู่ตามดวงชะตาของเจ้าเล่า เจ้าไม่ได้ไปสถานที่ที่ข้าบอกใช่หรือไม่ ผู้ที่ไม่เก็บคำทำนายของยอดอัจฉริยะแห่งตระกูลเทพพยากรณ์ไปใส่ใจ ผู้นั้นก็จะไร้ทางออก เจ้าต้องให้ข้าพูดอีกกี่ครั้งถึงยอมเชื่อได้เสียที!"

ปู่เงินอวี่ยังคงคำถามออกไปเป็นพรวนโดยไม่จำเป็นต้องมีเวลาหยุดพักหายใจ

เจิ้งเฮ้อ้อแค้นเสียงฮืออย่างเย็นชา "ขึ้นชื่อเจ้านะสิข้าได้ไร้ทางออกจริงๆ แน่ เนื้อคู่ตามดวงชะตาอะไรกัน เหลวไหลทั้งเพ!"

* 'อาซาเทพล้วนเป็นเซ่นเมฆลอย' ในที่นี้ 'เสินหม่า' (อาซาเทพ) เป็นคำฮิตในโลกออนไลน์ที่เล่นเสียงมาจากคำว่า 'เสินเมฆ' (อะไร) ทำนองเดียวกับคำไทยที่ถูกเปลี่ยนวิธีเขียน เช่น อะไร-อาราย รู้แล้ว-รู้แล้ว เป็นต้น ประโยคนี้ฉบับดั้งเดิมจึงต้องเขียนว่า 'อะไรๆ ก็ล้วนเป็นเซ่นเมฆลอย' สื่อความหมายว่าทุกสิ่งไม่จริงยั่งยืนหรือเล็กล้นบางเบาจนไม่ควรค่าแก่การเอะถึง

"เกิดอะไรขึ้น เจ้าไปแล้วไม่เจอใคร หรือไปแล้วเจอบุรุษเข้า น่าสงสัยสารพัด แต่เจ้าก็ต้องเผชิญหน้ากับความจริงนะ ถึงอย่างไรข้าก็ไม่ทอดทิ้งสหายเพียงเพราะเจ้าไปหลงรักบุรุษเข้าหรอก พวกเราคบหากันมานานถึงปานนี้แล้ว เจ้ายังไม่ไวใจข้าหรือไร" ปู่เงินอวี้อย่ด้วยน้ำใสใจจริง

เจ้เจ้าอู้อี้รู้สึกคันกำปั้นขึ้นมาทันที เหตุใดตนจึงมีสหายที่ไม่เข้าท่า ฟังพามาไม่ได้เช่นนั้นนะ ที่แย่ไปกว่านั้นคือตอนแรกดวงตาของตนเกิดปัญหาอะไรขึ้นมากันแน่ หรือว่าถูกน้ำมันหมูพอกใจ* ถึงได้เผลอเผลอชั่ววูบไปเห็นคนพรรคนี้เป็นสหายผู้รู้ใจไปเสียได้

"อย่าบังคับให้ข้าต้องลงมือนะ ตอนนี้อยากจะอัดเจ้ามากๆ เริ่มจากที่หน้าก่อนเลย!" เจ้เจ้าอู้อี้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันกล่าว

ปู่เงินอวี้อี้ถูกสีหน้าอันดุร้ายของสหายทำเอาสะดุ้งโหยง ในที่สุดเขาก็เลิกใช้การนึกคิดอันแสนบรรเจิดของตนเองไปคาดเดาส่งเดชรีบถอยปราดไปหลายก้าวจนถึงระยะปลอดภัยแล้วค่อยถามใหม่ "ที่แท้เกิดเรื่องอะไรขึ้น เจ้าไปเจอใครเข้ากันแน่"

เจ้เจ้าอู้อี้ส่ายหน้าพลางเล่าเรื่องที่ตนได้พบซู่เพียนจือและลั่วงู้อี้ฐานะของนางให้ปู่เงินอวี้อี้ฟังรอบหนึ่ง

ปู่เงินอวี้อี้หวั่นระแงๆ สองที่ก่อนกล่าว "ต่อให้เด็กสาวผู้นั้นเป็นคนตระกูลสืบแปดมงกุฏ และดูเหมือนจะมีร่างของชาวสวรรค์ที่ถูกริบคุณสมบัติไปแล้ว แต่ก็ไม่แน่ว่าวันข้างหน้านางจะไม่อาจฝึกวิชาได้หรือจำเป็นต้องเกลือกกลิ้งเป็นพวกเดียวกับคนสกุลซู่เหล่านั่นเสมอไป..."

เจ้เจ้าอู้อี้เหลือบมองอีกฝ่ายแล้วถามกลับ "เจ้ายังเชื่ออยู่อีกหรือว่า"

* น้ำมันหมูพอกใจ หมายถึงใจถูกครอบงำจนมืดบอด ไร้โมธรรม

สตรีเช่นนี้คือเนื้อคู่ตามดวงชะตาของข้า และนางจะสามารถกอบกู้หายนะวันสิ้นพิภพได้อย่างที่เจ้าคุยโวไว้"

ปู่เงินอวี๋ขยับปลายจมูกโดยไม่ส่งเสียงอีก...เขาชักไม่แน่ใจแล้วจริงๆ

ปู่เงินอวี๋เชื่อว่าการพยากรณ์ของตนไม่น่าจะผิดพลาด แต่เหตุใดผู้ที่ปรากฏตัวจึงเป็นสตรีเยี่ยงนี้ไปได้เล่า จะต้องมีความผิดปกติแน่ๆ! ทว่ากระทั่งตัวเขาเองก็ยังไม่อาจคิดภาพตามได้เลย

สกุลเจิ้งซึ่งเป็นหนึ่งในผู้นำตระกูลฝ่ายธรรมะนะหรือจะไปข้องเกี่ยวจนถึงขั้นดองญาติกับสกุลซู่ซึ่งเป็นตระกูลฝ่ายธรรมที่มีชื่อเสียงฉาวโฉ่ไปได้ เขายังไม่อาจคิดภาพว่าผู้ที่มี่ร่างของชาวสวรรค์ทว่าถูกริบคุณสมบัติไปแล้วยังมีความสามารถพอจะพลิกวิกฤตครั้งใหญ่นั้นได้อย่างไร

"สกุลซู่คือตระกูลสืบแปดมงกุฎไม่ใช่หรือ ร่างชาวสวรรค์ของนางถูกริบคุณสมบัติไป นั่นอาจเป็นแค่เรื่องลวงโลกก็ได้นะ" ปู่เงินอวี๋โต้แย้งอย่างไม่อาจทำใจยอมรับได้

เจิ้งเฮ้อ้อถอนหายใจ ก่อนจะตอบอีกฝ่ายสั้นๆ เพียงไม่กี่คำ "พลังสะกดทางสายโลหิต"

ทุกคนในตระกูลโบราณล้วนตกอยู่ภายใต้พลังสะกดทางสายโลหิตมาแต่กำเนิด กล่าวอย่างง่าย ๆ ก็คือคนในตระกูลโบราณต่างๆ ไม่ว่าในใจจะยินยอมหรือไม่ ก็ล้วนต้องฟังบัญชาจากประมุขของตนโดยไม่อาจต่อต้านหรือควบคุมตนเองได้

นี่ก็คือพลังสะกดที่มาพร้อมกับสายเลือดและพรสวรรค์ ฉะนั้นต่อให้สตรีที่เขาได้พบในวันนี้มีจิตใจใฝ่ดี แต่ขอเพียงประมุขสกุลซู่มีบัญชาลงมา คำเดียว นางก็จะต้องทำตามคำสั่งอยู่วันยังค่ำ

ตระกูลฝ่ายธรรมะไร้ซึ่งคนดี นี่คือนี่ที่ตระกูลฝ่ายธรรมะทั้งหมด
รวมถึงชาวบ้านทั่วหล้าต่างยอมรับกันโดยทั่วไป

ปู่เงินอวี๋ขมวดหัวคิ้ว ในที่สุดก็ไม่ได้เถียงอีก

นี่ข้าทำนายพลาดไปจริงๆ หรือ

"พูดถึงพลังสะกดทางสายโลหิต เจ้าตั้งใจจะเชื่อฟังพ่อเจ้า ไปดองญาติ
กับหญิงจอมเสแสร้งแห่งตระกูลเทวโอสถนั้นจริงๆ นะหรือ" ปู่เงินอวี๋เอ่ยถาม
กาไห่ไม่ได้ดื่มรินกานันน์* เจิ้งเฮ่าอัคร้านจะพูดให้เปลืองน้ำลายอีก
จึงตะบันหนึ่งหมัดใส่ใบหน้าอันหล่อเหลาดุจเขียนบนโลกมนุษย์ของอีกฝ่าย
ทันที

"โอ๊ย! เจ้าสหายบัดซบนี้! เคยตกลงกันแล้วมิใช่หรือว่าห้ามตอยหน้า!"
ปู่เงินอวี๋กุมใบหน้าที่ถูกชกจนเขียวปูดพลงเด่นผาง เขาไม่มัวรักษามาแต่ใด
อีก ได้กลับไปโดยไม่มีท่าที่อ่อนแอให้เห็นแม้แต่น้อย

และแล้วการใช้ความรุนแรงชกต่อยกันระหว่าง 'อัคร้านะชั้นยอด'
ของตระกูลฝ่ายธรรมะสองคนก็เปิดฉากขึ้น

ข้ารับใช้ของสกุลเจิ้งเห็นแล้วเพียงแค่ว่าต่างคนต่างง่วนกับงานของตนต่อ
เห็นได้ชัดว่าเรื่องทำนองนี้ไม่ใช่เพิ่งเคยเกิดขึ้นเป็นครั้งแรก

ระหว่างทางมุ่งหน้าสู่สกุลซู่แห่งถ้ำพันจิ้งจอก ผู่วินก็ชี้แจงเรื่อง
ก่อนหน้านี้นี้คร่าวๆ รอบหนึ่ง

สาเหตุที่มันกัดมือซู่เพียนจื่อจนได้แผล เพราะจะต้องใช้โลหิตของ
ผู้เป็นนายในการตั้งสัตย์ปฏิญาณเลือดต่อฟ้าว่านับจากนี้ตราบนานชีวิต

* กาไห่ไม่ได้ดื่มรินกานันน์ หมายถึงพูดหรือทำในสิ่งที่ไม่สมควร

จะหาไม่ มันจะเป็นข้ารับใช้ผู้ซื่อสัตย์ภักดีที่สุดของซูเพียนจื่อ ส่วน
ซูเพียนจื่อก็จะเป็นนายหนึ่งเดียวของมัน ซึ่ง 'ตามหลักการ' แล้ว มัน
จะปฏิบัติตามบัญชาของผู้เป็นนายทุกประการ

ฝูววินเน้นย้ำคำว่า 'ตามหลักการ' เป็นอย่างมาก โดยมัน
ให้คำอธิบายว่าเมื่อใดที่ผู้เป็นนายออกคำสั่งส่งเดช ขัดต่อความยินยอม
พร้อมใจของมัน มันก็มีสิทธิ์เลือกที่จะเพิกเฉย

อย่างไรเสียมันก็เสนอตัวมาเอง ซูเพียนจื่อจึงไม่ถือสาในเรื่องนี้
เพียงแต่รู้สึกประหลาดใจเท่านั้น

"เพราะอะไรอยู่ดี? เจ้าต้องมารับข้าเป็นนายด้วยละ"

"ก็เพราะข้าเห็นแววของท่าน รู้สึกว่าท่านมีอนาคตไกลนะสิ! ท่าน
รู้สึกเป็นเกียรติมากใช่หรือไม่เล่า จำไว้ว่าท่านจะต้องวางแผนอาชาเทพ
ผู้โดดเด่นเป็นเลิศเช่นข้าไว้ให้ดีๆ เชียว" ขณะพูดฝูววินมีอาการ 'ปาก
ไม่ตรงกับใจ' แสดงอยู่บนหน้าอย่างเห็นได้ชัด

หลังจากที่ซูเพียนจื่อทั้งล่อใจด้วยผลประโยชน์ทั้งซู่เซี่ยอยู่หลายหน
ฝูววินจึงเผยความจริงออกมาจนได้...หากอาชาเทพไม่ผูกสัมพันธ์นายบ่าว
กับผู้ที่มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์ อายุขัยของมันก็จะไม่เกินสามสิบปีเท่านั้น

ผู้คนส่วนใหญ่บนดินแดนพันเมฆาล้วนเป็นชาวบ้านทั่วไป ในชาวบ้าน
หนึ่งหมื่นคนจะมีผู้ที่สามารถฝึกวิชายุทธ์อย่างแท้จริงได้ไม่ถึงหนึ่งคน
ด้วยซ้ำ ต่อให้เป็นบุตรหลานสายหลักของตระกูลโบราณต่างๆ ก็ยังมี
จำนวนมากกว่าครั้งที่ไร้พรสวรรค์เชิงยุทธ์

เพื่อรักษาสถานะผู้นำในแวดวงนั้นๆ ตระกูลโบราณเหล่านั้นนอกจาก
จะทุ่มเทแรงใจบ่มเพาะบุตรหลานของตนแล้ว ขณะเดียวกันก็ยังเสาะหา

และเปิดรับชาวบ้านทั่วไปที่สามารถฝึกวิชาได้เพื่อบ่มเพาะในฐานะลูกศิษย์ ส่วนชาวสวรรค์ที่เรียกกันนั้น ความจริงก็คือคำเรียกโดยรวมของผู้ที่มาจากต่างมิติและมีพรสวรรค์เชิงยุทธ์เหนือล้ำกว่าคนทั่วไป บนดินแดนพันเมฆามีผู้ที่มาจากต่างมิติน้อยแสนน้อย พวกเขาหากไม่เก็บตัวเงียบเชียบ ก็ต้องลือลั่นด้วยพรสวรรค์อันน่าตื่นตะลึง กับความเร็วในการฝึกวิชายุทธ์ที่สูงกว่าผู้อื่นเป็นร้อยเท่าพันทวี เพียงแต่จำนวนของชาวสวรรค์นั้นมีน้อยนิดเหลือเกิน

ดังเช่นคำพูดของปี่หลัวเซียนจื่อที่ได้พบในตอนแรก...เกือบพันปีมานี้ ชาวสวรรค์ที่ปรากฏตัวบนดินแดนพันเมฆามีไม่ถึงสิบคนด้วยซ้ำ!

หากเปรียบกับคนที่ฝึกวิชายุทธ์ได้ อาสาเทพก็มีจำนวนเยอะกว่ามาก อีกทั้งคนผู้หนึ่งไม่ว่าจะมีพลังวัตรร้ายกาจสักเพียงใด ชั่วชีวิตก็สามารถรับอาสาเทพไว้ได้เพียงหนึ่งตัวเท่านั้น ภายใต้สภาพการณ์ที่พระมากิจักน้อย* ย่อมคิดภาพตามได้ไม่ยากว่าเหตุใดฝูอวินจึงเสนอตัวมาเองอย่างกระตือรือร้นเช่นนี้

ฝูอวินคืออาสาเทพรุ่นลูกที่เกิดจากการผสมพันธุ์ระหว่างอาสาเทพของผู้ฝึกวิชาสองท่านในสกุลชู อาสาเทพเช่นนี้ในสกุลชুমียู่ดาดิน เมื่อไม่อาจแก้ปัญหาเรื่องการหาเจ้านายในถ้ำพันจิ้งจอกได้ ฝูอวินจึงได้แต่ออกมาเสี่ยงโชค ผลสุดท้ายมันก็โชคดีได้พบกับชูเฟียนจื่อ

เรื่องเหล่านี้เดิมทีฝูอวินไม่อยากจะเล่า ทว่าคิดดูแล้วเมื่อชูเฟียนจื่อกลับถึงถ้ำพันจิ้งจอกก็ต้องรับรู้ข้อเท็จจริงนี้อยู่ดี หากถึงตอนนั้นต้องถูกผู้เป็นนายเหยียดหยามเยาะเย้ย ไม่สู้บอกไปตามตรงเสียตั้งแต่ตอนนี้เลย

* พระมากิจักน้อย ใช้เปรียบเปรยว่ามีอุปสงค์มากกว่าอุปทาน เมื่อพระมีมากกว่าจิกที่จัดเตรียมไว้ให้ذنจิกก็ย่อมไม่พอแบ่ง

จะดีกว่า

ซูเพียนจือฟังจบก็มีความรู้สึกอยู่เพียงอย่างเดียว...สมแล้วที่มันเป็น อาซาเทพจากตระกูลสืบแปดมงกุฏ ช่างเจ้าเล่ห์ปลิ้นปล้อนนัก! แค่นี้ก็ หลอกนางขึ้นเรือใจได้แล้ว!

นี่ถึงอาซาเทพสี่ขาวหิมะที่ชวนมองของผู้อื่น แต่อาซาเทพของนาง กลับเหมือนสุนัขคลุกซี้ดิน หน้าซำยังเป็นสินค้าที่ออกจากร้านแล้ว เสียใจด้วย ไม่รับเปลี่ยนคืนและยังไม่อนุญาตให้ซื้อใหม่! หากบอกว่า ไม่ขัดเคืองใจนางก็โกหกแล้ว

หลังจากหยุดหึงดอยู่พักหนึ่งที่ถูกหลอกให้หลงกล ซูเพียนจือก็พลัน จุกคิดได้สองคำถาม

"เพราะอะไรเจ้าจึงรู้ว่าข้าคือคนสกุลซูตั้งแต่แรกเห็น อีกอย่าง กลุ่มคนเมื่อครู่ก็บอกว่าข้ามีร่างของชาวสวรรค์แต่ถูกริบคุณสมบัติไปแล้ว เป็นแค่ขยะเท่านั้นไม่ใช่หรือ เจ้ารับข้าเป็นนาย...หรือว่าที่จริงแล้วข้ายังสามารถฝึกวิชาได้?"

อาการไม่เป็นธรรมชาติผุดวบขึ้นในดวงตาของผู้อาวุโสนี้ ทว่าไม่ซำ มั่นก็หัวเราะหึๆ อย่างคนโง่

"ก็เพราะว่าบนร่างของท่านมีกลิ่นอายคนสกุลซูนะสิ ข้าสูดดม อยู่ไกลๆ ก็ได้กลิ่นแล้ว ส่วนร่างชาวสวรรค์ของท่านความจริงไม่ได้ถูกริบ คุณสมบัติไปหรอก เพียงแต่ถูกคุณชายปิดผนึกไว้ชั่วคราวเพื่อลี้ภัย ในตอนนั้น เมื่อไปถึงถ้ำพันจิ้งจอกและเสาะพบของวิเศษที่คุณชายทิ้งไว้ ก็เลยคลายผนึกได้เอง หากท่านเป็นขยะชิ้นหนึ่งจริง ท่านอาซาเทพเช่นข้า มีหรือจะเหลือบแล!"

จำต้องพูดว่าในประเด็นนี้ปู่เงินอวีนักพยากรณ์ข้อเท็จจริงผู้มัน
เดาส่งเดชได้ถูกต้องจริงๆ

ซูเพียนจื่อตื่นตื่นยินดีไม่สิ้นสุด ยื่นมือไปเขกศีรษะของผู้อาวุโสหนึ่งที
แล้วด่าว่าอย่างยี้มยี้ม "เจ้าม้าเหลี่ยมจืด!"

แม้ไม่รู้ว่าการฝึกวิชาจะนำพาสิ่งใดมาให้ แต่หากทำให้ตนเอง
แข็งแกร่งขึ้นได้ก็จะมีใครมารังแกมาดูแคลนกันอีก อย่างไรก็ตามเสีย
เป็นอัจฉริยะก็ย่อมจะดีกว่าเป็นขยะมากนักร

"ขอบคุณเจ้านายที่ชมเชย! ท่านได้ครอบครองอาชาเทพที่เพียบพร้อม
ทั้งรูปโฉมและสติปัญญาเช่นข้า นับเป็นโชควาสนาที่ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ"
ผู้อาวุโสนอเอ่ยอย่างกระหิ่มยี้มย้อยง

ซูเพียนจื่อพูดแย้งอยู่ในใจ... รูปงามนะผู้อาวุโสไม่มีแน่ๆ ส่วนสติปัญญา
หลักๆ แล้วก็แสดงออกแต่ในด้านของเล่ห์เหลี่ยมหลอกลวงคน แต่ว่าเรื่องที่
มันรู้ก็มีย่อยไม่น้อยเลย สำหรับตัวข้าที่เพิ่งจะมาเยือนต่างถิ่นจึงนับว่า
มันมีประโยชน์มากทีเดียว

ฟังจากที่ผู้อาวุโสเล่า ซูเพียนจื่อจึงได้รู้เรื่องมากขึ้นเกี่ยวกับสัญลักษณ์
สองลายที่ต่างกันบนแขนทั้งสองข้างของตน

บนดินแดนพันเมฆหากต้องการจะรู้ว่าคนผู้หนึ่งมีพรสวรรค์เชิงยุทธ์
หรือไม่นั้นง่ายดายยิ่ง เพียงมองที่แขนซ้ายก็จะกระจ่างในปราดเดียว
ผู้ใดที่มีสัญลักษณ์เมฆมงคลก็คือผู้ที่มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์ ส่วนสีสันของ
สัญลักษณ์จะบ่งชี้ว่าพรสวรรค์นั้นจัดอยู่สายใดในห้าธาตุ โดยสีขาว
หมายถึงสายธาตุทอง สีเขียวหมายถึงสายธาตุไม้ สีนํ้าเงินหรือดำหมายถึง
สายธาตุนํ้า สีแดงหมายถึงสายธาตุไฟ และสีเหลืองหมายถึงสายธาตุดิน

ผู้ฝึกวิทยุर्थจะต้องฝึกปรีวิชาที่สอดคล้องกับธาตุตามสีของ
สัญลักษณ์เมฆมงคล

โดยสุดยอดวิชาของแต่ละตระกูลล้วนฝึกปรีได้เฉพาะผู้มีสายธาตุ
ที่กำหนด ดังนั้นตอนที่พวกเขาคัดเลือกศิษย์จึงมีความโน้มเอียงไปทาง
ธาตุหนึ่งธาตุใด ก่อนหน้านี้ที่พวกปี่หลัวเขียนจื๊อต้องการจะดูแขนซ้ายของ
ซูเฟียนจื๊อก็เป็นเพราะเหตุนี้

ส่วนสัญลักษณ์บนแขนขวาจะปรากฏชัดเจนเฉพาะบุตรหลานสายหลัก
ของตระกูลโบราณเท่านั้น สัญลักษณ์นี้ไม่เกี่ยวข้องกับพรสวรรค์ เป็นเพียง
เครื่องหมายชี้ถึงสายเลือดและยืนยันถึงต้นกำเนิดของเชื้อสาย

ว่ากันว่าตระกูลโบราณต่างๆ ล้วนสืบเชื้อสายมาจากเซียนบรรพกาล
ซึ่งสัญลักษณ์เหล่านี้เขียนก็เป็นผู้ฝากไว้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ตระกูลโบราณเหล่านี้
เคารพบูชาก็คือเซียนบรรพชนของพวกเขานั่นเอง อย่างเช่นสิ่งศักดิ์สิทธิ์
ที่สกุลซูแห่งถ้ำพันจิ้งจอกเคารพบูชาก็คือเซียนไร่จริง ผู้มีสมณนามว่า
เทพเจ้าแห่งกลลวง

หนึ่งคนหนึ่งม้าเหาะเหินไปสนทนากันไป จวบจนอาทิตย์คล้อยสู่
ทิศตะวันตกโดยไม่รู้ตัว ด้านหน้าจึงแลเห็นตัวอำเภอลึกๆ แห่งหนึ่ง
ในที่สุด

ผู้เฒ่าไม่ได้ร่อนลงไปตรงๆ แต่กลับบินฉวัดเฉวียนอยู่บนผืนฟ้า
ของตัวอำเภอล้อมรอบ ดึงดูดให้ชาวบ้านในตัวอำเภอทยอยวิ่งออก
นอกเรือนมาแหงนหน้าชมดู ปากก็เปล่งเสียงอุทานชื่นชมดังต่อเนื่อง
เป็นระลอก

"อีกเดี๋ยวท่านแสดงสีหน้าอันแสนเฉยเมยและหยิ่งทะนงอย่างเดียว

ก็พอ ไม่ว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นก็อย่าได้พูดจา จะได้ไม่เผยแพร่ พวกเรา
จะลงไปหลอกกินของอร่อยกันสักมื้อ จากนั้นก็หลอกเอาที่พักรบายๆ
มาค้างแรมกันหนึ่งคืน!" ผู้เฒ่าพูดกับชูเพียนจื่ออย่างเป็นธรรมชาติยิ่ง

"เพราะอะไรต้องหลอกด้วยล่ะ" ชูเพียนจื่อแม้ไม่นับเป็นคนดี
มีศีลธรรมสูงส่งนักหนา แต่ก็เชื่อว่าอะไรที่หลอกใครต่อใครส่งเดชได้อย่าง
หน้าตาเฉย

ในมุมมองของชูเพียนจื่อ นั่นคือเรื่องที่ผิดกฎหมาย!

ผู้เฒ่าย้อนถามอย่างหงุดหงิด "แล้วในตัวท่านมีเงินหรือ"

ชูเพียนจื่อควักธนบัตรย่อยไม่กี่ใบออกจากกระเป๋ากางเกง คิดดู
ก็รู้ได้ว่าที่นี้ไม่รับเงินประเภทนี้ สำนวนยั้งได้แต่ถอนหายใจอย่างจวนปัญญา
"ไม่มีหรอก..."

"ท้องท่านไม่หิว? ไม่อยากหาที่พักนอนหลับให้สบายแล้วพรุ่งนี้
ค่อยเร่งเดินทางต่อ?"

"อยากสิ..."

"เช่นนั้นท่านก็ฟังคำข้า!"

"...ก็ได้" เมื่ออยู่ต่อหน้าปัญหาเรื่องปากท้องและที่ซุกหัวนอน
ชูเพียนจื่อก็มีอาจไม่กั้มหัว

โชคยังดีที่ผู้เฒ่าบอกว่าไม่ต้องทำอะไรทั้งสิ้น แคว่งทำเย็นชา
ส่งสูงส่งเข้าไปก็ได้แล้ว...ชูเพียนจื่อลอบปลอบใจตนเอง

พอผู้เฒ่าโน้มหน้าชูเพียนจื่อได้ก็กดสองปีก ร่อนลงสู่ลานกว้าง
ตรงใจกลางของตัวอำเภออย่างมั่นคง

นายอำเภอได้ยืนขาตั้งแต่เมื่อครู่แล้วว่าม้าบินมาเยือน จึงรีบ

ทั้งงานทั้งหมดวิ่งโหยงมาทันใด พอเห็นว่าบนม้าบินยังมีสาวน้อยนั่งอยู่
ผู้หนึ่ง เขาก็พลันตื่นเต้นจนเนื้อพลุ่ยทั่วร่างสิ้นกระเพื่อม

พอวิ่งแบบรวบสามก้าวเป็นสองก้าวอย่างเร่งร้อนมาถึงข้างหน้า
ผู้อาวุโสกับชายผู้นั้น นายอำเภอก็คุกเข่าดังต๊อบแล้วเอ่ยเสียงก้อง "ข้าน้อย
ใจชิงวังคารวะองค์ท่านขอรับ องค์ท่านให้เกียรติมาเยือนสถานที่อันหอมช่อ
แห่งนี้ ช่างเป็น...ช่างเป็นโชควาสนาไปอีกสามชาติเลยขอรับ!"

ชาวบ้านคนอื่นๆ ต่างพากันคุกเข่าตาม มีคนจำนวนไม่น้อยถึงขั้น
โหมศีระษะกันสุดชีวิต

ชายผู้นั้นใจตกใจจนตัวโยน เพราะไม่เคยเห็นเหตุการณ์ทำนองนี้
มาก่อน ทว่าไม่ช้าสาวน้อยก็นึกถึงสิ่งที่ผู้อาวุโสกำชับไว้ จึงรีบหันหน้าวางท่า
ไม่แสดงอารมณ์ใดๆ

ศีระษะของผู้อาวุโสเชิดสูงขณะพูดแบบบังเกิดกับผู้คนทั้งหมดอยู่
แทบเท้า "วันนี้นายข้าผ่านมาทางนี้ พบว่าที่นี่มีปราณวิเศษพวยพุ่งขึ้นฟ้า
จึงเดินทางมาดูสักหน่อย นายอำเภอ"

ใจชิงวังคลานเข้าขึ้นหน้ามาสองสามก้าวโดยพลัน ก่อนจะตอบ
อย่างนอบน้อม "ขอรับ ไม่ทราบว่างค์ท่านมีสิ่งใดจะบัญชา"

"เจ้าจงไปเตรียมสุราอาหารและที่พักให้เรียบร้อย ยามนี้ฟ้าใกล้มืด
แล้ว นายข้าจะค้างแรมที่นี่หนึ่งคืน วันพรุ่งพวกเราจะออกตรวจดูแลแถวนี้
เพื่อเสาะหาต้นตอของปราณวิเศษ" น้ำเสียงของผู้อาวุโสเยือกหยิ่งราวกับ
กำลังใช้สอยบ่าวไพร่ในเรือนของตน

น่าแปลกที่คนเหล่านี้ดูจะแพ้ทางไม้นี้กันหมด ใจชิงวังผู้นั้น
ไม่พูดพร่ำทำเพลง เรียกบ่าวรับใช้สองคนให้รีบไปจัดเตรียมงานเลี้ยงที่

หอสุราที่ดีที่สุดของอำเภอทันที ขณะเดียวกันบุรุษสวมชุดผ้าตัวนทำทาง คล้ายคหบดีหลายคนก็กรูเข้าไปรุ่มล่อมโจวชิงวัง พยายามร้องขอให้ส่ง องค์ท่านไปพำนักที่เรือนของพวกตน ส่วนชาวบ้านที่เหลือล้วนไม่กล้า บุ่มบ่ามเดินขึ้นหน้ามา ทั้งหมดเพียงยืนอยู่ไกลๆ พลางมองพิจารณา ชูเพียนจ้อกับผู่อวีนด้วยสีหน้าท่าทางที่เทิดทูนยำเกรงอย่างมาก

ผู่อวีนเยือกเย็นยิ่งนัก มันเชิดหน้ายี้ดอ กวางท่าทางที่มันคิดว่า จะดูสง่าน่าเกรงขามได้มากที่สุด ผิดกับชูเพียนจ้อที่นั้งอยู่บนหลังของมัน โดยรู้สึกอยู่เพียงอย่างเดียวก็คือ 'ร้อนตัว'

ที่แท้คนเป็นสิบแปดมงกุฎจะต้องมีสภาพจิตใจที่เข้มแข็งอย่างยิ่ง ตอนนี้ชูเพียนจ้อรู้สึกกดดันเหลือเกิน!

เสียงถกความเห็นกันเบาๆ ของเหล่าชาวบ้านแว่วมาแต่ไกล...

"โอ้โฮ! เส้นผมขององค์ท่านยาวยิ่งนัก ดูแล้วอย่างมาองค์ท่าน ก็น่าจะอายุแคลสิบสี่สิบห้าปีได้กระมัง เส้นผมยาวถึงเพียงนี้ พลังวัตร จะต้องสูงส่งมากๆ แน่นอน!"

"ข้าเพิ่งจะเคยเห็นม้าบินครั้งแรกเลยนะนี่! ใครๆ ก็ว่ากันว่าแม้แต่ องค์ท่านผู้มีพลังวัตรสูงส่งเท่านั้นถึงจะได้นั่งบนม้าบิน ถ้าข้ามีโอกาส ได้ขี่ม้าบินเหาะขึ้นฟ้าไปบ้างก็ดีนะสิ ต้องนำเกรงขามมากแน่ๆ"

"เสื้อผ้าบนร่างขององค์ท่านดูแปลกตาจริงเชียว ไม่เหมือนกับ พวกเราคนธรรมดาเลย! เพียงแต่...เหตุใดจึงดูสกปรกอยู่บ้าง..."

ชูเพียนจ้อรับฟังความเห็นเหล่านี้ไปพลาง ลอบสังเกตชาวบ้าน ที่อยู่โดยรอบไปพลาง จริงเสียด้วย...คนที่อายุน้อยล้วนแต่ผมสั้นมากๆ ไม่ว่าชายหรือหญิงที่อายุต่ำกว่ายี่สิบล้วนมีความยาวของเส้นผมอย่างมาก

แค่เพียงหนึ่งชั้น

ชูเพียนจื่อพยายามไม่ไปใส่ใจเกี่ยวกับกางเกงสกปรกที่อยู่บนร่างของตน ในใจก็ก่นด่าบรรดาม้าบินที่โบกฝุ่นมาอย่างไม่สนใจสุขอนามัยจนทำให้ผู้อื่นมอมแมมไปทั้งตัว ขอสาปแช่งให้พวกมันชนร่วงโกร๋นแต่ละตัวเปลี่ยนเป็นขี้เหยิงกว่าผู้อื่น!

ไม่ช้างานเลี้ยงก็จบก็จัดเตรียมเสร็จเรียบร้อยแล้ว จากนั้นผู้อื่นประกาศอย่างไม่เกรงอกเกรงใจว่ามนุษย์สามัญไม่มีคุณสมบัติร่วมโต๊ะกับเจ้านายของมัน เพียงเท่านั้นก็ขับไล่คนทั้งหมดไปได้ไกลลิบแล้ว ภายในโถงใหญ่อันโอ่อ่าจึงเหลือแต่ชูเพียนจื่อกับผู้อื่น แล้วก็สุราอาหารที่อุดมสมบูรณ์อีกหนึ่งโต๊ะใหญ่

ชูเพียนจื่อไม่ได้กินอะไรมาครั้งก่อนวันแล้ว ช้ำร้ายก่อนหน้านี้ยังไปดื่ม 'น้ำสกปรก' เข้า จึงอาเจียนเอาทุกอย่างที่สามารถอาเจียนได้ออกไปจากท้องจนหมดเกลี้ยง สวานน้อยหวีจนหน้าอกยุบติดกับแผ่นหลังตั้งนานแล้ว พอเห็นว่าซ้ายขวาปลอดภัย ไม่ต้องพะวงเรื่องกิริยาท่าทางอีกจึงยกตะเกียบสวาปามโดยไม่รอช้า

ผู้อื่นไม่ได้ให้ความสนใจกับอาหารมากมายที่อยู่บนโต๊ะ พอเดินไปถึงหน้าโถง มันก็จับหมับไปที่ดอกโบตั๋นขนาดใหญ่เท่าชามน้ำแกงดอกหนึ่งซึ่งเจ้าของปลูกไว้อย่างเอาใจใส่ จากนั้นก็กลืนเอื้อมลงไปคำเดียว ผู้อื่นยังไม่จุใจจึงกวาดล้างดอกไม้สดที่เหลืออยู่ไปหนึ่งยก แล้วค่อยเดินทอดน่องกลับมาที่ข้างกายผู้เป็นนายอย่างพึงพอใจ

ชูเพียนจื่อเองก็กินอิ่มได้เจ็ดแปดส่วนแล้ว จึงเงยหน้าจากอาหารขึ้นมาสอบถามผู้อื่น

"เพราะอะไรพวกเขาจึงเรียกข้าว่า 'องค์ท่าน' ละ ในใจของชาวบ้านทั่วไปเห็นผู้ฝึกวิทยุยุทธ์มีฐานะสูงส่งมากเลยหรือ"

ผู้เฒ่าเฒ่าออกมาหนึ่งทีก่อนจะตอบอย่างกระหึ่มยื้มย่อง "ข้อนั้นแน่นอนอยู่แล้ว บนดินแดนพันเมฆานอกจากมนุษย์ก็ยังมีสัตว์อสูรที่ดุร้ายกระหายเลือดอยู่เป็นจำนวนมาก มีแต่ผู้เยี่ยมยุทธ์เท่านั้นที่สามารถจัดการพวกมัน แต่ว่าผู้ที่ฝึกวิชาได้กลับมีน้อยยิ่ง ดังนั้นชาวบ้านทั่วไปจึงเทิดทูนผู้ฝึกวิทยุยุทธ์ดุจดั่งเทพเจ้า"

"สัตว์อสูร? น่ากลัวมากใช่หรือไม่" ซูเพียนจื่อถึงถึงหงส์ของขวัญที่เคยดูตอนอยู่บนโลกใบเดิม ในนั้นมีสัตว์ประหลาดรูปร่างพิสดารชนิดต่างๆ ในใจจึงอดไม่ได้ที่จะหวาดกลัวอยู่บ้าง

"แน่นอนสิ สัตว์อสูรบางชนิดหิวขึ้นมาก็กินคนด้วยนะ ตามพื้นที่เปลี่ยวจึงมักเกิดเหตุที่คนทั้งหมู่บ้านถูกสัตว์อสูรตัวเดียวฆ่าล้างไม่มีเหลือ" ผู้เฒ่าเฒ่าเอ่ยด้วยเสียงอันน่าสะพรึง

ซูเพียนจื่อสะท้านไปทั้งร่าง เห็นที่ว่าดินแดนนี้จะไม่ได้สงบสุขดีงามอย่างที่เห็นเสียแล้ว

หลังเสร็จมือค้ำ ใจซึ่งวังก็ตระเตรียมห้องพักชั้นเลิศพร้อมด้วยน้ำร้อนกับเสื้อผ้าชุดใหม่ไว้ให้แล้ว

ซูเพียนจื่อได้อาบน้ำจนสบายใจจากนั้นก็ผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้าใหม่เอี่ยม ก่อนจะออกมาล้มตัวลงบนเตียงแล้วพริ้มพริ้มใจอย่างรู้สึกสบาย

ทว่าขณะจะเข้านอน เสียงร้องโหยหวนอันแหลมสูงก็ดังจาก

ระยะไกลมาให้ได้ยิน สาวน้อยตกใจจนสะดุ้งเฮือก รีบลุกพรุดขึ้นนั่งแล้ว
เปล่งเสียงถาม "เกิดเรื่องอะไรขึ้น!"

ผู้เฒ่าที่พักผ่อนอยู่นอกห้องเบิกตากลมมองไปยังทิศทางที่เกิด
เสียงร้องไหยหวนนั้นอย่างตื่นตัว

สิ้นเสียงอีกทีที่ดังขึ้นนอกประตูลาน นายอำเภอใจชิงวิ่งก็กลิ้งตัว
เข้ามาดูจู่ๆ ขึ้นเนื้อ ไบหน้าเกลื่อนไปด้วยความตระหนกสนั่น ปากก็
ร้องเสียงดังลั่น "องค์ท่านช่วยด้วยขอรับ! องค์ท่านช่วยด้วย!"

ผู้เฒ่ารีบลงส่ายตาให้รู้เพี้ยนจืดที่เพ็งก้าวออกมา เป็นความหมาย
ให้เยือกเย็นเข้าไว้ จากนั้นมันก็กระพือเท้าตวาดใส่ใจชิงวิ่งเสียงดัง
"มีเรื่องอะไรถึงตื่นตูมเพียงนี้ ระวังความสงบของนายข้า เจ้าแบกรับไหว
หรือ!"

ใจชิงวิ่งหลังเหงื่อโซมหน้า เนื้อพลุ่งทั้งตัวไหวระริกขณะตอบ
เสียงลั่น "มิกล้าขอรับมิกล้า! องค์ท่านได้โปรดช่วยชีวิตด้วย นอกตัวอำเภอ
มีสัตว์อสูรที่ร้ายกาจอย่างยิ่งกำลังจะบุกฝ่าคูป้องกันที่พวกเราขุดไว้
นอกตัวอำเภอแล้ว! ชายฉกรรจ์สิบกว่าคนที่ลาดตระเวนอยู่ด้านนอก
ล้วนถูกฆ่าตายไม่มีเหลือ วิงวอนองค์ท่านได้โปรดช่วยชีวิตพวกเราด้วย
ขอรับ!"

เขาหมอบลงกับพื้นแล้วโขกศีรษะไม่หยุดยั้ง น้ำตาเคล้ากับน้ำมูก
จนจับตัวเป็นก้อน เปรอะเลอะอยู่บนไบหน้า ท่าทางหวาดหวั่นพรั่นพรึง
สุดขีด

ความจริงแล้วอาการของผู้เฒ่าก็ไม่ได้ดีไปกว่าเขาเท่าไรนักหรอก
สัตว์อสูรเชียวหรือนั่น! หน้าข้ายังเป็นสัตว์อสูรที่พอปรากฏตัว

ก็มาชายฉกรรจ์ไปถึงสิบกว่าชีวิต ชูเทียนจื่อในตอนนั้นนอกจากเส้นผมที่ยาวสลักหนอยแล้วก็เป้นแค่แม่ขนน้อยที่ธรรมดายิ่งกว่าชาวบ้านธรรมดาที่นี้เสียอีก พูดถึงเรี่ยวแรงในการต่อสู้ก็อาจยังทาบนายอำเภออ้วนผู้นี้ไม่ติดด้วยซ้ำไป จู่ๆ มาถูกเรียกให้ไปต่อกรกับสัตว์อสูรที่ยังไม่รู้เลยว่า มีอยู่หนึ่งตัวหรือหนึ่งฝูง นี่มันล่อกันเล่นชัดๆ!

สิ่งที่ชูเทียนจื่ออยากทำที่สุดในตอนนี้...ก็คือรีบที่ผู้่อวันแล้วแผ่นหนีให้ไกลที่สุดเท่าที่จะทำได้ต่างหาก!

สาวน้อยส่งสายตาสื่อสารกับผู้่อวัน เห็นได้ชัดว่าผู้่อวันเองก็ตั้งใจจะทำแบบเดียวกัน ไม่ใช่ว่าพวกตนเลือดเย็นแล้งน้ำใจหรอกนะ แต่ว่ามันเกินกำลังความสามารถจริงๆ

สมแล้วที่ผู้่อวันมาจากตระกูลสิบแปดมงกุฎ กระทั่งเวลานี้ก็ยังดูแลจะเยือกเย็นเช่นเดิม

"ยามปกติพวกเจ้าน่าจะมีเตรียมสถานที่สำหรับหลบซ่อนสัตว์อสูรไว้กระมัง จงเข้าไปซ่อนตัวกันให้หมด ตอนที่ข้ากับนายข้าออกไปจัดการสัตว์อสูรที่ด้านนอก หากพลั้งทำร้ายถูกผู้บริสุทธิ์เข้าคงไม่ดีแน่"

พอได้ยินว่าอีกฝ่ายยินดีจะไปจัดการกับสัตว์อสูรให้ โจวชิงหวังก็ยินดีปรีดา พูดพลางพยักหน้าระรัว "มีขอรับๆ เมื่อครู่ข้าน้อยได้เคาะระฆังเตือนภัย แจ้งให้ทุกคนไปซ่อนตัวที่ห้องลับใต้ดินของตนโดยเร็วที่สุดแล้วขอรับ"

"เช่นนั้นเจ้าเองก็รีบไปเถอะ" ผู้่อวันพนมขັນจมูกแล้วเอ่ยไล่คนรองจนเจ้าอ้วนผู้นี้ไปซ่อนตัวเรียบร้อย พวกตนก็จะได้แผ่นหนีเช่นกัน

โครม!

เสียงกัมปนาทพลันดังมาจากด้านนอก ประสานกับเสียงแผดคำรามของเหล่าสัตว์ที่บ้างก็แหลมสูงบ้างก็ทู่ดำ ฟังดูแล้วอยู่ใกล้ขึ้นกว่าเสียงร้องโหยหวนเมื่อครูนี้นามากทีเดียว

โจวชิงวิ่งผวาจนใบหน้าสิ้นสีเลือด รีบวิ่งจิวออกไปทันใดโดยไม่ต้องให้ฝูอวีนเร่งรัดเลย พริบตาเดียวก็ไม่เห็นแม้แต่เงาของเขาแล้ว

ในที่สุดซุเพียนจื่อก็ขมทนไม่ไหวอีกต่อไป รีบจำแบบรวบสามก้าวเป็นสองก้าวมาจนถึงข้างกายฝูอวีน จากนั้นก็รีบลากม้านั่งตัวหนึ่งมาเหยียบป็นขึ้นไปบนหลังของมันแล้วพูดเร่งยิกๆ "เร็วๆ รีบไปเร็วเข้า! เดี่ยวสัตว์อสูรแห่มากันพอดี"

ฝูอวีนสยายสองปีกแล้วออกแรงโบกกระพือ นำพาซุเพียนจื่อทะยานขึ้นฟ้าไปโดยบินอยู่กลางอากาศ

ภายใต้แสงจันทร์ระจาง ตัวอำเภอลี้ๆ ซึ่งก่อนหน้านี้ยังนับได้ว่าเจริญรุ่งเรืองกลับกลายเป็นพังพินาศ เงามืดขนาดมหึมาหลายสิบสายกำลังเดินขวิกໄວແພດคำรามอยู่ในตัวอำเภอลี้

พวกมันบ้างก็มีรูปร่างหน้าตาเหมือนเสือทว่าบนศีรษะมีเขาวัวเหยียดยาวอยู่หนึ่งคู่ บ้างก็ดูคล้ายหมีดำทว่าบนหลังมีปุ่มกระดูกรูปทรงประหลาดงอกเรียงอยู่หนึ่งแถว ร่างกายก็ใหญ่โตกว่าหมีดำทั่วไปไม่ต่ำกว่าสิบเท่า

ไม่เพียงเสียงคำรามอันชวนสะพรึงถูกเปล่งออกจากปาก ดวงตาสีเขียวอ่อนแต่ละคู่ก็ทอประกายดุร้ายกระหยาเลือด พวกมันกำลังออกเสาะหาเหยื่ออันโอชะสุดโปรดของตัวเองไปทั่ว

ยังดีที่ชาวบ้านในตัวอำเภอลี้วนหนี่ไปหลบซ่อนกันตั้งแต่แรกแล้ว

หากไม่นับบ้านเรือนจำนวนไม่น้อยที่ถูกสัตว์อสูรทุบทำลาย ที่นี้ก็ยังไม่มีความเสียหายอื่นใด

ผิดกับภาพบริเวณริมคูป้องกันด้านนอกอำเภอที่คลั่งไปด้วยความเลือดและน่าสยดสยองกว่ามาก พอซู่เพียนจื่อกวาดสายตาผ่านไปทางนั้นจึงขวัญผวาจนเกือบจะพลัดตกจากหลังของฝูอวีน

ตรงนั้นมีสัตว์อสูรรูปโฉมอัปลักษณ์อยู่สิบกว่าตัว พวกมันกำลังฉีกทั้งศพมนุษย์ที่โชกเลือดแต่ละศพจนแขนขาและเลือดเนื้อกระจายเกลื่อนพื้น กลืนควาเลือดจนแรงจนชวนให้คลื่นเหียน

สภาพน่าสะพรึงยิ่งกว่าสิ่งที่ได้เห็นในหนังสือของขวัญมาก... ดูหนึ่งยังรู่ว่านั่นเป็นของปลอม แต่ภาพที่อยู่ในสายตาเหล่านี้ล้วนเป็นของจริง!

ซู่เพียนจื่อหน้าซีดเผือด มือขยุ้มขนแผงคอของฝูอวีนไว้นั่น ใจอยากจะทำให้ตนเองไม่ได้เห็นอะไรทั้งสิ้น

"ฮือๆ ช่วยด้วย... ช่วยช่วย!" เสียงร้องให้ที่เียววียพลันดังมาจากใต้ต้นไม้ใหญ่ทางทิศตะวันตกของตัวอำเภอ

ทางนั้นถึงกับยังมีคนที่หนีไปซ่อนตัวไม่ทัน ชั่วพังจากเสียงแล้วเป็นเด็กหญิงอายุแค่ไม่กี่ขวบเท่านั้น!

ฝูอวีนลอยตัวอยู่กลางอากาศ ซู่เพียนจื่อจึงเห็นภาพโดยรวมได้ชัดเจน ในบรรดาสัตว์อสูรที่มานุกอำเภอแห่งนี้ไม่มีสักตัวที่สามารถบินได้ ฉะนั้นขอเพียงพวกตนอยู่บนฟ้าไม่ลงไปก็จะไม่มีอันตรายถึงชีวิตอย่างแน่นอน แต่ว่าเด็กหญิงที่อยู่ด้านล่างคนนั้นจะช่วยหรือไม่ช่วยดีเล่า

ซู่เพียนจื่อสองจิตสองใจขึ้นมา ชั่วพริบตาที่ลังเลนี้เอง สัตว์อสูรตัวอื่นๆ ที่อยู่ในตัวอำเภอก็ได้ยินเสียงร้องให้และพากันวิ่งปราดมาทางนี้แล้ว

"ระวัง! จับข้าไว้ให้แน่นๆ!" เสียงร้องอย่างรุ่มร้อนใจของเด็กชายดังมาจากบนไม้ใหญ่ต้นนั้น นั่นคือเด็กชายร่างผอมบางที่สวมเสื้อผ้าขาดรุ่งริ่งคนหนึ่ง เขาไม่ห่วงความปลอดภัยของตนเอง โน้มตัวลงจากคาบหมายจะจุดดิ่งเด็กหญิงที่ลื่นไถลลงไปถึงกลางลำต้นไม้แล้วให้กลับขึ้นมาด้านบน

น่าเสียดายเขาตัวเล็กแรงน้อย ไม่เพียงจุดดิ่งเด็กหญิงไว้ไม่อยู่ แม้กระทั่งตนเองก็พลอยเสียหลักจนร่างโคลงเคลงจนจะร่วงตกจากคาบไปอยู่แล้ว

เห็นดังนั้นสัตว์อสูรตัวหนึ่งที่อยู่ใต้ต้นไม้ก็กระโจนขึ้น ใช้กรงเล็บเกี่ยวชายเสื้อของเด็กหญิงไว้ จากนั้นมันก็กระชากนางลงมาเรื่อยๆ

เด็กหญิงขวัญกระเจิงร้องไห้ลั่น ในขณะที่เด็กชายยังคงยืนหยัดไม่ยอมปล่อยมือ ทว่าในที่สุดเด็กทั้งสองก็ถูกกระชากตกลงพื้นไปด้วยกัน

สัตว์อสูรลืบทว่าตัวพวกมันให้ร้อง กำลังจะพุ่งปรี่เข้าไปกินกันให้เต็มคราบ ทว่าสัตว์อสูรร่างพยัคฆ์ตัวหนึ่งพลันคำรามก้องแล้วเอ่ยขัดเสียก่อน "เด็กน้อยสองคนนี้ดูเนื้อนุ่มยิ่งนัก ต้องเก็บไว้ให้พี่ใหญ่อย่างข้าลิ้มลองสิ พวกเจ้าจงหนีไปข้างๆ ให้หมด!"

สัตว์อสูรตัวนี้พูดได้?!

ซูเพียนจื่อกัดฟันพูดกับผู่อวินเสียงเบา "พวกเราจะลงไปช่วยเด็กสองคนนี้ได้หรือไม่"

สาวน้อยเสียใจยิ่งนักที่ความหวาดกลัวของตนทำให้เมื่อครูพลาดโอกาสดีที่สุดที่จะช่วยชีวิตเด็กทั้งสอง เด็กคู่นี้เสื้อผ้าเก่าขาด เนื้อตัวมอมแมม ข้าถูกทิ้งไว้ด้านนอกตามลำพัง น่าจะเป็นเด็กกำพร้ากัน

ทั้งสองคน เพียงพบนึกถึงภาพในอดีตที่ตนเองอยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า และถูกผู้อื่นรังแกโดยไม่มีใครช่วยเหลือ ดวงตาของซูเฟียนจื่อก็พลัน แสบร้อนขึ้นมา

หากว่าทำได้ ซูเฟียนจื่อก็อยากจะช่วยพวกเขา

ฝูวีนพนลมขึ้นจมูกแล้วพลันเอ่ยว่า "สัตว์อสูรเหล่านี้มีสติปัญญา ถึงขั้นพูดได้แล้ว ข้าสูพวกมันไม่ไหวหรอก แต่ว่าถ้าท่านให้ความร่วมมือ ไม่นานก็อาจชุบชีวิตให้พวกมันหนีเตลิดไปได้"

"ร่วมมืออย่างไรล่ะ"

"สร้างทำเป็นยอดฝีมือนะสิ! ท่านจำได้กระมังว่าตอนเข้าตัวอำเภอล่าสอนท่านไว้ว่าอย่างไร" ฝูวีนโคลงศีรษะกล่าว

"ได้!" ซูเฟียนจื่อขบคิดเล็กน้อยก่อนจะเอ่ยเสริมอีกประโยค "แต่หากหลอกพวกมันไม่สำเร็จ เจ้าก็รีบเหาะขึ้นฟ้าเร็วๆ เถยนะ"

ซูเฟียนจื่ออยากช่วยคนมากก็จริง แต่ก็ยังไม่ได้เข้ขึ้นสมองถึงขั้นไม่ห่วงความปลอดภัยของตนเอง

"ไม่มีปัญหา! พร้อมแล้วใช่หรือไม่"

"พร้อมแล้ว!" ซูเฟียนจื่อสูดหายใจเข้าลึกๆ

ก็แค่สัตว์เดรัจฉานฝูงหนึ่งเท่านั้น ฝูวีนบินเร็วออก พวกมันทำร้ายฝ่ายเราไม่ได้แน่ แล้วจะกลัวอะไรล่ะ!

พอฝูวีนเหยียดสยายสองปีก บนร่างก็พลันมีพลังอันสูงส่งที่ไม่อาจอธิบายได้ชนิดหนึ่งแผ่ซ่านออกไปเป็นวงกว้าง จากนั้นมันก็โฉบจากกลางอากาศลงไปที่ใกล้ๆ

"บังอาจนัก! เจ้าพวกสัตว์อสูรถึงกับกล้าทำร้ายคนเขี้ยวหรือ รีบๆ

ปล่อยตัวเด็กสองคนนั้นเดี๋ยวนี้!" ผู้วินตวาดก้องด้วยท่าทางอันน่าเกรงขาม
สยบขวัญ

พอเหล่าสัตว์อสูรที่อยู่ด้านล่างพากันเงยหน้าขึ้นมอง พวกมันก็เห็น
อาชาเทพสีทองตัวหนึ่งพลันร่อนลงมาจากใต้แสงจันทร์ บนหลังของมัน
ยังมีสาวน้อยในชุดกระโปรงสีขาวอีกผู้หนึ่ง แขนเสื้อของนางปลิวสะบัด
ดุจเชียน

และสิ่งที่ทำให้พวกมันตื่นตระหนกเป็นที่สุดก็คือ...สาวน้อยซึ่งดูแล้ว
อายุเพียงสิบกว่าปีผู้นี้ถึงกับมีเส้นผมที่ยาวจรดเอว!

เส้นผมดุจแพรไหมสีดำขลับนั้นโบกพลิ้วแผ่วเบาภายใต้แสงจันทร์
พลังบนร่างของหนึ่งคนหนึ่งม้าที่ปรากฏตัวขึ้นกะทันหันนี้กล้าแข็งจนทำให้
พวกมันพรั่นพรึงจับใจ

"พวกเจ้าเป็นใครกัน!" สัตว์อสูรร่างยักษ์ที่เป็นหัวหน้าตะโกนถาม
เสียงดัง เนื้อเสียงของมันสั่นพร่านิดๆ ออกอาการแข็งนอกอ่อนในอย่าง
เห็นได้ชัด

"น้ำหน้าเยี่ยงเจ้ายังไม่คู่ควรที่จะรับรู้นามของนายข้า! จงไสหัวไป
โดยไว!"

ผู้วินตวาท่าเป็นนักเลงผิดจากที่ผ่านมา มาดอันใหญ่โตนั้น
เรียกได้ว่าใช้อำนาจบาตรใหญ่ไปกดขี่คุกคาม

ซูเพียนจื่อเผชิญหน้าอยู่กับสัตว์ประหลาดน่าสะพรึงขงใหญ่
ที่มีเขี้ยวเล็บคมกริบและจ้องจับคนกินอยู่ทุกเวลาเช่นนี้ หากบอกว่า
ไม่กลัวก็คือคำโกหก ทว่าน่าแปลกที่เมื่อกลัวจนถึงขีดสุดแล้ว นาง
กลับกลายเป็นเยือกเย็นผิดธรรมดา สีหน้าก็ยังสงบเคร่งขรึม ท่าที่เฉยเมย

สุดจะจับทางได้นั้นเกินวัยของสาวน้อยโดยสิ้นเชิง

เห็นได้ชัดว่าท่าทีอันลุ่มลึกสุดหยั่งนี้สามารถเขย่าขวัญสัตว์อสูรที่มีสติปัญญาค่อนข้างสูงเหล่านั้นได้ เพราะจากที่พวกมันเคยรับรู้มา การโจมตีของผู้ฝึกวิชาที่มีผมยาวประบ่าก็เพียงพอจะทำให้พวกมันต้องหนีกันหัวซุกหัวซุนแล้ว นับประสาอะไรกับยอดฝีมือที่มีผมยาวจรดเอวเล่า!

น่ากลัวว่าดัชนีเดียวก็สามารถบู้พวกมันให้ตายได้แล้วกระมัง

แม้กระทั่งบรรดาลูกพี่ยังหวาดหวั่น สัตว์อสูรตัวอื่นที่มีฝีมืออ่อนด้อยกว่าก็ยังไม่ต้องเอ่ยถึง ดวงตาสีเขียวแต่ละคู่ล้วนหลุกหลิกเผยแววขาดกแล้ว พวกที่ใจเสาะหน่อยถึงขั้นทนไม่ไหวก้าวถอยหลังไปก่อนแล้ว

ช่างราบรื่นดีเหลือเกิน!

ขณะที่ชูเพียนจื่อลอบบินดีว่าสัตว์อสูรสมองทึบ ถูกขู่ขวัญได้ง่ายดายถึงเพียงนี้ หมาป่ายักษ์สี่ครามตัวหนึ่งก็พุ่งพรวดออกมาแผดเสียงประทุ้ง "พวกเราบุกยึดอาณาเข่งนี้กันอย่างเหนียวแน่น ฟิน้องมากมายยังกินกันไม่อิ่มเลย แค่ม้าตัวนี้พูดประโยคเดียวก็จะให้พวกเราไป? ไหนเลยมีเรื่องเอารัดเอาเปรียบกันเช่นนี้!"

ได้ยินมันโวยวายดังนั้น สัตว์อสูรตัวอื่นก็ชะงักงันให้เริ่มลังเลใจขึ้นมา

ชูเพียนจื่อแทบอยากสั่งฝูงอินให้ถีบส่งเจ้าหมาป่ายักษ์สี่ครามที่สมควรตายตัวนี้กลับบ้านเก่าไปในท่าเดียว

ฝูงอินแค้นเสียอีกก่อนพูดชมชู "นายข้าไม่อย่ากรทำร้ายถูกคนบริสุทธ์ขึ้นพวกเจ้ายังไม่ไปก็อย่ามาโทษว่าพวกเราไม่เกรงใจ" มันพูดพลางเดินกลางอากาศไปข้างหน้าหลายก้าว พลังอันสูงส่งบนร่างยิ่งทวีความเข้มข้น เหล่าสัตว์อสูรจึงหวั่นใจขึ้นมาอีก ทว่าก็ยังไม่ล่าถอย

สองฝ่ายจึงประจันหน้ากันอยู่เช่นนั้น ชูเพียนจื่อกระวนกระวาย
อยู่ในใจ ด้วยรู้ว่ายิ่งยืดเยื้อนานเท่าไร ความแคลงใจของเหล่าสัตว์อสูร
ก็จะยิ่งเพิ่มพูนขึ้นเท่านั้น และความเป็นไปได้ที่ฝ่ายตนจะช่วยคนสำเร็จ
ก็จะยิ่งน้อยลงตามไปด้วย จะทำอย่างไรดี

เสี่ยงเป็นเสี่ยงกัน!

ชูเพียนจื่อลอบกัดฟันก่อนจะตบคอฝูอวินเบาๆ เป็นความหมาย
ให้มันเดินตรงไปที่ข้างกายของเด็กทั้งสอง

สาวน้อยค้นพบระหว่างทางว่านับแต่ที่ฝูอวินปฏิญาณยอมรับเจ้านาย
ทั้งสองก็ดูเหมือนจะสื่อใจกันได้ด้วยสัมผัสพิเศษชนิดหนึ่ง ทำให้ต่างรับรู้ถึง
เจตนาของกันและกันคร่าวๆ โดยไม่จำเป็นต้องพูดออกมา

ฝูอวินรับรู้ได้จริงเสียด้วย มันเดินเชิดหน้าสะบัดหาง อย่างเท้า
กลางอากาศไปอยู่เหนือวงล้อมของสัตว์อสูร จากนั้นก็ใช้ท่วงท่าอันผ่อนคลาย
ร่อนลงไปที่ข้างกายของเด็กน้อยทั้งสองซึ่งตกใจจนลืมร้องไห้ไปแล้ว

ชูเพียนจื่อรวบรวมความกล้าอย่างที่สุดเพื่อบังคับตนเองให้จ้อง
ตรงไปหาบรรดาสัตว์อสูรร้ายที่อยู่ห่างออกไปไม่ถึงสามช่อ ขณะเดียวกัน
ในใจก็พูดให้กำลังใจตนเองว่า...แข็งใจไว้! ห้ามแสดงอาการขลาดกลัว
ออกไปแม้แต่นิดเดียว ตอนนี้ควรเป็นพวกมันที่กลัวฝ่ายเราถึงจะถูก
คิดซะว่าพวกมันเป็นหมาแมวจรจัดหรือก้อนหินก้อนไม้ก็แล้วกัน!

เมื่อสายตาที่เย็นเยียบดูจู่ๆ แข็งเพ่งตรงไปจับบนร่างของสัตว์อสูร
ที่ละตัว ผนวกกับพลังอันสูงส่งและกล้าแข็งที่ฝูอวินแผ่พุ่งออกไป ก็ทำให้
เหล่าสัตว์อสูรต้องถอยร่นไปอีกหลายก้าวอย่างห้ามไม่อยู่

ต้องอย่างนี้สิ! ยิ่งฝ่ายเราวางโตเท่าไร พวกมันก็ยิ่งไม่กล้าเปิดฉาก

บุกก่อน!

ซูเฟียนจื่อข่มลมหายใจให้มันคง ก่อนจะมีหน้ามองไปยังเด็กน้อยสองคนที่อยู่บนพื้น มือของเด็กชายกอดเด็กหญิงที่ร่วงตกพื้นไปก่อนเอาไว้ อย่างแนบแน่น ปากก็พร่ำปลอบอีกฝ่ายเสียงเบา "น้องสาวไม่ต้องกลัวนะ ไม่เป็นไรแล้วละ ท่านแม่อยู่บนสวรรค์ไปเชิญพี่สาวเทพธิดามาช่วยพวกเราแล้ว"

"อืม" เสียงของเด็กหญิงฟังคล้ายลูกแมว แววดากล้าๆ กลัวๆ ของนางมองพิจารณาซูเฟียนจื่อที่ขี้อู๋บนอาชาเทพตัวสูงใหญ่ ไม่ช้าความเชื่อมั่นและเลื่อมใสศรัทธาก็ปรากฏขึ้นในดวงตาของนางอย่างเข้มข้น

"บ้านของพวกเจ้าอยู่ที่ไหน ข้าจะส่งพวกเจ้ากลับไปเอง" ซูเฟียนจื่อสอบถามด้วยสีหน้าที่ยังคงนิ่งเย็น ในสายตาของเด็กทั้งสองกับเหล่าสัตว์อสูรที่อยู่โดยรอบแล้ว นี่เป็นภาพที่แลดูสูงส่งศักดิ์สิทธิ์เป็นอย่างยิ่ง ประหนึ่งเทพเจ้าผู้อยู่เบื้องบนกำลังก้มมองสรรพชีวิตด้วยสีหน้าอันเรียบเฉย

มีเพียงเจ้าตัวเท่านั้นที่รู้...ว่าตนเองขวัญกระเจิงจนใบหน้าแข็งที่ออกไปแล้วต่างหาก

3

เด็กชายกะพริบตาแรงๆ ก่อนตอบ "พวกเรา...พวกเราไม่มีบ้านแล้ว
ขอรับ..."

เป็นเด็กกำพร้าคนหนึ่งจริงเสียด้วย!

ซูเพียนจื่อตั้งใจแน่วแน่มากว่าเดิมที่จะต้องช่วยชีวิตพวกเขาให้จงได้
สาวน้อยซ่อนตากวาดมองสัตว์อสูรที่รายล้อมอยู่ไม่ไกลไปที่ละตัวอย่างช้าๆ
ก่อนจะเอ่ยด้วยเสียงที่เย็นยะเยือก "ต่อหน้าเด็กน้อยทั้งสอง ข้าไม่อยากให้
เหตุการณ์โศกเลือดเกินไป จนมีเลือดของพวกเขาเจ้ามาเประเปื้อนมือข้า"

ซูเพียนจื่อเบนสายตาไปหยุดบนร่างของหมาป่ายักษ์สี่สีความ
ที่เอะอะโวยวายก่อนหน้านี้ แล้วค่อยพูดต่อเรียบๆ "แต่จะว่าไป หนังสือ
บนตัวเจ้าก็มีขนสวยใช้ได้อยู่เหมือนกัน"

หมาป่ายักษ์สี่สีความตัวนั้นตื่นกลัวจนผลุบไปหลบหลังสัตว์อสูรร่างพยัคฆ์
แล้วพูดเสียงสั่น "จะ...เจ้าคิดจะทำอะไร"

ซูเพียนจื่อกวาดมองสัตว์อสูรที่อยู่ใกล้ตัวรอบหนึ่งจึงค่อยถามกลับ "เจ้ายังมีพี่น้องอีกหรือไม่ เจ้าตัวเดียวไม่พอทำเบาะหน้ให้ครบชุดหรอก..."

หมาป่ายักษ์สี่ครามถูกแววตาอันเยียบเย็นชวนสะพรึงของนางเข่าขวัญจนหันหลังวิ่งเตลิดไปทันที ก่อนจะเบี่ยงตัววิ่งหายไปด้วยด้านหลังเรือนที่อยู่ตรงมุมถนน สัตว์อสูรที่เหลือเห็นพวกพ้องซึ่งแต่ไรมาใจกล้ากว่าใครถึงกับแผ่นหนีน้าหน้าไปก่อน แต่ละตัวจึงหนีกระเจิดกระเจิงตาม พรึบตาเดียวก็วิ่งหายไปในเงย

เด็กชายพุงน้องสาวยืนขึ้นอย่างยากลำบาก แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงที่เคียดแค้น "พี่สาวเทพธิดา เหตุใดท่านไม่ฆ่าพวกมันทิ้งให้หมดเสียเลยเล่า พวกมันกินคนที่อยู่นอกตัวอำเภอไปตั้งเยอะนะขอรับ"

ก็เพราะพี่สาวไม่มีความสามารถนั้นนะสิ...

ซูเพียนจื่อเกือบจะพูดตรงๆ ออกไปตามที่คิดแล้ว ทว่าผู้อาวุโสนั้นส่งคำเตือนที่ไร้เสียงมาได้ทันทั่วทั้งที่...สัตว์อสูรเหล่านั้นยังหนีไปไม่ไกล!

ซูเพียนจื่อจึงรีบกดข่มคำพูดที่หลุดมาถึงมุมปากแล้วเอาไว้ จากนั้นเอ่ยตอบหน้าขรึม "มนุษย์ฆ่าสัตว์อสูรก็เพื่อความอยู่รอด สัตว์อสูรกินมนุษย์ไม่ใช่เพื่อความอยู่รอดเหมือนกันหรอกหรือ การฆ่าสังหารที่พร้าเพรื่อจะกลายเป็นจิตมารบนเส้นทางของการฝึกวิชา...ช่างเถอะ พวกเจ้ายังเด็กไม่เข้าใจหรอก ในเมื่อพวกมันไม่มาตอแยซัก ก็เว้นทางรอดให้พวกมันสักสยแล้วกัน"

วาจาเสแสร้งที่พูดเใจให้คลุมเครือเหล่านั้นล้วนเป็นสิ่งที่ซูเพียนจื่อเคยอ่านจากในหนังสือเบ็ดเตล็ดจำนวนหนึ่ง ไม่นึกว่าตนเองจะหยิบมาปรับใช้เฉพาะหน้าได้คล่องปากเป็นอย่างยิ่ง ทั้งู้ทั้งปลอบจนเด็กน้อย

ที่ไร่เตี้ยงสาสองคนตะลึงกันไปเลยทีเดียว

พอเหล่าสัตว์อสูรที่หลบซ่อนอยู่ไกลๆ ได้ยินดังนั้น แต่ละตัวต่างก็ดีอกดีใจในวันนี้เจอกับผู้ฝึกวิชาที่ยึดถือหลักปรัชญาเช่นนี้เข้า ผู้มีพลังวัตรขั้นสูงนี้ช่างแตกต่างจริงๆ คำพูดคำจาล้วนไม่เหมือนกับผู้ฝึกวิชาคนอื่นๆ ที่เอะอะก็จะฆ่าแกงพวกมัน

ในเมื่อผู้อื่นเจตนาดีเว้นทางรอดให้พวกมันสายหนึ่งแล้ว ขึ้นพวกมันยังก่อเรื่องต่อจนยั่วโทสะนางขึ้นมา พวกมันได้จับชีวิตกันทุกตัวแน่!

สัตว์อสูรร่างยักษ์ดุดไปถึนอกตัวอำเภอ แล้วคำรามเรียกกระดมสัตว์อสูรที่เหลือให้ถอนกำลังกลับขึ้นเขาอย่างรวดเร็ว

จวบจนผู้เฒ่าบอกซูเฟียนจื่อว่าสัตว์อสูรทั้งหมดล่าถอยไปแล้ว นางจึงค่อยๆ พลุลมหายใจที่กลั่นอยู่ในช่องอกออกมา ในใจแทบไม่กล้าเชื่อเลยว่าตนจะชูขวัญสัตว์อสูรที่โหดเหี้ยมดุใหญ่ขึ้นให้มันเลิกลไปได้จริงๆ

ซูเฟียนจื่อ นั่งอยู่บนร่างของผู้เฒ่า นิ่งมองไปยังทิศทางที่สัตว์อสูรล่าถอยไป ส่วนเด็กน้อยสองคนที่รอดตายมาได้อย่างหวุดหวิดนั้นต่างกำลังแหงนหน้ามองดูผู้มีพระคุณอยู่ ในใจรู้สึกเพียงว่าพี่สาวเทพธิดาผู้ช่วยชีวิตพวกตนมีบุคลิกที่สูงส่งเกินเอื้อมยากจับต้องได้ หารู้ไม่ว่าแท้จริงแล้วนางถูกเขย่าขวัญจนสติหลุดลอยไปยังไม่กลับคืนมาต่างหาก

เมื่อชาวบ้านในตัวอำเภอซึ่งหลบซ่อนอยู่ในที่ลับเห็นว่าไม่ได้ยินเสียงของสัตว์อสูรพักใหญ่แล้ว สองสามคนที่ใจกล้าหน่อยจึงปีนออกมาดูสถานการณ์ก่อน แล้วก็เห็นภาพเหตุการณ์นี้เข้าพอดี...ท่ามกลางถนนในตัวอำเภออันว่างเปล่า สาวน้อยผมยาวในอาภรณ์ขาวดุจหิมะกำลังนั่งอยู่บนอาสนาเทพ สายตาของนางทอดมองไปยังที่ทางไกล แสงจันทร์สทาว

ที่ลาดขยบนร่งคล้ายฉาบรต์มีอันบริสุทท์และคักตีสทท์ไว้ทั่วตัวนาง พลังอันสูงส่งที่แผ่ชานอกมานั้นต่อให้อยู่ห่างไกลก็ยังสามารถสัมผัสได้

ชาวบ้านคนอื่นๆ พอได้ยินข่าวนี้ต่างก็อดไม่ได้ที่จะวิ่งออกจากห้องลับใต้ดินของบ้านตน พวกกันไปรยล้อมอยู่ใกล้ๆ นางแล้วก้มหน้าหมอบกราบ ปากก็พร่ำพูดว่า "ขอบพระคุณองค์ท่านที่ช่วยชีวิตฯ"

ในที่สุดชูเพียนจื่อที่ถูกฝูวีนเรียกเตือนก็ได้สติกลับคืนมา และพบว่าเด็กชายที่ตนเองเพิ่งช่วยไว้คุกเข้ากับพื้นดังต๊ับ พุดอ้อนวอนเสียงดัง "พี่สาวเทพธิดา ท่านรับข้าเป็นศิษย์ได้หรือไม่ขอรับ ข้าจะขยันฝึกวิชาขอรับรองท่านล่ะ!"

ชูเพียนจื่อพลันว่าวุ่นใจ ตนเองยังเป็นคนนอกแวดวงวิชาเชิงยุทธอยู่ด้วยซ้ำ อีกทั้งเพิ่งจะมาถึงต่างถิ่นไม่ทันไร สถานที่หรือผู้คนก็ล้วนไม่คุ้นเคย ตนเองยังเอาตัวไม่รอด แล้วจะให้เด็กน้อยสองคนมาติดสอยห้อยตามได้อย่างไรกันเล่า

ฝูวีนตอบสนองว่องไวยิ่ง มันก้มหน้าเอ่ยกับเด็กชายทันที "เจ้ามีวสาสนากับนายข้าในภายภาคหน้า ไม่ใช่ในเวลานี้ นายข้ายังมีงานสำคัญยิ่งที่ต้องไปทำ ไม่อาจให้เจ้าอยู่ข้างกายได้"

ดวงตาที่สว่างสดใสของเด็กชายพลันเปลี่ยนเป็นหม่นหมอง

ชูเพียนจื่อเคยถูกผู้อื่นปฏิเสธมานับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่เด็ก มีหรือจะไม่เข้าใจความรู้สึกนั้น ดูจากเสื้อผ้าขาดวิ่นบนร่งของพี่น้องคู่นี้แล้ว ชีวิตเมื่อก่อนคงไม่ดีเท่าไรแน่ ยิ่งนึกถึงเหตุการณ์เมื่อครู่ที่คนทั้งอำเภอไปชอนตัวกันหมด แต่กลับทิ้งสองพี่น้องนี้ไว้ข้างนอกให้เผชิญหน้ากับสัตว์อสูรที่ดุร้ายโดยไม่มีใครเหลียวแล ชูเพียนจื่อก็ยังรู้สึกวุ่นใจในลูกโลก

ไปด้วยเพลิงโทสะ

สายตาเย็นชาของสาวน้อยกวาดมองเหล่าชาวบ้านที่หมอบกราบ อยู่รอบด้าน พลังคิดในใจกลับไปกลับมา สุดท้ายก็ตัดสินใจเป็นคนดี ให้ถึงที่สุด

"นายอำมาอยู่ที่นี่" ชูเพียนจื่อเอ่ยถามเสียงดังกังวาน

ร่างกลมดึกลับขึ้นของโจวชิงวี่ผ่องล้อมของฝูงชนออกมาอย่างรวดเร็ว "อยู่ตรงนี้ขอรับอยู่ตรงนี้! องค์ท่านมีสิ่งใดจะบัญชา"

ชูเพียนจื่อพยายามบั่นสื่อน้ำอันลุ่มลึกสุดหยั่งตามแบบฉบับของ ผู้วิเศษกำมะลอแล้วเอ่ยว่า "พี่น้องคุณนี้มีวาสนากับข้า จงดูแลพวกเขาให้ดี" ภายภาคหน้าพวกเขาจะนำพาความผาสุกไม่สิ้นสุดมาให้แก่พวกเจ้า"

เรื่องดูแลเด็กกำพร้าสองคนสำหรับโจวชิงวี่แล้วลำบากแค่เพียง ยกมือเท่านั้น เขาจึงพยักหน้าระริวและค้อมเอวตอบรับในทันที

ฝูววินแหว่งหางพรางก้มหน้าพูดกับเด็กชายเสียงเบา "สิ่งที่นายข้า สามารถช่วยเจ้าได้ก็มีเพียงเท่านั้น วันหน้าพวกเจ้าจะกลายเป็นผู้ที่คนอื่น เคารพให้เกียรติได้หรือไม่ นั่น ต้องพึ่งพาตัวของพวกเขาเองแล้ว"

เด็กน้อยสองคนกะพริบตาปริบๆ ก่อนจะออกแรงพยักหน้าขานรับ ความจริงแล้วพวกเขาไม่ค่อยเข้าใจความหมายของฝูววินนักหรอก เพียงแต่พวกเขาารู้สึกว่าคำพูดที่ม้าพาหนะของพี่สาวเทพธิดากล่าวมา จะต้องเป็นเหตุผลอย่างแน่นอน

ชูเพียนจื่อกับฝูววินต่างหาวิธีไม่ว่าการนุ้มบ่าทำความดีโดยบังเอิญ ในครั้งนี้จะมอบผลตอบแทนที่คาดไม่ถึงให้แก่พวกตนในวันข้างหน้า

"ไปกันเถอะ" ชูเพียนจื่อพูดพลางลูบคอฝูววิน

ผู้อาวุโสก็ไม่พูดพร่ำทำเพลง สยายสองปีกทะยานร่างขึ้นกลางอากาศ
ลาจากอำเภอลี้ๆ แห่งนี้ไปในพริบตา

จวบจนผู้คนในตำบอมองไม่เห็นเงาร่างของทั้งสองอีก ชูเพียนจื่อ
จึงได้ตัวอ่อนปวกเปียกฟูไปกับร่างของผู้อาวุโสแล้วถอนหายใจยาว
"ข้าตกใจแทบตายเลยเชียวน"

ผู้อาวุโสเอ่ยกลับหัวเราะ "เจ้านาย ท่านเก่งกาจมากเลย สมแล้ว
ที่เป็นคนสกุลซู่แห่งต้าพันจิ้งจอกของพวกเรา สัตว์อสูรเหล่านั้นถูกท่านหลอก
จนหัวหมุนทีเดียว หึๆ ตอนแรกข้ายังกลัวอยู่ว่าท่านจะเผยพิรุณ นี่ไม่ถึงว่า
ท่านจะหลอกคนเก่งกว่าข้าเสียอีก โอ๊ะ! ไม่ถูกสิ หลอกสัตว์ต่างหาก"

"เป็นเพราะพวกเราดวงดีกระมัง หรือว่าเป็นเพราะสัตว์อสูรที่นี้
สมองที่บั่นทอนกันหมด" ตอนนีชูเพียนจื่อมานึกย้อนดูแล้วก็ยังรู้สึกเหลือเชื่อ
อยู่บ้าง

เหตุที่นางจากมาทันทีโดยไม่ยอมรั้งอยู่ค้างแรมในตัวอำเภอลี้
ความจริงแล้วเป็นเพราะหวังใจว่าสัตว์อสูรเหล่านั้นจะคิดได้แล้วบุกกลับมา

ผู้อาวุโสยอมเข้าใจความคิดของผู้เป็นนาย มันโคลงศีรษะเอ่ยว่า
"พวกที่เจอดวงนี้ซื่อป้อมากจริงๆ ข้ายังใจเสาะอีกด้วย! คาดว่าเมื่อก่อน
น่าจะเคยถูกผู้ฝึกวิชาที่ร้ายกาจสั่งสอนเข้าให้ อีกอย่างผมยาวของท่าน
ก็ชวนให้คนตกใจจริงๆ...ไม่สิ! ต้องพูดว่าชวนให้สัตว์ตกใจ ฮ่าๆ"

"เจ้าบอกว่าที่จริงแล้วข้าเพียงแต่ถูกปิดผนึกพรสวรรค์ หากคลายผนึก
แล้วก็จะสามารถฝึกวิชาได้ ผมข้ายาวเช่นนี้ หมายความว่าพรสวรรค์ของข้า
สูงส่งมากๆ เลยใช่หรือไม่" ชูเพียนจื่อถามอย่างตื่นเต้นดีใจ

ผู้อาวุโสผงกศีรษะรับ "ใช่แล้ว แต่มีเงื่อนไขอยู่...ท่านต้องเสาะหา

ของวิเศษที่คุณชายทิ้งไว้ให้พบเสียก่อน"

ประโยคนี้อู๋อวีนพูดมาสองครั้งแล้ว หัวใจของชูเพียนจือพลันกระตุกวบ มือขยุ้มขนแผงคอของมันไว้นั่น "ทิ้งไว้? ท่านพ่อข้าไม่ได้อยู่ที่ถ้ำพันจิ้งจอกของสกุลชูหรือหรือ เจ้าบอกข้าว่าไปถึงถ้ำพันจิ้งจอกก็จะได้พบท่านพ่อท่านแม่ไม่ใช่หรือไร"

อู๋อวีนเงิบบันนอยู่ครู่หนึ่งค่อยปริปากในที่สุด "คุณชายกับฐุหยินน้อยหายสาบสูญไปหลายปีแล้ว หากท่านหาของวิเศษที่คุณชายทิ้งไว้จนพบบางทีอาจมีเบาะแสที่จะตามหาพวกเขาได้"

"เจ้าหลอกข้า" ชูเพียนจือพูดด้วยเสียงอันผิดเพี้ยน นางสังหรณใจไม่ดีอยู่ราวๆ ตั้งแต่แรกแล้ว

ความเงิบปกคลุมระหว่างหนึ่งคนกับหนึ่งม้า ความสุขจากชัยชนะด้วยกลโกงก่อนหน้านี้มันพลันสลายวับจนไร้ร่องรอย

อาจเพราะแต่เล็กจนโตประสบกับเรื่องที่วาดหวังแล้วผิดหวังมามากมายเหลือเกิน ชูเพียนจือจึงฮึกเหิมขึ้นมาได้ในไม่ช้า "ต้องทำอะไรจึงจะหาของวิเศษที่ท่านพ่อข้าทิ้งไว้พบเล่า เจ้าคงจะไม่หลอกข้าอีกนะ"

อู๋อวีนพ่นลมขึ้นจุกก่อนตอบ "เทพเจ้าแห่งกลลวงโปรดเป็นพยาน อาสาเทพจะไม่ประสงคร้ายหลอกลวงนายของมัน"

จะไม่ประสงคร้ายหลอกลวง เช่นนั้นถ้าหลอกลวงด้วยความหวังดีเล่า ชูเพียนจือเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง แต่เมื่อนึกได้ว่าชะตากรรมของอาชาเทพตัวนี้ น่าจะผูกติดอยู่กับตน สาวน้อยก็ไม่ไปตั้งข้อสงสัยอะไรอีก เพราะลึกๆ แล้วในใจนางก็หวังเช่นกันว่าสิ่งที่อู๋อวีนพูดมาล้วนเป็นความจริง

"คืนนี้จะทำอย่างไร เทียบหลอกชาวบ้านไม่มีผลลงเอยที่ดีจริงเสียด้วย

หน้าซ้ายยังถูกเขย่าขวัญไปยกหนึ่งโดยใช่เหตุอีก" ชูเพียนจื่อนึกถึงปัญหา
เรื่องที่พังกก็ปวดหัวขึ้นมา

ผู้อู๋วินหัวเราะหึๆ อย่างคนใจตกก่อนตอบ "เดิมทีพวกเราไม่มีเงิน
แต่ว่าตอนนี้มีแล้ว ย่อมสามารถไปค้างแรมที่อำเภอใกล้เคียงได้"

"เอ๋? เจ้ามีเงินด้วยหรือ นี่มันเรื่องตั้งแต่เมื่อไรกัน" ก่อนหน้านี้นี้
พวกตนไปหลอกคนที่อำเภอเล็กๆ แห่งนั้น ผู้อู๋วินบอกว่าไม่มีเงินไม่ใช่หรือ

"เจ้าคนอ้วนพินันต์ติดสินบนข้าล่ะสิ!" ผู้อู๋วินกระหึ่มยิ้มเย้ย

ด้วยคำอธิบายของมัน ชูเพียนจื่อจึงเข้าใจกระจ่างจนได้ ที่แท้
เหล่าผู้แข็งแกร่งบนดินแดนพันเมฆาล้วนหยิ่งทะนงในฐานะ ปกติ
จะไม่ไปรื้อไถชาวบ้านสามัญ ทว่าพวกเขาก็อนุญาตโดยนัยให้อาชาเทพ
หรือสัตว์วิเศษที่อยู่ข้างกายไปทำได้ ดังนั้นการติดสินบนอาชาเทพที่อยู่
ข้างกายของผู้แข็งแกร่งจึงเป็นกฎลับที่รู้จักกันสำหรับชาวบ้านสามัญในการ
ต้อนรับผู้แข็งแกร่ง

ผู้อู๋วินเน้นย้ำว่าเงินสินบนเป็นทรัพย์สินส่วนตัวของมัน แม้ว่า
มันในฐานะอาชาเทพผู้ภักดีและมีจิตใจดีงามนั้นไม่ถือสาที่จะแบ่งปัน
ทรัพย์สินกับนายของตนเป็นครั้งคราว แต่มันก็จะไม่ผ่อนปรนให้กับพฤติกรรม
ได้คืบจะเอาศอกใดๆ เป็นอันขาด

ชูเพียนจื่ออัปจนถ้อยคำอยู่พักหนึ่งและก็ได้แต่ปล่อยไปตามใจมัน
เพียงไม่ถึงร้อยหลี่จากละแวกนั้นก็มีอำเภอขนาดใหญ่แห่งหนึ่ง
ปรากฏให้เห็นแล้ว ชูเพียนจื่อพบว่านอกตัวอำเภอมีปราการป้องกันที่พอจะ
ทัดเทียมกับเมืองสำคัญทางการทหารได้ทีเดียว เมื่อนึกถึงการบุกโจมตี
ของสัตว์อสูรที่เพิ่งประสบมาในครั้งคืนแรก สวามน้อยก็ลอบทอดถอนใจ...

ที่แท้สัตว์อสูรก็เลือกบีบลูกพลับนิม* เช่นกัน

ลำพังสัตว์อสูรหลายสิบตัวนั้น หากอยู่ต่อหน้าปรากรและ
เครื่องป้องกันที่สมบูรณ์พร้อมเช่นนี้ก็มีแต่ต้องปราชัยกลับไปอย่าง
หมดสภาพดูจนขมกรัน ดังนั้นพวกมันจึงเลือกไปโจมตีอำเภอนาขนาดเล็ก
แทน

ขณะเดียวกันเมื่ออำเภอนี้มีขนาดใหญ่และมีผู้คนเข้าออกมากกว่า
คนในท้องที่จึงเคยพบเห็นผู้ฝึกวิชามาจนชินตาแล้ว ทั้งยังมีผู้แข็งแกร่ง
บางคนตั้งรกรากอยู่ที่นั่นเลยด้วยซ้ำ ดังนั้นผู้คนที่นี่เมื่อพบเจอผู้ฝึกวิชา
จึงไม่ได้ประหลาดใจแต่อย่างใด แม้ยังให้ความเคารพเกรงใจอยู่ แต่ก็
ไม่ได้เกิดทุนดุษฎีเจ้าเช่นเดียวกับที่ตัวอำเภอนาขนาดเล็ก

หากคิดจะอาศัยฐานะของผู้ฝึกวิชามากินอยู่โดยไม่จ่ายเงิน โดยทั่วไป
แล้วย่อมเป็นไปได้

ก่อนเข้าตัวอำเภอนี้ ไม่รู้ผู้ใดคิดว่าหมวกปีกกว้างที่มีระบาย
ม่านแพรสีขาวไว้โดยรอบใบหนึ่งมาจากที่ไหน มันตั้งใจเอาให้ซูเพียนจื่อ
สวมเพื่อซ่อนเส้นผมที่ยาวสะดุดตานั่นเป็นพิเศษ

เหตุผลของมันเรียบง่ายยิ่ง ที่นี้มีคนตาแหลมอยู่ไม่น้อย เส้นผมยาว
ของซูเพียนจื่ออาจสามารถหลอกคนชนบทที่ไม่ค่อยได้เห็นโลกกว้าง ทว่า
ไม่อาจตบตาคนเมืองที่รอบรู้กว้างขวางไปได้แน่ นายของตนไม่มีฝีมือแท้จริง
ที่สอดคล้องกับความยาวของเส้นผม หากสะกิดความสนใจของผู้อื่นเข้า
ก็รังแต่จะทำให้ฝ่ายตนโชคร้าย ฉะนั้นเพื่อหลีกเลี่ยงเหตุยุ่งยาก ยังคง
ซ่อนเอาไว้จะเป็นการดีกว่า

* เลือกบีบลูกพลับนิม ใช้เปรียบเปรยถึงการเลือกรักแก่ผู้ที่ชมเชยได้ง่าย หรือเลือกทำในสิ่งที่จัดการได้ง่าย

ซูเพียนจื่อไม่มีความเห็นต่าง หนึ่งในหนึ่งม้าเตรียมตัวพร้อมแล้วจึงค่อยเดินเข้าตัวอำเภอไปด้วยกัน

ความเจริญของอำเภอนี้อยู่ในระดับที่อำเภอเล็กๆ แห่งนั้นไม่มีทางจะเทียบเปรียบได้ กระทั่งยามดึกคืนเช่นนี้แล้วบนถนนสายหลักก็ยังคงมีแสงไฟสว่างไสวครึกครื้นไม่ธรรมดา

ซูเพียนจื่อเหน็ดเหนื่อยแล้วจริงๆ จึงไม่ได้สนใจดูอะไรมากนักเพียงหาโรงเตี๊ยมที่ดูไม่เลวแห่งหนึ่งแล้วค้างแรมกับผู่วินที่นั่น

ตลอดคืนไร้คำสนทนา เมื่อตื่นมาในวันรุ่งขึ้นและกินอาหารเช้าเสร็จแล้ว ซูเพียนจื่อก็เร่งผู่วินให้รีบออกเดินทาง

หากเสาะพบของวิเศษที่บิดาทิ้งไว้เร็วขึ้นหนึ่งวัน นางก็จะได้รู้ข่าวคราวของบิดามารดาเร็วขึ้นอีกหนึ่งวัน ทั้งจะได้เริ่มฝึกวิชาและไม่ต้องถูกผู้อื่นข่มเหงรังแกอีก

ระหว่างทางนางนึกถึงเรื่องเมื่อวานขึ้นมาจึงสอบถามผู่วินดู

"บนตัวเจ้ามีของวิเศษบางอย่างหรือไม่ ของวิเศษที่สามารถแผ่... เอ็ม พลังที่ทั้งสูงส่งและพิเศษมากๆ นั่นนะ"

เมื่อวานที่ทั้งสองสามารถติดตามสัตว์อสูรเหล่านั้นได้สำเร็จ พลังพิเศษที่แผ่ชานออกมาจากร่างของผู่วินก็มีส่วนช่วยอย่างมากทีเดียว ไม่เช่นนั้นอาศัยแค่ปากของพวกตนสองปากย่อมไม่มีทางสยบสถานการณ์ได้อยู่หมัด

ผู่วินตอบกลับหัวเราะ "ก็ต้องมีแน่นอนอยู่แล้ว นี่คือการป้องกันตัวที่สำคัญเวลาข้าออกมาข้างนอก หึๆ มีของชิ้นนี้อยู่กับตัว สัตว์อสูรต่างๆ ไปเห็นข้าแล้วไม่กล้าบุ่มพามโจมตีกันหรอก"

อาวุธป้องกันตัวของผู่วินก็คือมุกสีทองที่มีขนาดเท่านิ้วหัวแม่มือ

เม็ดหนึ่งนามว่า 'มุกร์ศมีเทวะ' ปกติจะถูกเก็บซ่อนอยู่ในรูหูของมัน นอกจากสามารถลอกเลียนพลังอันสูงส่งกล้าแข็งที่ทำให้สัตว์อสูรนี้ว่ามันมีฝีมือร้ายกาจมากแล้วก็ไม่มีประโยชน์อื่นอีก

มุกิเศษนี้ตระกูลสิบแปดมงกุฏเป็นผู้หลอมสร้างขึ้น บุตรหลานสกุลฐรรวมถึงอาชาเทพเมื่อจะออกไปข้างนอก ต่างก็พยายามหามุกิเศษนี้สักเม็ดมาไว้ป้องกันตัว มุกที่อยู่ในมือผู้อาวุโสนี้มีคุณภาพอยู่ในระดับกลางบนเท่านั้น พลังที่แผ่ซ่านออกมาพอจะเทียบเคียงได้กับผู้แข็งแกร่งชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณหรือสัตว์อสูรชั้นสี่ เป็นมรดกประจำตระกูลที่บิดาของผู้อาวุโสนี้ทิ้งไว้ให้มัน

ว่ากันว่าในมือประมุขสกุลฐรรยังมีมุกร์ศมีเทวะที่สามารถลอกเลียนพลังของผู้แข็งแกร่งชั้นทรงฤทธาได้เลยทีเดียว ตอนที่ผู้อาวุโสนี้เอ่ยถึงสิ่งนี้ มันมีสีหน้าอึดจางจนปิดไม่มิด

ฐุเพียนจื่อพูดอย่างไม่เห็นพ้อง "ก็แค่ของที่เอาไว้หลอกคนเท่านั้น พบเจอยอดฝีมือที่แท้จริงเมื่อไร น่ากลัวว่าจะตายอนาถยิ่งกว่าเดิมเสียไม่ว่า"

"ฮึ" ผู้อาวุโสนี้แค้นเสียงฮึแล้วไม่ส่งเสียงอีก ผ่านไปสักพักจึงค่อยเอ่ยปาก "ท่านพูดถึงหลอกคน ข้าก็นึกเรื่องหนึ่งขึ้นมาได้"

"เรื่องอะไรหรือ"

"ก่อนไปถึงถ้ำพันจิ้งจอก ท่านตัดผมให้สั้นจะเป็นการดีที่สุด พอไปถึงที่นั่นแล้วก็อย่าได้พูดถึงเรื่องที่คุณเองถูกปิดผนึกพรสวรรค์ด้วย" ผู้อาวุโสนี้เอ่ยอย่างรอบคอบ

"เพราะอะไรล่ะ" ในเมื่อผู้อาวุโสนี้พูดมาตลอดว่านางคือคุณหนูเจ็ดสกุลฐรรแห่งถ้ำพันจิ้งจอก แล้วเหตุใดกลับไปถึงบ้านแล้วยังจะต้องหลอกคนอื่นอีก

ซูเพียนจื่อจูงง

ผู่วินถอนหายใจกล่าว "คุณหนูคุณชายสกุลซูที่ถ้าพันจิ้งจอก
มื่ออยู่มากมาย ท่านประมุขสูงวัยมากแล้ว อีกไม่ช้าก็ต้องคัดเลือกประมุข
คนใหม่ หากท่านดูสะดุดตาเกินไป เกรงว่ายังไม่ทันเสาะพบของวิเศษ
ที่คุณชายทิ้งไว้ ท่านก็อาจถูกผู้อื่นทำร้ายเสียก่อน"

บุญคุณความแค้นในตระกูลใหญ่สินะ ซูเพียนจื่อพลันเข้าใจกระจ่าง
แม้ตนเองไม่เคยมีญาติพี่น้อง แต่ในนิยายกับละครทีวีก็มีแสดงให้เห็นอยู่
เป็นประจำ เพื่อช่วงชิงทรัพย์สินของตระกูลแล้ว มีทั้งกรณีพ่อลูกแตกคอ
พี่น้องขัดข้อ แม่ผัวรวีลูกสะใภ้ รวมไปถึงหมู่สะใภ้ชิงดีชิงเด่นกัน

"ข้าไม่ได้อยากจะเป็นประมุขอะไรนั่นสักหน่อย พวกเขาก็ต่อสู้กัน
ไปสิ เกียวอะไรกับข้าด้วย" ซูเพียนจื่อบ่นงึมงำ เป็นเด็กกำพร้าน่าสงสารมาก
ก็จริง แต่มีดวงศาตญาณดีเยอะเกินไปก็ยุ่งุ่นวายเช่นกัน

ความรู้สึกจนใจอันเข้มข้นผุดวาบขึ้นในดวงตาของผู่วิน

ชิงหรือไม่ชิงตำแหน่งประมุข เรื่องนี้อยู่ที่ความเต็มใจของท่าน
เมื่อไรกันเล่า...

"ได้ๆ เจ้าพุดถูกแล้ว ต่อให้ข้าไม่สนใจจะชิงตำแหน่งประมุข
ก็ไม่ได้หมายความว่าผู้อื่นจะไม่มาหาเรื่องข้า ไหนๆ ผมยวามีนอกจาก
ใช้หลอกคนแล้ว เก็บไว้ก็ได้มีประโยชน์อะไร ตัดทิ้งก็ตัดทิ้งสิ"

ซูเพียนจื่อเข้าใจในเจตนาดีของผู่วิน ผู้อื่นกำลังแย่งชิงตำแหน่ง
ประมุขกันอย่างดุเดือด จู่ๆ ญาติที่ทั่วกันว่ามีพรสวรรค์สูงถึงระดับชาวสวรรค์
ก็ดันโผล่มาเสียนี่ ต่อให้นางประกาศชัดว่าจะไม่เข้าร่วมแข่งขัน ผู้อื่นย่อม
ไม่ยอมเชื่อโดยง่าย

หากฝีมือที่นางมีอยู่สอดคล้องกับความยาวของเส้นผมจริงๆ ก็แล้วไปเถอะ ทว่านางในตอนนี้เป็นแค่ขยะที่ถูกบิดมโนกรรมพรสวรรค์อยู่เท่านั้น ผู้อื่นย่อมคิดจะฉวยจังหวะที่ภัยคุกคามขึ้นไตนี้อย่างอ่อนแอไร้กำลัง จึงเค้นคอฆ่านางให้ตายคาเปลไปเสียก่อนเลย

มีเรื่องเพิ่มขึ้นก็ไม่สู้มีเรื่องน้อยลง อย่างไรก็ตามเสียขอแค่เจอของวิเศษของบิดาก็จะพบบรรยากาศของบุพการี จากนั้นก็จะเพิ่มพูนความสามารถของตนเองให้แข็งแกร่งได้ เพียงเท่านั้นก็เพียงพอใจมากแล้ว

จะว่าไป...นางก็ไม่ได้พึงพอใจง่ายสักเท่าไร ही

หลังจากรุดเดินทางเข้าจรดค้ำเช่นนี้อยู่สามวัน ในที่สุดทั้งสองก็มาถึงฐานที่มั่นของสกุลซุ...ถ้าพันธกิจจากอันศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่ที่ผู้่อวีนเอ่ยถึง

ถ้าพันธกิจจากตั้งอยู่บนเกาะนิรนามขนาดเล็กแห่งหนึ่งในทะเลสาบเงาฟ้า ซึ่งเป็นทะเลสาบที่ใหญ่ที่สุดบนดินแดนพันเมฆา ประกอบกับหลายจุดของทะเลสาบที่กว้างไกลสุดสายตาแห่งนี้มีเมฆหมอกกระหวัดวนตลอดทั้งปี จึงทำให้การค้นหาเกาะเล็กๆ เกาะหนึ่งในทะเลสาบเป็นเรื่องที่ยากเย็นแสนเข็ญ ซึ่งนี่ก็คือสาเหตุสำคัญที่สกุลซุในฐานะตระกูลสืบแปดมงกุฎสามารถยืนตระหง่านไม่ล้มลงตลอดนานปีที่ผ่านมา

ถ้าพันธกิจของสกุลซุมีนามกระเดื่องเลื่องลือยิ่ง ทว่าคิดจะค้นหามันในทะเลสาบเงาฟ้ากลับยากยิ่งกว่าไต่ขึ้นสวรรค์ ตระกูลฝ่ายธรรมะหมายก่าจัดคู่ปรับเท่านั้นไม่ใช่แค่เพียงหนึ่งหน ทว่าจนใจที่ตลอดมาไม่อาจค้นหาที่ตั้งอันแน่ชัดของถ้าพันธกิจจากได้เสียที

ผู้อาวุโสพาชูเพียนจื่อเหินข้ามผิวนทะเลสาบ ลอดซ้ายป่ายขวาอยู่ท่ามกลางเมฆหมอกอันหนาทึบ หลังจากอ้อมวนจนนับรอบไม่ถ้วนในที่สุดมันก็ร่อนลงบนเกาะที่เล็กเสียจนมองเห็นทั่วเกาะได้ในปราดเดียวที่พูดว่านี่คือเกาะขนาดเล็ก แท้จริงแล้วเป็นเพียงหินใหญ่ซึ่งโผล่พ้นผิวนทะเลสาบ จนนานวันเข้ามีต้นไม้ใบหญ้าออกงอกขึ้นมาประปรายก็เท่านั้น

ผู้อาวุโสเดินไปยังที่ว่างผืนย่อมตรงใจกลางของเกาะเล็ก ก่อนจะเหยียวย่ำก๊ีบเท้าทั้งสี่ด้วยจังหวะแปลกประหลาดที่คลุ้มคลั่ง

ผ่านไปชั่วครู่ ตรงที่ว่างผืนนั้นก็พลันยุบตัวและกลายเป็นวังน้ำวนสีดำสนิท ชูเพียนจื่อทอดคอผู้อาวุโสพลาจ้องอุทานเบาๆ จากนั้นสิ่งที่อยู่เบื้องหน้าสายตา ก็เปลี่ยนเป็นทัศนียภาพที่ต่างไปโดยสิ้นเชิง

มีภูเขาสูงตระหง่านเสียดเมฆลูกหนึ่งตั้งเด่นอยู่ตรงหน้า บนเขาท่ามกลางเงาไม้และเมฆสีอร่ามตามันนั้นพอจะเห็นไม้เชิงชายที่รองรับชายคาปลายอนได้รำไร กระเบื้องเคลือบสีม่วงแกมน้ำเงินกับกำแพงสูงสีขาวหิมะที่มีช่องหน้าต่างฉลุลายนั้นเรืองรองจับตามายได้แสงเงินแสงทองทั้งหมดทั้งมวลนี้วิจิตรงดงามทว่าเลือนรางห่างไกลดุจแดนเซียน

ผู้อาวุโสพนมขึ้นจุมูก่อนเอ่ยปณิธาน "เทพเจ้าแห่งกลลวงคุ้มครองเจ้านายอันเป็นที่รัก ยินดีต้อนรับท่านกลับสู่บ้าน!"

บ้าน? ชูเพียนจื่อนิ่งงันอยู่ชั่วอึดใจ ที่นี่ก็คือบ้านของข้า?!

แสงสีทองสายหนึ่งพลันโฉบลงมาจากบนเขา เมื่อร่อนลงตรงหน้าชูเพียนจื่อจึงพบว่านั่นถึงกับเป็นจิ้งจอกตัวหนึ่งซึ่งมีความสูงเท่าครึ่งตัวคน จิ้งจอกทองมองพิจารณานางด้วยสายตาที่ระแวดระวังปนฉงนสงสัย ดวงตาคู่นั้นเปี่ยมชีวิตชีวา สีหน้าแสดงอารมณ์ที่หลากหลาย ดูไม่คล้าย

สิ่งที่สัตว์ป่าจะมีได้เลย

"บนร่างเจ้ามีกลิ่นอายของคนสกุลชู เจ้าเป็นใครกัน" จิ้งจอกทองพลันเอ่ยปากพูดภาษามนุษย์

ฝูวีนหัวเราะร่วนก่อนจะพูดแนะนำกับชูเพียนจื่อ "นี่คือเหล่าจินสัตว์เทพผู้พิทักษ์เขาถ้ำพันจิ้งจอก*" จากนั้นมันก็เอ่ยกับจิ้งจอกทองอย่างกระหยิ่มยิ้มย่อง "เหล่าจิน ผนทวนแจ้งต่อท่านประมุขที่ว่าข้าหาคุณหนูเจ็ดของพวกเราสกุลชูหรือก็คือบุตรของคุณชายสามพบแล้ว!"

เหล่าจินพลันเบิกตาโต มองชูเพียนจื่อตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้าอย่างละเอียดยกบหนึ่งจึงค่อยพยักหน้ารับ "ได้ พวกเจ้ารอสักครู่" มันพูดพลางแกว่งหางแล้วกลายสภาพเป็นแสงสีทองวับหายไปท่ามกลางแมงไม้

ไม่ช้าก็มีเสียงระฆังดังขึ้นบนเขา เหล่าจินปรากฏตัวตรงหน้าชูเพียนจื่อ กับฝูวีนอีกครั้งแล้วเอ่ยว่า "ท่านประมุขต้องการพบพวกเจ้า จงตามข้ามา!"

พอนึกว่ากำลังจะได้พบหน้าคนในครอบครัวของตนแล้ว ชูเพียนจื่อก็ออดไม่ได้ที่จะตื้นตันอยู่บ้าง นางจึงขยूमขนแผงคอของฝูวีนไว้นั่น

กระแสดิตสายหนึ่งพลันถ่ายทอดมาจากฝูวีน..."ท่านต้องจำคำที่ข้าเคยพูดเอาไว้ให้มัน"

ชูเพียนจื่อหัวใจสะท้อนวูบ คล้ายจู่ๆ ก็ถูกคนเอาน้ำเย็นเฉียบมาสาดตัว ในวันที่อากาศร้อนจัด

ก่อนหน้านี้ฝูวีนเคยเตือนสตินางว่าอย่าได้บอกผู้อื่นเรื่องที่วันหน้าตนมีโอกาสจะกลายเป็นกษัตริย์ได้ ยิ่งห้ามบอกผู้อื่นว่าตนมีพรสวรรค์สูงถึงระดับชาวสวรรค์ และอย่าได้เชื่อใจคนสกุลชูทั้งเบื้องบนเบื้องล่าง

* ถ้ำพันจิ้งจอก คือชื่อของภูเขาซึ่งเป็นฐานที่มั่นของสกุลชู โดยตั้งชื่อว่า 'ถ้ำ' เพื่อเปรียบเปรยถึงถิ่นของเหล่าจิ้งจอกเจ้าเล่ห์ ทำนองเดียวกับที่เปรียบเปรยสถานที่อันตรายเป็นถ้ำเสือ

ไม่ว่าผู้ใดง่าย ๆ

สกุลชุนนี้่น่ากลัวถึงขั้นนี้จริง ๆ นะหรือ!

ขณะที่ชุนเพียนจื่อยังแคลงใจ ผู้วีนก็เหาะไปถึงหน้าตำหนักใหญ่ที่อยู่บนยอดเขาแล้ว มันแสดงท่าทีให้นางก้าวลงพื้นแล้วเดินเท้าเข้าไปพร้อมกับมัน

เพิงจะย่างเท้าเข้าไปในตำหนัก สาวน้อยก็รู้สึกได้ว่ามีสายตาที่แผ่แยงแตกต่างกันหลายสิบคู่สอดส่องมาจับที่ร่างนางโดยพร้อมเพรียง เจ้าของสายตาเหล่านั้นมีทุกเพศทุกวัย แต่ละคนสวมเสื้อตัวสั้นเข้ากับกระโปรงยาว บุคลิกงามสง่า รูปร่างลั่นจัดอยู่ในชั้นหมดจดเป็นอย่างน้อย

ชายชราผู้เป็นหัวหน้านั้นนั่งสูงอยู่บนเก้าอี้ไม้ฉันทน์มวงตรงกึ่งกลางของโถงตำหนักใหญ่ด้วยสีหน้าอันเคร่งขรึม ดวงตาหรือสิ่งที่หนึ่งราวกำลังเข้าฌานอยู่

ในโถงตำหนักใหญ่เจียบกริบชนิดที่เข็มตกลูกเล่มก็ต้องได้ยินแรงกดดันที่ไร้สภาพนั้นชวนให้หายใจหายคอได้ลำบาก

ทว่ายังเป็นเช่นนั้นชุนเพียนจื่อกลับยิ่งเข้มแข็งไม่ยอมแพ้ นางยึดสันหลังตรงพลางเบิกตาโตสบประชันกับผู้คนกลุ่มใหญ่นี้โดยไม่ยอมเผยความขลาดกลัวแม้สักนิด

คาดว่าชายชราผู้นี้ก็คือประมุขสกุลชุนที่เรียกกัน ตามที่ผู้วีนบอกมา... เขาก็คือท่านปู่ของนาง มีนามว่าชุนถึงหยวน

ไม่ว่าว่าเขาจะรักถนอมหลานสาวคนนี้เหมือนเหล่าคุณปู่ของเพื่อนนักเรียนในโลกใบเก่าหรือไม่ ชุนเพียนจื่อผุดความคาดหวังเล็กๆ ขึ้นในใจ

ซูถึงหยวนซึ่งนั่งอยู่ตรงกึ่งกลางมองพิจารณาซูเพียนจื่อเจียบๆ สักพัก จึงค่อยเอ่ยปากในที่สุด "เจ้ามีชื่ออะไร"

"ข้ามีชื่อว่าซูเพียนจื่อเจ้าค่ะ"

"เดินเข้ามาให้ข้าดูใกล้ๆ ซิ" เสียงของซูถึงหยวนราบเรียบ ปราศจากอารมณ์ตื่นเต้นที่ปูหลานได้พบหน้า น้ำเสียงอันเป็นงานเป็นการนั้นทำให้ซูเพียนจื่อผิดหวังอยู่ครู่หนึ่ง

กฏของเขา คนสองคนเพิ่งจะได้พบหน้ากันเป็นครั้งแรก ต่อให้เกี่ยวพันกันทางสายเลือด แต่ในด้านของความรู้สึกแล้วก็เป็นคนแปลกหน้าเท่านั้น ผู้วันเคยบอกว่าในสกุลซูมีคุณชายกับคุณหนูอยู่ดาษดื่น นางจะถือสิทธิ์อะไรให้ผู้อื่นโปรดปรานเอ็นดูนางเป็นพิเศษเล่า

ซูเพียนจื่อเยาะหยันตนเองอยู่ในใจ ก่อนจะเดินก้าวยาวไปข้างหน้า

ผู้เฒ่าอีกคนที่อยู่ข้างกายซูถึงหยวนเป็นผู้สืบทำขึ้นหน้ามาพูดกับนาง "โปรดให้พวกเราดูสัญลักษณ์สายโลหิตของเจ้าสักหน่อย"

ซูเพียนจื่อม้วนแขนเสื้อข้างขวาขึ้นตามคำขอ จนกระทั่งเผยให้เห็นสัญลักษณ์รูปจันทร์เสี้ยวสีม่วงที่อยู่บนแขน เมื่อผู้คนในโรงตำหนักใหญ่ได้เห็นสัญลักษณ์อันคุ้นเคยนี้ พวกเขาก็ส่งสายตากันไปมาแล้วถกความเห็นกันเสียงเบา

ผู้เฒ่าคนเดิมบรรจงประคองคั่นช่องแก้วผลึกสีม่วงที่มีรูปทรงเดียวกับสัญลักษณ์นั้นมาบานหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงจริงจัง "เชิญวางมือขวาของเจ้าบนบานคั่นช่องนี้"

ซูเพียนจื่อจึงทำตามนั้นทันที เมื่อฝ่ามือของนางสัมผัสถูกผิวคั่นช่องอันเรียบลื่นและเย็นเฉียบ ตัวคั่นช่องก็พลันเปล่งรัศมีสีม่วงเจิดจ้าออกมา

คลุมทั้งร่างของนางเอาไว้ภายใน

นับแต่มาถึงโลกใบใหม่นี้ชูเพียนจื่อก็เคยเห็นเรื่องอัศจรรย์ทำนองนี้ ไม่ต่ำกว่าหนึ่งหนแล้ว ดังนั้นจึงไม่มีอาการตื่นตูมใดๆ ในใจคาดเดาว่า นี่น่าจะเป็นวิธีจำแนกสายเลือดว่าแท้หรือเทียม นางจึงนิ่งคอยให้รัศมีสีม่วง สลายหายไปเอง

ซูถิงหยวนรวมถึงผู้เฒ่าอีกหลายคนที่อยู่ด้านข้างล้วนเบิกตาโต จ้องเขม็งไปที่รัศมีสีม่วงรอบตัวชูเพียนจื่อ แต่ละคนทำราวกับต้องการ จะมองหาดอกไม้สักดอกในนั้น ผู้เฒ่าทั้งหลายยังมองก็ยังมีสีหน้าขบกล รวจนรัศมีสีม่วงเลือนจางไป สีหน้าที่พวกเขาใช้มองพิจารณานางก็เปลี่ยนเป็น ขับช้อนอยู่บ้าง ทว่าก็กลับมาเป็นปกติในไม่ช้า

ขณะที่สาวน้อยไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น ผู้เฒ่าที่อยู่ด้านหลังของนาง ก็กะพริบดวงตาที่ทั้งโตทั้งดงามคู่นั้น แวเจ้าเล่ห์รื้อหนึ่งวาทผ่านกันบึ้ง ของดวงตาก่อนที่มันจะพูดเสียงกังวาน "ท่านประมุข ข้าตามหาคุณหนูเจ็ด บุตรีของคุณชายสามกลับคืนมาแล้ว สมควรจะมีรางวัลให้หรือไม่ขอรับ"

ซูถิงหยวนไม่ได้แยแสมัน เพียงสบตากับผู้เฒ่าที่ประคองคั่นช่องแล้ว ถามชูเพียนจื่อว่า "บนแขนซ้ายของเจ้ามีสัญลักษณ์พรสวรรค์อยู่หรือไม่"

เมื่อคำถามนี้เปล่งออกมา ซูเพียนจื่อก็รู้สึกได้อย่างชัดเจนว่า บรรยากาศในโถงตำหนักใหญ่แห่งนี้เปลี่ยนเป็นพิกลยิ่ง นางกัดฟัน ม้วนแขนเสื้อข้างซ้ายขึ้นแล้วกล่าวตอบ "มีเจ้าค่ะ เพียงแต่ไม่มีสีส้ม"

รจนนางพูดจบและสัญลักษณ์เมฆมงคลที่ไร้สีนั้นได้เผยออกมา ต่อหน้าคนทั้งหมดแล้ว เสียงสูญหายใจเอือกก็ดังขึ้นต่อเนื่อง ฟังคล้าย รู้สึกเสียดาย ทว่านางกลับสัมผัสได้อย่างแจ่มชัดว่าในความเสียดายนี้

ยังเจียด้วยอารมณ์ยินดีในคราวเคราะห์ของผู้อื่น

นางเงยหน้าขึ้นอย่างเข้มแข็งไม่ยอมคน สายตามองไปทางซุถึงหยวน
ผู้นั่งอยู่ตรงกึ่งกลางและมีสีหน้าผิดหวังอย่างยากจะอำพรางเช่นเดียวกับ
คนอื่นๆ...

ข้าไม่อาจฝึกวิชา ท่านก็จะไม่รับหลานสาวคนนี้ได้แล้วใช่หรือไม่
หากพวกท่านตัดสินค่าของคนที่ผลประโยชน์เช่นนี้ ข้าก็จะไม่เห็น
พวกท่านเป็นญาติด้วยเช่นกัน!

ซุเพียนจื่อแค้นเสียงฮืออยู่ในใจ

ซุถึงหยวนนั่งเฝ้ายอมอยู่ชั่วครู่ก็โบกมือกล่าว "เจ้าคือลูกของหนูหลี่ แต่
น่าเสียดายหนูหลี่หายตัวไปไม่รู้ร่องรอย เจ้ากลับมาทีดีแล้ว ไปพักก่อน
ค่อยว่ากันเถอะ"

นี่เท่ากับเขายอมรับฐานะของนางแล้ว ทว่าก็ไม่ได้ปฏิบัติต่อนาง
อย่างอบอุ่นเท่าไรนัก คนอื่นๆ ในโถงตำหนักใหญ่ล้วนมีสีหน้าแตกต่าง
กันไป ซุเพียนจื่อต้องทนรับสายตาของใครต่อใครมาตั้งแต่เล็กแล้ว ดังนั้น
เพียงมองผาดๆ ก็รู้สึกได้ว่าในบรรดาคนเหล่านี้มีแค่ไม่กี่คนเท่านั้นที่เจตนาดี
กับนาง

อารมณ์ปลาบปล้มที่ได้กลับมาบ้านพลันถูกความเย็นชาของ
'เหล่าวงศ์าคณาญาติ' จูโจมเข้าใส่จนกระเจิงหายไปกว่าครึ่งค่อน หาก
ไม่ใช่เพราะยังอยากจะรู้ข่าวคราวของบิดามารดา เกรงว่าตอนนี้นางคงจะ
หม่นตัวจากไปอย่างไม่ลังเลสักนิดแล้ว

ผู้เฒ่าซึ่งเมื่อครู่ประคองคันท่อแก้วผลึกรูปจันทร์เสี้ยวมาตรวจยืนยัน
สายเลือดให้ซุเพียนจื่อผู้นั้นยังนับได้ว่าอ่อนโยนเป็นมิตร เมื่อผู้เป็นประมุข

แสดงท่าที เขาก็ก้าวออกมาแนะนำฐานะของแต่ละคนในโถงดำหนักใหญ่ ให้นางได้รู้จัก

ที่แท้ผู้เฒ่าท่านนี้แซ่หาน เป็นผู้อาวุโสต่างแซ่ของสกุลซู่ ระหว่างทาง ที่มาผู้อาวุโสนั้นแนะนำโครงสร้างตระกูลให้นางฟังคร่าวๆ แล้ว รองจาก ประมุขซู่ถึงหยวนหลงไปก็คือตำแหน่งผู้อาวุโสทั้งห้า มีเพียงผู้อาวุโสรองเท่านั้น ที่แซ่ซู่ ที่เหลืออีกสี่คนล้วนเป็นบุตรหลานต่างแซ่ ซึ่งได้แก่ ผู้อาวุโสใหญ่หาน ที่อยู่ตรงหน้าผู้นี้ ตามด้วยผู้อาวุโสสามใจ ผู้อาวุโสสี่หลิ และผู้อาวุโสห้าเงิน

นอกจากผู้อาวุโสใหญ่หานแล้ว ตอนนี้ผู้อาวุโสอีกสี่คนที่เหลือ ล้วนไม่อยู่ในถ้ำพันจิ้งจอก

ถัดจากตำแหน่งผู้อาวุโสลงไปก็คือเหล่าศิษย์ ผู้เฒ่าหลายคนที่ยืนอยู่ ข้างกายซู่ถึงหยวนล้วนใช้ทั้งสิน ระดับรุ่นและมีมือของพวกเขาล้วนจัดเป็น บุคคลแถวหน้าของสกุลซู่

เช่นเดียวกับตระกูลโบราณอื่นๆ ระดับรุ่นในสกุลซู่ก็มีการแบ่งชั้นกัน อย่างเคร่งครัดเข้มงวด ศิษย์ทั้งหมดไม่แบ่งแยกว่าแซ่ซู่หรือว่าต่างแซ่ ล้วนแต่ถูกจัดลำดับตามทักษะฝีมือของวิชาต้นตระกูล พุด่างๆ ก็คือ วิชากลลวงของผู้ใดร้ายกาจกว่า ผู้นั้นก็จะมีระดับรุ่นและฐานะที่สูงส่ง ตามไปด้วย

แต่ไม่ได้หมายความว่าคนสกุลซู่ไม่จำเป็นต้องมีความสามารถ ในเชิงยุทธ์ ตรงกันข้าม พรสวรรค์เชิงยุทธ์มีส่วนสำคัญยิ่งยวดต่อความ ก้าวหน้าของวิชากลลวง ทักษะในการหลอกลวงมีอยู่หลายแขนงที่ล้วนต้อง อาศัยพลังวัตรเป็นพื้นฐาน อีกทั้งเมื่ออยู่นอกถ้ำพันจิ้งจอก ผู้อื่นย่อมจะ ไม่ยี่ดื้ออกฎที่ว่าใครมีวิชากลลวงสูงก็มีฐานะสูง ดังนั้นหากใครเล่นเล่ห์

แล้วถูกจับได้ก็ต้องเตรียมตัวที่จะถูกไล่ฆ่าล้างแค้น ใครที่มีฝีมือการต่อสู้
ต่ำเตี้ยเรี่ยดิน แม้แต่ชีวิตน้อยๆ ก็อาจรักษาเอาไว้ไม่ได้

ในถ้ำพันจิ้งจอก ศิษย์ที่มีวิชายุทธ์กล้าแข็งเป็นพิเศษจะถูกดึงตัว
ออกมาให้ทำหน้าที่เป็นองครักษ์ของตระกูล อยู่ภายใต้การควบคุม
ของเหล่าผู้อาวุโสโดยตรง เนื่องจากนี่เป็นฐานะเฉพาะ พวกเขาจึงไม่ถูกจัด
ระดับรุ่นตามความสามารถในวิชากลวงอีก

ผู้คนในกองส่วนใหญ่ล้วนเป็นคนสกุลซุ ศิษย์ต่างแซ่หากไม่ใช่
ถูกพาตัวมาที่ถ้ำพันจิ้งจอกตั้งแต่เป็นทารก ก็ต้องผ่านการทดสอบหลายด่าน
จนแน่ใจในความภักดีต่อสกุลซุแล้ว ไม่เช่นนั้นจะไม่ได้รับอนุญาตให้เข้ามา
ในถ้ำพันจิ้งจอกเป็นอันขาด กระทั่งตำแหน่งที่ตั้งของถ้ำพันจิ้งจอกก็จะ
ไม่มีทางได้รับรู้

ตามที่ผู้อาวุโสใหญ่หนานแนะนำ ซูเพียนจึงพบว่าการเล่นกัน
ตามความสามารถเช่นนี้ก็มีข้อดีอยู่ไม่น้อย เพราะสกุลซุแม้ยังไม่นับว่า
มีประชากรล้นหลาม แต่เฉพาะบุตรหลานที่ใช้แซ่ซุก็มีหลายพันคน
เป็นอย่างต่ำ ข้าความสัมพันธ์เครือข่ายก็สลับซับซ้อน หากต้องเรียกขานกัน
ตามลำดับญาติ ลำพังญาติสายตรงของนางก็มีท่านลุงสองคนกับอาหญิง
สามคนแล้ว ลูกพี่ลูกน้องในรุ่นเดียวกันยังมีเยอะเสียจนนางนับไม่ถ้วน
ด้วยซ้ำ

แต่ตอนนี้ขอเพียงนางดูตามเครื่องหมายระดับรุ่นบนเสื้อผ้าของพวกเขา
แล้วเรียกว่าอาจารย์ปู่ อาจารย์ลุงอาจารย์อา กับศิษย์พี่* เพียงเท่านั้นก็ได้แล้ว

* ระดับรุ่นของศิษย์ถ้ำพันจิ้งจอกแบ่งเป็นศิษย์ระดับต้น ระดับกลาง และระดับสูง โดยเรียกคนในระดับ
รุ่นเดียวกันว่าศิษย์พี่ศิษย์น้อง เรียกคนที่สูงกว่าหนึ่งระดับว่าอาจารย์ลุงอาจารย์อา เรียกคนที่สูงกว่า
สองระดับว่าอาจารย์ปู่ และเรียกคนที่ระดับต่ำกว่าว่าศิษย์หลาน

ดูจากประวัติอันว่างเปล่าของนางที่ไม่เคยผ่านการสอบในวิชากลวงมาก่อน ข้าไม่มีทางจะฝึกวิชายุทธ์ได้เลย นางจึงรั้งตำแหน่งศิษย์น้องเล็กสุดในหมู่คนทั้งหมดอย่างสมศักดิ์ศรี

หลังจากแนะนำจบแล้ว ผู้อาวุโสใหญ่หนาก็กึ่งให้ชุมนุมมานานที่เป็นทั้งญาติผู้พี่ของซูเฟียนจื่อและมีระดับรุ่นเป็นอาจารย์ของนางมารับผิดชอบจัดการเรื่องที่พัก การใช้ชีวิต รวมไปถึงสอนพื้นฐานวิชากลวงอย่างง่ายๆ ให้นาง จากนั้นผู้อาวุโสใหญ่หนาก็กึ่งให้ทุกคนแยกย้ายไป

ก่อนจากผู้อาวุโสใหญ่หนานพูดกับฝูอวินว่า "เจ้ามีผลงานที่ตามหาสายเลือดของสกุลซุกกลับคืนมาได้ เจ้าก็ไปที่คลังสิ่งของชั้นที่หนึ่งแล้วเลือกของสักชิ้นไปเป็นรางวัลเถอะ"

"คลังสิ่งของชั้นที่หนึ่ง? ชั้นเดียวเท่านั้นเองหรือ!" ฝูอวินไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง

ผู้อาวุโสใหญ่หนานตอบด้วยสีหน้าที่เย็นชา "เจ้าจะไม่เอาก็ได้นะ"

ฝูอวินสะบัดหัวแล้วบ่นมึนง่ายกใหญ่ด้วยวาจาที่ไร้แก่นสาร เช่น ชิงกบ่างละ ดูถูกม้าบ่างละ จากนั้นมันก็ได้แต่ติดตามซูเฟียนจื่อจากไปพร้อมกับชุมนุมมานาน

พริบตาในโถงตำหนักใหญ่ก็เหลือแต่ซูกึงหยวนกับผู้อาวุโสใหญ่หนานเพียงสองคน

ผู้อาวุโสใหญ่หนานเอ่ยขึ้นอย่างหดหู่ "เดิมทีนี้กว่าบุตรของคุณชายหู่หลี่จะมีพรสวรรค์โดดเด่นเหมือนกับตัวเขาเสียอีก นึกไม่ถึงเลยว่า..."

'คุณชายหู่หลี่' ที่เขาเอ่ยถึงก็คือซูกึงหู่หลี่คุณชายสามสกุลซูก ผู้เป็นบิดาของซูเฟียนจื่อ

ซุถึงหยวนถอนหายใจยาวก่อนกล่าว "หรือว่านับแต่นี้สกุลซุของข้า จะต้องตกต่ำแล้วจริงๆ เดิมทีข้านี้กว่าหูลีจะพลิกผันสถานการณ์ได้ แต่นึกไม่ถึงว่าเขากลับหายไปไม่รู้ร่องรอย สกุลซุของพวกเราจะมีภัยพิบัติครั้งใหญ่ มารออยู่ข้างหน้าแล้ว แต่กลับไม่มีศิษย์ที่เยี่ยมยอดสักคนสามารถรับช่วง สิ่งที่ยัรพรพชนตกทอดเอาไว้"

ในโง่งดำหนักใหญ่ไม่มีผู้อื่นแล้ว เขาจึงไม่ฝืนรักษาทำที่อันน่าเกรงขาม ไว้อีก ร่างกายคล้ายพลันซาลงยี่สิบสามสิบปี ทั้งตัวแผ่ซ่านไปด้วยกลิ่นอาย แห่งความทรุดโทรม ดูจะตะวันรอนที่ใกล้จะลาลับทิวเขาประจิม

ผู้อาวุโสใหญ่หนานต้นตระหนก รีบเดินขึ้นหน้าไปจับมือของอีกฝ่ายไว้ "ท่านประมุข อากการบาดเจ็บบาท่าน..."

"ข้าประทับประคองได้อีกไม่นานแล้ว... สิ้นหน้อยก็สามปี ยาวหน้อย ก็ห้าปี" ซุถึงหยวนเอ่ยปนยิ้มเฟื่อน

"เหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ไปได้ ถ้า... ถ้าเช่นนั้นจะอย่างไรกันดี" ผู้อาวุโสใหญ่หนานร้อนใจจนหน้าซีดเผือด

ซุถึงหยวนสั่นศีรษะ "รอให้ศิษย์น้องที่เหลืออีกสี่คนกลับมา ก่อน ข้าจะให้ศิษย์ทั้งหมดออกไปรับการทดสอบที่นอกถ้ำพันจิ้งจอก ถึงตอนนั้น ก็ให้สวรรค์ตัดสินแล้วกัน หวังว่าเทพเจ้าแห่งกลลวงจะไม่ทอดทิ้งบุตรหลาน ออกตัญญูเหล่านี้ของท่าน"

ศิษย์น้องที่เหลืออีกสี่คนที่เขาพูดถึงก็คือผู้อาวุโสของสกุลซุอีกสี่คนที่ออกไปปฏิบัติหน้าที่

ผู้อาวุโสใหญ่หนานขยี้จอนมม "เช่นนั้นก็ได้แต่ปล่อยไปตามลิขิตฟ้า แล้ว"

ทั้งสองต่างไร้ถ้อยคำอยู่ครู่หนึ่ง ผู้อาวุโสใหญ่หวนจึงค่อยเอ่ยขึ้นอย่างลึกลับ "แปลกแท้ เมื่อครู่เข้าถึงกับมวงอนาคตบุตรของคุณชายหนุ่มที่ไม่ออก"

ซูอิงหยวนตะลึงงัน "เจ้าก็มองไม่ออกเช่นกันหรือนี่" เดิมทีเขานึกว่าเป็นเพราะตนเองบาดเจ็บสาหัสเสียอีก

ชายชราทั้งสองหันมามองหน้ากัน ก่อนจะพยายามหวนทบทวนสิ่งที่ได้เห็นในรัศมีสีม่วงเมื่อครู่นี้ สุดท้ายทั้งสองก็อ้าปากสุดลมเย็นเข้าปอดเฮือกใหญ่พร้อมกันโดยไม่ได้คาดหมาย "บนตัวยายหนูนั่นต้องมีสิ่งผิดปกติ!"

ทว่าไม่ช้าซูอิงหยวนก็เยือกเย็นลง "แต่นางไม่มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์" ข้อนี้เห็นกันอย่างชัดเจน บนดินแดนพันเมฆมาไม่เคยมีปรากฏมาก่อนว่าคนที่ไม่ใช่พรสวรรค์เชิงยุทธ์สามารถสร้างความสำเร็จอันน่าตื่นตะลึงอะไรได้

ยากนักจะให้เห็นความหวังแม้ว่ามันจะริบหรี่ก็ตามที ดังนั้นผู้อาวุโสใหญ่หวนจึงไม่ยอมถอดใจ

"พวกเราล้วนได้เห็นอดีตจากความทรงจำของนางแล้ว นี่ควรจะเป็นครั้งแรกที่นางได้สัมผัสกับคันทรงมายาจันทร์มวง กระทั่งท่านกับข้าก็ยังมวงอนาคตของนางไม่ออก เช่นนั้นจะต้องมีใครเคยทำอะไรกับนางเพื่ออำพรางลิขิตฟ้า หรือไมก็ต้องเป็นเพราะความสำเร็จของนางในอนาคตนั้นเหนือกว่าเราสองลิบลับ ดังนั้นพวกเราจึงได้มองไม่ออก"

ซูอิงหยวนเองก็หวังเหลือเกินว่าทุกสิ่งจะเป็นดังที่อีกฝ่ายกล่าวมา แต่เมื่อนึกถึงสัญลักษณ์เมฆมงคลที่ไร้สีบนแขนของซูเฟียนจืออันแล้ว เขาก็รู้สึกท้อแท้ขึ้นมาอีก สุดท้ายจึงเอ่ยเพียงว่า "เช่นนั้นก็ดูไปก่อนแล้วกัน..."

ด้านหน้าเรือนไม้ไผ่หนึ่งแถวที่ปลูกอยู่ตรงเชิงเขาถ้ำพันจิ้งจอก
ชุมนุม่านผู้มีสี่หน้าหึงยโสกำลังชี้มือไปยังเรือนไม้ไผ่หลังที่อยู่ริมสุด
แล้วพูดกับชูเพียนจื่อ

"ก็คือตรงนี้ เจ้าเข้าพักแล้วก็ไปขอตำราวิชากลวงเบื่องตันจาก
ศิษย์คนอื่นที่พำนักอยู่ข้างเคียงมาอ่านดู ข้ามีงานรัดตัวยิ่ง ไม่ว่าง
มาเสียเวลาไปกับเรื่องพวกนี้ของเจ้าหรอก มีอะไรไม่เข้าใจก็ไปถามคนอื่น
เอาเอง ที่นี้จะมีการสอบย่อยทุกสัปดาห์ อีกสามวันข้างหน้าก็ถึงกำหนดสอบ
แล้ว ถึงตอนนั้นเจ้าจงไปหาข้าเพื่อเข้าสอบประเมินผล แต่ถ้าไม่ไหว
ก็ไม่ต้องไป อย่าได้เสียเวลาคนอื่น ๆ"

ชุมนุม่านพูดจบก็จากไปโดยไม่แม้แต่จะเหลียวหลัง

พูดแค่นี้เนี่ยนะ?!

ชูเพียนจื่อรู้สึกอึดอัดอยู่บ้าง ขณะจะหันหน้าไปพูดกับฝูอ้วน ประตู่
เรือนไม้ไผ่หลังหนึ่งซึ่งอยู่ข้างที่พักใหม่ของตนก็พลันถูกผลักเปิด จากนั้น
สาวน้อยหน้ากลมผู้หนึ่งก็เดินออกมา

"เจ้าเป็นศิษย์ที่เพิ่งมาใหม่หรือ ข้ามีชื่อว่าชูเงินจินนะ เจ้าละ
ชื่อว่าอะไร" สาวน้อยหน้ากลมแยมยิ้มดูบุปผา ดูหวานใสน่ารักยิ่ง

"ข้ามีชื่อว่าชูเพียนจื่อ เจ้าก็เป็นศิษย์ระดับต้นเหมือนกันหรือ"
ชูเพียนจื่อกล่าว

"ใช่แล้ว" จบคำรอยยิ้มของชูเงินจินก็หม่นหมองลง "คนที่พูดกับเจ้า
เมื่อครู่ก็คืออาจารย์อาม่านมานกระมัง ทั้งที่นางโตกว่าข้าแค่สองปี แต่กลับ
ได้เป็นศิษย์ระดับกลางมาตั้งสามปีแล้ว"

ก็แค่หลอกคนเก่งเท่านั้นไม่ใช่หรือ มีอะไรน่าเลื่อมใสกันเล่า!

ซูเพียนจื่อคิดแย้งอยู่ในใจ

จากนั้นซูเจินเจินก็เอาตำราวิชากลลวงเบื้องต้นเล่มนั้นของตนมาให้ซูเพียนจื่อยืมอย่างมีน้ำใจยิ่ง ตำรานั้นมีความหนาสูสีกับหนังสือเรียนวิชาภาษาจีนชั้นมัธยมเลยทีเดียว เพียงแต่ตัวอักษรใหญ่กว่าเล็กน้อย เนื้อหาล้วนเกี่ยวกับประวัติของสกุลซู เทพเจ้าแห่งกลลวง รวมไปถึงเกร็ดชีวิตของอัจฉริยะบุคคลในสกุลซู

เมื่อเห็นซูเพียนจื่ออ่านอย่างเพลิดเพลิน ซูเจินเจินก็เกาศีรษะพุดด้วยความกลุ้มใจ "ข้าทอ้งตำราเล่มนี้มาสัปดาห์แล้ว ระหว่างนั้นไปสอบย่อยมาหกครั้งแต่ก็ไม่ผ่านสักครั้งเดียว อาจื่อ การสอบย่อยในอีกสามวันข้างหน้า เจ้าก็อย่าไปเลยจะดีกว่า เจ้าเป็นศิษย์ใหม่ ต่อให้ไม่เข้าสอบสักสองสามครั้ง ก็ไม่มีใครหัวเราะเยาะเจ้าหรอก"

ซูเพียนจื่อกะพริบตาปริบๆ พลางเอ่ย "การสอบย่อยก็คือทอ้งตำราเท่านั้นเองนะหรือ" ด้วยประสบการณ์ที่ตนเองรับมือกับการสอบมานานปี หากจะอ่านตำราเล่มนี้ให้ปรูโปร่งภายในสามวันก็ไม่ได้ยากอะไรเลย

"ก็ใช่นะสิ นี่คือการสอบขั้นพื้นฐานที่สุดแล้ว แต่ข้ามีคุณสมบัติไม่ถึงสามเดือนก่อนเพิ่งจะเริ่มมาเรียนที่นี่ หากดูจากความคืบหน้าที่ผ่านมา ก็ไม่รู้ว่าเมื่อไรข้าถึงจะกลายเป็นศิษย์ระดับกลางได้" ซูเจินเจินแสนจะท้อแท้ใจ

นางเป็นบุตรหลานสกุลซูสายรองๆ สักสาย สกุลซูก็ไม่ต่างจากตระกูลโบราณอื่นๆ ที่บุตรหลานจำนวนมากไม่มีกระทั่งสัญลักษณ์เมฆมงคลบนแขน หรือไม่เชื้อสายก็เจอจางจนแม้แต่สัญลักษณ์สายโลหิตก็ยังเลื่อนหายไป คนเช่นนี้ล้วนต้องถูกส่งตัวออกจากถ้ำพันจิ้งจอก นับแต่นี้ไป

ใช้ชีวิตเช่นชาวบ้านสามัญ

สัญลักษณ์สายโลหิตบนแขนขาของชูเงินเงินเลื่อนรางจนแทบจะมองไม่เห็นแล้ว หากไม่ใช่เพราะบนแขนซ้ายของนางมีสัญลักษณ์เมฆมงคลสีเหลืองอ่อนที่แสดงถึงพรสวรรค์ในการฝึกวิชาสายธาตุดินอยู่ นางก็ไม่มีคุณสมบัติจะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของสกุลชูด้วยซ้ำ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่าจะได้เรียนรู้วิชาการลงอันศักดิ์สิทธิ์และยิ่งใหญ่ของสกุลชู

หลังจากได้ฟังสิ่งที่อีกฝ่ายประสบพบเจอมา ชูเพียนจื๋อก็ลอบถอนใจ นี่มันแบบฉบับของลูกศิษย์หัวขี้ไม่ใช่หรือไร น่าสงสารจริงเสีย เห็นกันอยู่ว่าอีกฝ่ายไม่ได้เกิดมาเพื่อเรียนหนังสือ แต่กลับถูกบังคับให้ท่องตำราเสียนี้ จะว่าไปต่อไปให้อีกฝ่ายท่องประวัติตระกูลได้คล่องปร๋อแล้วมีประโยชน์อะไร นางนึกภาพไม่ออกจริงๆ ว่าเด็กสาวอย่างชูเงินเงินจะไปหลอกผู้อื่นได้อย่างไรกัน

ชูเงินเงินลอบมองชูเพียนจื๋ออยู่หลายหน ก่อนจะพูดอย่างกระอักกระอ่วนว่า "ทุกคนที่นี้ล้วนแต่ชอบหลอกกันไปหลอกกันมา เจ้ารับปากว่าต่อไปจะไม่หลอกลงซ้ำได้หรือไม่ ข้าเองก็ขอสอบถามว่าจะไม่มีวันหลอกลงเจ้า"

ชูเพียนจื๋อพลันอับจนถ้อยคำ เห็นทีว่าเมื่อก่อนชูเงินเงินต้องถูกผู้อื่นหลอกเล่นเป็นประจำแน่ ถึงได้ฟังความสนใจมาที่ 'เด็กใหม่' อย่างนางหมายจะหาสหายแนวร่วมสักคนที่ไว้วางใจได้

ชูเพียนจื๋อรู้สึกได้ว่าชูเงินเงินอยากจะเป็นสหายสนิทของนางจริงๆ เพราะหากอีกฝ่ายกำลังเล่นละครอยู่ละก็ อาศัยฝีมือการแสดงและกลลวงที่ล้ำเลิศถึงขั้นนี้ อีกฝ่ายก็คงจะไม่เป็นศิษย์ระดับต้นอยู่นี้อะไร

แต่สำหรับคำว่า 'จะไม่วันหลอกหลวง' กันนั้น...ซูเพียนจื่อขอสงวนท่าทีไว้ก่อนก็แล้วกัน

"ข้ารับปากเจ้า ขอเพียงเจ้ายังเห็นข้าเป็นสหายด้วยใจจริง ข้าก็จะไม่มีวันประสงคร้ายหลอกหลวงเจ้า" ซูเพียนจื่อตัดสินใจที่จะเอาอย่างวิธีของฝูอวีน

อุปนิสัยเช่นซูจินเงินยอมจะฟังเลขนัยในคำพูดนี้ไม่ออก นางจึงเสนอจะยืมตีปริดา รับผิดชอบต่อคำสาบานอย่างจริงจัง "ขอสวรรค์เป็นพยาน ข้าจะไม่วันหลอกหลวงอาจื่อ!" นางไม่ได้สาบานต่อเทพเจ้าแห่งกลลวง เพราะทุกคนในถ้ำพันจึงจอกต่างรู้กันดี การสาบานต่อเทพเจ้าแห่งกลลวงนั้นเท่ากับกำลังบอกอีกฝ่ายว่า... 'ข้าจะไม่ทำตามคำสาบานแน่นอน'

เมื่อมีคำมั่นสัญญาของซูเพียนจื่อแล้ว ซูจินเงินที่หมดหวังเสียทีก็แทบจะควักหัวใจกับไส้พุงออกมา แบ่งปันทุกสิ่งอย่างของตนกับซูเพียนจื่อ ทำเอาซูเพียนจื่อชักรู้สึกละลายใจอยู่บ้างที่ตนเองมีความคิดเยี่ยงคนถ่อย

ซูจินเงินสละวนเข้าๆ ออกๆ ไม่ซ้าก็ช่วยซูเพียนจื่อจัดเรือนใหม่ เสร็จเรียบร้อย เรือนไม้ไผ่เล็กๆ ที่เรียบง่ายนี้ เมื่อผ่านการตกแต่งของสาวน้อยทั้งสองก็ดูอบอุ่นน่าอยู่ขึ้นทันตา

พอนึกได้ว่าซูเพียนจื่อยังต้องตั้งใจอ่านตำรา ซูจินเงินผู้ซำเขาใจใส่ก็ขอตัวออกไปทำธุระของตนเอง

ในที่สุดซูเพียนจื่อก็มีโอกาสได้หารือเรื่องที่เกิดขึ้นระหว่างการพบปะคนสกุลซูในวันนี้กับฝูอวีน

"คันฉ่องแก้วผลึกรูปจันทรเสี้ยวสีม่วงบานนั้นเป็นของวิเศษอะไรสักอย่าง

ของสกุลฐูไช้หรือไม้มันแค่ใช้ตรวจพิสูจน์สายเลือดเท่านั้นเองหรือ"

เพียงนึกถึงสายตาที่ผู้เฒ่าทั้งหลายรวมถึงท่านปู่ฐูถึงหยวนไข่มองนางในตอนที่มีศึ่ม่วงปรากฏอยู่ นางก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา รวากับทุกสิ่งของตนได้ถูกผู้อื่นมองทะลุจนหมดสิ้นแล้ว

ผู้อาวุโสมิยังพังก่อนตอบ "คันท่องบานนั้นมีนามว่า 'คันท่องมายาจันทร่ม่วง' สามารถส่องเห็นตัวตนที่แท้ เป็นหนึ่งในสามสุดยอดของวิเศษประจำสกุลฐูของพวกเรา"

"ส่องเห็นตัวตนที่แท้? สามสุดยอดของวิเศษ?"

"ใช่แล้ว ส่องเห็นตัวตนที่แท้...พูดง่าย ๆ ก็คือสามารถอาศัยคันท่องบานนี้มองเห็นส่วนลึกในใจจริงของคนผู้หนึ่ง รวมไปถึงความทรงจำในอดีตและโชคชะตาในอนาคต"

"โอ้โฮ! ร่ายกาจเพียงนี้เดียว มองทะลุอดีตกับอนาคตได้ด้วยหรือนี่!" ฐูเพียนจื่อตื่นตะลึงยิ่ง

"ก็ไม่ร่ายกาจเท่าไรนักหรอก จะมองเห็นได้ก็มากน้อยขึ้นอยู่กับว่าตัวผู้ใช้และเป้าหมายที่ต้องการจะดูนั้นมีความสามารถห่างไกลกันแค่ไหน นอกจากนี้ก็ยังมีปัจจัยอื่นอีกมากที่ส่งผลกระทบ อีกอย่าง..."

"อีกอย่างอะไร"

แววตาของผู้อาวุโสล่องลอยอยู่บ้าง "มองอดีตกับอนาคตให้แจ่มชัดมีหรือจะยากเชิญพ่ามองตัวตนที่แท้ให้ชัดแจ้ง การจะเข้าใจสิ่งที่คนผู้หนึ่งประสบมานั้นง่าย ทว่าการจะเข้าใจส่วนลึกในใจของคนผู้หนึ่ง โดยเฉพาะหัวใจของตนเองจึงจะเป็นเรื่องที่ยากลำบากที่สุดในโลก"

มีปรัชญาไม่หยอกเลยนะนี่!

ซูเฟียนจื่อคล้ายเข้าใจแต่ก็ยังไม่เข้าใจทั้งหมด นางพลันพบว่า
ผู้วีนที่อยู่มุมตรงหน้าดูไม่คุ้นตาเอาเสียเลย รวากับเปลี่ยนเป็นคนละคน
โดยสิ้นเชิง ไม่สิ! ต้องบอกว่ารวากับเปลี่ยนเป็นม้าอีกตัวไปแล้ว

"เอ? เช่นนั้นเรื่องที่ข้าถูกปิดผนึกพรสวรรค์ พวกเขารู้หมดแล้วนะสิ"
ซูเฟียนจื่อพลันฉุกคิดถึงปัญหานี้ขึ้นมา

"พวกเขามองไม่เห็นหรอก เพราะผนึกบนร่างของท่านเกิดขึ้นจาก
สุดยอดของวิเศษประจำสกุลซูอีกชั้นที่ร้ายกาจยิ่งกว่า ดังนั้นทุกเรื่อง
ที่เกี่ยวข้องกับการปิดผนึกจึงถูกอานุภาพของมันซ่อนเร้นไปเอง" ผู้วีน
เผยรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ขึ้นอีกครั้ง

"เวลาเจ้าจะบอกอะไร อย่ามาพูดทีละท่อนจะได้หรือไม่ บอกข้า
มาตรงๆ เลยกว่าสุดยอดของวิเศษประจำสกุลซูทั้งสามชั้นคืออะไร
มีประโยชน์ใช้สอยอย่างไรบ้าง และเกี่ยวข้องกับข้าอย่างไร อีกอย่าง
ของวิเศษที่ท่านพอเข้าใจไว้ก็คือชั้นที่ปิดผนึกพรสวรรค์ของข้ามันใช่หรือไม่
แล้วต้องทำอะไรจึงจะหามันพบได้เล่า" ซูเฟียนจื่อระดมยิงคำถามเป็นชุด
รวากับรัวกระสุน

"ท่านก็ไม่รู้ว่าทีมที่อนัก มิผิด! ของวิเศษที่บิดาท่านทิ้งไว้ก็คือสิ่งที่
ปิดผนึกพรสวรรค์ของท่านชั้นนั้น และก็เป็นหนึ่งในสามสุดยอดของวิเศษ
สกุลซูชั้นที่มีอานุภาพสูงสุดและลึกซึ้งที่สุดด้วย ทุกครั้งที่มันปรากฏตัว
ล้วนมีรูปลักษณะไม่เหมือนเดิม ในอดีตเคยเป็นสร้อยคอ คทา มงกุฎ
แจกันวิเศษ กระบี่ยาว และอื่นๆ...ซึ่งทุกครั้งที่มันปรากฏตัวก็ล้วนมา
พร้อมกับการถือกำเนิดของสิบแปดมงกุฎผู้ยิ่งใหญ่ท่านหนึ่งเสมอ ท่าน
อ่านตำราวิชากลลงเบื้องต้นเล่มนั้นให้ดีๆ ในนั้นมีเอ่ยถึงเกร็ดชีวิตของ

ผู้เป็นเจ้าของมันทุกวันนี้เลย"

"ท่านพ่อข้าก็เคยเป็นเจ้าของมันหรือ เช่นนั้นตอนมันอยู่ในมือของท่านพ่อข้ามีรูปลักษณะอย่างไรเล่า แล้วตกลงมันมีชื่อเรียกว่าอะไรกันแน่" ชูเพียนจึงถามพร้อมสองตาที่เป็นประกายระยิบระยับ

"มันไม่มีชื่อหรอก ต่อมาคนสกุลชูจึงเรียกมันว่า 'ไร้นาม' เสียเลย บิดาของท่านไม่อาจนับเป็นเจ้าของมัน เพียงแต่ว่าสนาชักพาให้รู้สึถึง การคงอยู่ของมัน รวมทั้งควบคุมใช้งานพลังของมันได้บางส่วน" ผู้เฒ่าตอบเรียบๆ

"กระทั่งท่านพ่อข้าก็ยังไม่ได้ถือครองมันอย่างแท้จริง ข้าไม่รู้ด้วยว่า มันจะปรากฏตัวอีกหรือไม่ ปรากฏตัวแล้วจะเปลี่ยนรูปลักษณะมาเป็นอะไร เช่นนี้จะให้ข้าหาอย่างไรกัน เจ้าแกเล้งข้าชัดๆ!" ชูเพียนจื๊อขบคิดจนหัวโต

แต่ผู้เฒ่ากลับพูดตอบกลับมามีอย่างสบายอารมณ์ "หากมีว่าสนา ท่านกับมันย่อมจะได้พานพบกันแน่"

4

ซูเพียนจื่อพลันบังเกิดอารมณ์วู่วาม อยากจะเอาตำราวิชากลลวง เบื้องต้นที่อยู่ในมือทบใส่ศีรษะของฝูอวินแรงๆ เหลือเกิน นางรู้อยู่แล้วว่า เจ้าตัวนี้ฟังไม่ได้แม้แต่ชนิดเดียว!

"การสอบย่อยในอีกสามวันข้างหน้าท่านจะเข้าร่วมหรือไม่" ฝูอวิน เห็นนางมีสีหน้าไม่เป็นมิตร จึงรีบเบี่ยงเบนหัวข้อสนทนาอย่างชาญฉลาด

"เข้าร่วมสิ เหตุใดจะไม่เข้าร่วมเล่า ฮี! การเรียนหนังสือคือจุดแข็ง ของข้าอยู่แล้ว" ซูเพียนจื่ออั่นอกมั่นใจเต็มที่

ตั้งแต่เล็กนางก็ไม่มีบิดามารดาและญาติพี่น้อง การเติบโตในที่ เช่นสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า นั้น หากตนเองไม่แข็งแกร่งมากพอก็ต้องถูก เด็กคนอื่นรังแก ส่วนที่นี้แม้จะได้ชื่อว่าเป็น 'บ้าน' ของนาง แต่นางก็รู้ว่า ไม่มีใครสักคนที่เห็นนางเป็นญาติ ผู้ที่นางจะพึ่งพาได้ก็มีแต่ตนเองเช่นเดิม เริ่มต้นจากการสอบย่อยครั้งนี้แล้วกัน นางจะทำให้คนที่ดูแคลนนาง

เหล่านั้นได้รู้ว่านางเก่งกาจยิ่งกว่าพวกเขาเสียอีก!

เวลาสามวันพริบตาก็ผ่านไป ในที่สุดก็มาถึงวันสอบย่อยแล้ว

เดิมทีชูเงินเงินไม่เต็มใจจะไปเท่าไรนัก แต่เมื่อคิดว่าการขาดสอบมากเกินไปจะทำให้หน้าเสียเป็นศิษย์ระดับกลางได้ยากยิ่งกว่าเดิม อีกทั้งชูเงินก็เพิ่งมาได้แค่สามวันก็ยังสมัครใจไปสนามสอบ หากตนเองที่เป็นทั้งมือเก่าและ 'คู่ซี้' ไม่เป็นเพื่อนไปดูแลสักหน่อยก็แย่เกินไปแล้ว ดังนั้นชูเงินจึงตัดสินใจที่จะไปด้วย

อาชาเทพของสกุลชูมีเยอะจนเกินเหตุจริงๆ แม้กระทั่งศิษย์ระดับต้นชั้นล่างอย่างชูเงินก็มีอาชาเทพตัวหนึ่งรับเป็นนาย ยิ่งไปกว่านั้นอาชาเทพตัวนี้ยังมีสีขาวหิมะตลอดทั้งร่าง นามองกว่าผู้อื่นไม่ต่ำกว่าลิบเท่า

เพียงแต่ดวงของมันดีไม่เท่าผู้อื่น เพราะตอนที่มันรับชูเงินเงินเป็นนาย สาวน้อยหน้ากลมคิดถึงชาลาเปาแบ่งข้าวฝีมือของมารดาขึ้นมาพอดี ดังนั้นอาชาเทพที่งดงามตัวนี้จึงต้องมีนามอันน่าเศร้าว่า...เจ้าชาลาเปา

เมื่อทั้งสองขี่อาชาเทพของตนเหาะไปจนถึงหน้าตำหนักเล็กๆ หลังหนึ่งบนไหล่เขา พวกนางก็พบว่ามียุวกะลาตัวหนึ่งนอนหลับอยู่หน้าตำหนักมารวมตัวกันอยู่ที่นี่แล้ว เครื่องหมายบนสไบเสื้อของทุกคนล้วนบ่งชี้ว่าเป็นศิษย์ระดับต้น

พวกเขาจับกลุ่มเล็กๆ กระซิบกระซาบกันด้วยสีหน้าที่เคร่งเครียดอย่างยิ่ง

เมื่อเสียงย่ำระฆังดังขึ้น หนูสาวแรกหันลิบกว่าคนอื่นๆ ก็เดินเรียงแถวเข้าไปในตำหนัก ชูเงินเงินหน้าซีดขาวขณะจูงมือชูเงินก็เดินตามเข้าไป

อารมณ์ที่เขียนอยู่บนใบหน้าของซูจินเงินนั้นอีกเหิมปนเศร้าสลด รวากับกำลังเดินไปสู่ลานประหาร

ในโถงดำหนึ่กนั้นโล่งว่าง มีเพียงโต๊ะเล็กยี่สิบตัวกับเบาะรองนั่งที่เข้าชุดกัน แต่ละคนต่างเดินไปนั่งประจำที่ ซูจินเงินนั่งอยู่ทางซ้ายมือของซูเพียนจื่อนี้เอง มือของสาวน้อยหน้ากลมกำอยู่ตรงโพงกระดาดที่ชูขึ้นมาในแขนเสื้อ อาการร่อนตัวนั้นมองปราดเดียวก็รู้แล้วว่าเป็นพวกที่คิดจะโก่งสอ

ช่างเป็นคนชื่อเสียจริง แค่โก่งสอก็ยังเด่นชัดถึงเพียงนี้ แบบนี้แล้วยังคิดจะเป็นสิบแปดมงกุฎอีก ผันเพื่องอยู่ชัดๆ

"อีกเตียวเจ้าเจออ้อไหนที่ไม่รู้ก็มาดูของข้าแล้วกัน" ซูเพียนจื่อพูดให้กำลังใจนางอีกครั้งเสียงเบา

ก่อนหน้านั้นซูเพียนจื่อเคยสอบถามรูปแบบโจทย์ข้อสอบจากซูจินเงินมาแล้ว รู้สึกว่าไม่มีความยากแต่อย่างใด ทั้งตำราวิชากลลงเบื่องตันเล่มนั้นนางก็ท่องได้ขึ้นใจแล้วด้วย ดังนั้นไม่ว่าจะสอบอย่างไรก็ล้มนางไม่ได้แน่

ซูจินเงินขานดัง "อ้อ" เพียงคำเดียว ความเหินแย้งถูกเขียนอยู่บนใบหน้าอย่างปิดไม่มิด...

เจ้าเพิงจะอ่านตำรามาแค่สามวัน ข้าดูของเจ้าจะไปมีประโยชน์อะไรเล่า

ตอนนี้เองสาวน้อยในเครื่องแต่งกายของศิษย์ระดับกลางผู้หนึ่งก็เดินเข้ามา คือซูม่านมานั่นเอง

เมื่อเห็นซูเพียนจื่อถึงกับมาปรากฏตัวที่นี้ ซูม่านม่านก็ชะงักไปเล็กน้อยด้วยความประหลาดใจอย่างยิ่ง ทว่าไม่ช้านางก็กลับมาสีหน้าหยิ่งโยโส

ตามเดิม ตีหน้าขี้นพละกแกข้อสอบหนึ่งปึกที่อยู่ในมือลงบนโต๊ะแต่ละตัว

ขณะเดินผ่านด้านข้างของตู้เขียนจื๋อกับตู้เงินเงิน ชูม่านม่าน
ก็แค้นเสียงฮึเบาๆ อย่างเหยียดหยาม "ขยะ ต่อให้ไม่ถอดใจอย่างไร
ก็เป็นแค่ขยะอยู่วันยังค่ำ"

หญิงคนนี้น่ารังเกียจชะมัด!

ตู้เขียนจื๋อไปขวางหูขวางตาอะไรอีกฝ่ายกันแน่ ตั้งแต่แรกเจอก็มา
ชักสั่นหน้าใส เพียงเพราะอีกฝ่ายได้เห็นสัญลักษณ์พรสวรรค์ของนางแล้ว
คิดว่านางไม่อาจฝึกวิชายุทธ์ได้ใช่หรือไม่

เฮอะ การกระทำเช่นนี้ต้องเป็นคนประเภทไหนกัน!

ตู้เขียนจื๋อโมโหอยู่ในใจ ทว่าการสอบประมาทถูกรื้อทำนองนี้
นางเห็นมานานักต่อนักตั้งแต่เด็กแล้วจึงคร้านจะไปแยะ เพียงคลี่เปิด
ข้อสอบออก แล้วสงบใจเริ่มตอบโจทย์ไป

ภายในศาลารับลมบนยอดเขาถ้ำพันจิ้งจอกอันสูงชะลูด
ผู้อาวุโสใหญ่หนากำลังชี้แนะวิชายุทธ์แก่ศิษย์คนโตของตนอยู่

ศิษย์คนโตผู้นี้มีนามว่าตูป้ออวีน เป็นอัจฉริยะเชิงยุทธ์ในหมู่คน
รุ่นหนุ่มสาวของสกุลตู รูปโฉมมองอาจคมสัน ทว่าร่างแผ่ชานกลืนอายุ
อันเย็นชาเฉียบขาดออกมาอย่างเข้มข้น อายุยังไม่ถึงยี่สิบก็มีเส้นผมที่ยาว
เลยบ่า เหยยถึงพลังวัตรกิจวนจะทะลวงจากชั้นเปลี่ยนกระดูกไปชั้นชำระ
ไขกระดูกแล้ว

ผู้อาวุโสใหญ่หนาทิ้งจะชี้ข้อบกพร่องในกระบวนท่าของเขา
ศิษย์หนุ่มระดับต้นผู้นี้ก็วิ่งตามเส้นทางบนเขามา ค้อมตัวคารวะ

"คำนวณผู้อาวุโสใหญ่หนาน เด็กสาวที่ท่านให้เข้าจับตาคุณนั้น วันนี้นางไปเข้าร่วมการสอบย่อยของศิษย์ระดับต้นแล้วขอรับ"

"หืม? มีความเคลื่อนไหวเร็วเพียงนี้เชียวหรือ เจ้ารีบไปดูซิว่า ผลเป็นอย่างไร" ผู้อาวุโสใหญ่หนานพูดด้วยความปลื้ม

"ขอรับ" ศิษย์ผู้นั้นรับคำสั่งแล้วจากไปอย่างรวดเร็ว

น้อยครั้งนักที่ซูป้ออวินจะเห็นอาจารย์ใส่ใจศิษย์ระดับต้นคนใด ดังนั้นเขาจึงเปรยถามดู "เด็กสาวคนนั้นเป็นใครกันขอรับ หรือว่าเร็วๆ นี้สกุลซูของพวกเราจะมีอัจฉริยะที่เก่งกาจคนใดปรากฏตัวขึ้นแล้ว"

"เป็นอัจฉริยะหรือไม่ยังสุดจะรู้ได้ เพียงแค่มีหวังเท่านั้น นางเพิ่งจะมาถึงถ้าพ้นจิ้งจอกได้สามวันก็ไปเข้าสอบย่อยแล้ว ใจร้อนไม่เบาทีเดียว..." ผู้อาวุโสใหญ่หนานไม่ได้พูดต่อ เพียงโบกมือเป็นความหมายให้ซูป้ออวินฝึกวิชาต่อไป

เป็นเช่นนี้อยู่หนึ่งชั่วยาม* ศิษย์ระดับต้นคนเดิมก็วิ่งกระหืดกระหอบขึ้นมารายงาน "ผู้...ผู้อาวุโสใหญ่หนาน ผลสอบออกมาแล้วขอรับ เด็กสาวคนนั้น นาง...นาง..."

ตั้งแต่ไหล่เขาถั่วพันจิ้งจอกขึ้นไป หากไม่ได้รับอนุญาตเป็นพิเศษ อาชาเทพก็ไม่อาจลงล้าขึ้นมาได้ ศิษย์ผู้นั้นรีบมารายงานข่าว ลมหายใจจึงเกือบจะขาดหวังไปที่เดียว

ผู้อาวุโสใหญ่หนานเอ่ยด้วยความแปลกใจ "เจ้าพูดซ้ำๆ ไม่ต้องรีบร้อน"

หนุ่มน้อยหอบฮักๆ สองหนก่อนรายงานต่อ "เด็กสาวคนนั้นสอบได้ที่หนึ่ง ข้อสอบทั้งหมดไม่มีตอบผิดหรือเว้นว่างแม้เพียงจุดเดียวขอรับ!"

* ชั่วยาม เป็นหน่วยนับเวลาของจีนในสมัยโบราณ เท่ากับ 2 ชั่วโมง

ในหมู่ศิษย์ระดับต้นของถ้ำพญิงจอก ผลคะแนนเช่นนี้ใช่ว่าไม่เคยมีมาก่อน ทว่าหากเกิดขึ้นกับเด็กสาวที่เพิ่งจะมาถึงถ้ำพญิงจอกได้เพียงสามวันและเข้าร่วมการสอบย่อยเป็นครั้งแรก เช่นนั้นก็น่าตื่นตะลึงเกินไปแล้ว!

"จริงหรือ!" ผู้อาวุโสใหญ่หนานยีนพรวดขึ้นมาทันที

เมื่อนึกถึงคำพูดที่อาจารย์เอ่ยกับตนก่อนหน้านี้ ชูป้ออวินก็ประหลาดใจมากเช่นกัน

เด็กสาวที่อาจารย์ให้ความใส่ใจคนนี้มีฝีมือไม่ธรรมดาจริงเสียด้วย

รองผู้อาวุโสใหญ่หนานสั่งให้ศิษย์ที่มาแจ้งข่าวกลับไปสังเกตความเคลื่อนไหวของชูเฟียนจื่อต่อแล้ว ชูป้ออวินก็อดไม่ได้ที่จะถามซ้ำอีกหน "เด็กสาวคนนั้นเป็นผู้เยาว์ของครอบครัวใดขอรับ"

ผู้อาวุโสใหญ่หนานลูบเคราสีขาวหิมะก่อนตอบ "นางคือบุตรธิดาของหมู่เหล่าคุณชายสามของท่านประมุข วันที่นางกลับมา เจ้ากำลังกักตุนฝึกวิชาอยู่จึงไม่ได้พบกัน ไม่เลว...สติปัญญาของนางไม่เลวเลยจริงๆ แต่ว่า...เหตุใดกลับไม่มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์เสียได้เล่า"

"คุณชายสามหมู่เหล่า?!" ชูป้ออวินรักษาความเยือกเย็นต่อไปไม่ไหวแล้ว

หมู่เหล่าผู้นี้แม้ตนจะไม่เคยได้พบตัวจริงมาก่อน แต่ก็เคยได้ยินอาจารย์เอ่ยถึงเกียรติประวัติของเขานับครั้งไม่ถ้วน...เขาคืออัจฉริยะในหมู่อัจฉริยะ ผู้เป็นทั้งความหวังและความรุ่งโรจน์ของสกุลชูเมื่อสิบกว่าปีก่อน เขาเคยสะกดให้ศิษย์นับไม่ถ้วนในรุ่นเดียวกันต้องอับแสงไร้ประกายถึงขั้นที่แม้แต่ประมุขและเหล่าผู้อาวุโสล้วนเห็นพ้องต้องกันว่าเขาจะ

กลายเป็นยอดฝีมืออันดับหนึ่งของสกุลซู่ได้ก่อนอายุสามสิบปีอย่างแน่นอน
ที่เชิงบรรพตเขียวนั่นเมฆาซึ่งตั้งอยู่ใจกลางของดินแดนมีจารึกหยกขาว
อยู่เจ็ดแผ่น แต่ละแผ่นแยกกันจารึกนามของยอดฝีมือหนึ่งร้อยอันดับแรก
ในแต่ละชั้นพลังวัตร

บนเส้นทางการเลื่อนขั้นพลังวัตรของซู่หนู่หลินั้น เขาเคยกวาดรวด
ทั้งอันดับหนึ่งของชั้นถอดรูป อันดับหนึ่งของชั้นเปลี่ยนกระดูก อันดับหนึ่ง
ของชั้นชำระไขกระดูก และอันดับหนึ่งของชั้นเปลี่ยนเส้นลมปราณมาแล้ว...
ในขณะที่คนทั้งหมดคิดว่าเขาจะคว้าอันดับหนึ่งเช่นนี้เรื่อยไป นามของเขา
กลับพลันสาบสูญไปจากจารึกหยกขาวอย่างลึกลับ และไม่มีใครล่วงรู้
ร่องรอยของเขาอีกเลย

ตอนนี้เมื่อได้ยินว่าอัจฉริยะในอดีตผู้นั้นถึงกับมีทายาทอยู่ หาก
ซู่ป้ออวินยังสามารถเยือกเย็นอยู่ได้ก็แปลกแล้ว

แต่ว่าอาจารย์ของตนบอกว่านาง...ไม่มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์? นี่จะ
เป็นไปได้อย่างไรกัน!

ผู้ที่ถูกการแสดงออกอันยอดเยี่ยมของซู่เพียนจื่อทำให้ตกใจนั้น
ไม่ได้มีแต่พวกเขา บรรดาศิษย์ระดับต้นที่สอบเสร็จและได้เห็นผลคะแนน
ที่ประกาศออกมาอย่างรวดเร็วต่างก็ตื่นตะลึงกันไม่สิ้นสุด

ซู่หม่านหม่านเองก็ยังไม่ถึงว่ากระดาศำตอบอันสมบูรณ์แบบที่นาง
เป็นผู้ตรวจถึงกับเขียนออกมาจากมือของเด็กชชะที่นางไม่เคยเห็นอยู่ใน
สายตาเลยคนนั้น

ที่ว่าเพียงไม่นานซู่หม่านหม่านก็เยือกเย็นลง สอบย่อยได้คะแนนเต็ม
แค่นั้นนับเป็นอะไรได้ หากไม่มีพรสวรรค์เชิงยุทธ์ สุดท้ายก็เป็นได้แค่ชชะ

ขึ้นหนึ่งอยู่ดี นับแต่มีสกุลชูมายังไม่เคยมีศิษย์สักคนที่ไม่ฝึกวิชายุทธ์แล้ว
เลื่อนขึ้นเป็นศิษย์ระดับกลางได้ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงว่าจะสร้างความสำเร็จอื่น
ที่ใหญ่ไปกว่านี้

เด็กขะนี่ยิ่งเฉลียวฉลาดเท่าไร วันหน้าก็มีแต่จะขมขึ้นยิ่งขึ้นเท่านั้น
ก็เหมือนที่นางพูดไว้ก่อนหน้านี้... 'ขยะ ต่อให้ไม่ถอดใจอย่างไรก็เป็นแค่ขยะ
อยู่วันยังค่ำ'

แน่นอนว่ายังมีชูเงินเงินอีกคนที่ตกใจกับผลสอบของชูเพียนจื่อ
แววดาที่นางใช้มองพิจารณาหลายเหมือนกำลังมองสัตว์ประหลาดยักษ์
ก่อนยุคประวัติศาสตร์ตัวหนึ่งอยู่ ไม่มีใครรู้ชัดไปกว่านางว่าอาจื่อได้จับ
ตำราวิชากลลงเบื้องต้นเล่มนั้นแค่เพียงสามวัน อาจื่อทำได้อย่างไรกันนี้!

หากนางฟังคำของอาจื่อและลอบมองกระดาดคำตอบของอีกฝ่าย
ล่ะก็ ตอนนี้นางต้องสอบผ่านแล้วแน่ๆ ฮือๆ!

ความตื่นตะลึงที่ชูเพียนจื่อมอบให้แก่ทุกคนนั้นไม่ได้หยุดอยู่แค่
เพียงเท่านั้น

จากนั้นการสอบย่อยของศิษย์ระดับต้นสิบสี่สนามติดกันในช่วง
หลายเดือนต่อมา ชูเพียนจื่อลั่นไปทุกสนามสอบ และทุกครั้งก็ลั่นเผยโฉม
อย่างสง่างามด้วยการคว่ำคะแนนเต็มทั้งสิ้น

แม้กระทั่งชูเงินเงินที่สอบย่อยมาหลายหนแต่ไม่ผ่านด่านเสียทีนั้น
ก็ยังฝ่าด่านฉลุยอย่างต่อเนื่องจนผ่านการสอบย่อยทั้งสิบสี่สนามด้วย
ความช่วยเหลือเป็นพิเศษของชูเพียนจื่อ

ชูเพียนจื่อใช้ฝีมือในการสอบกับความจำอันน่าทึ่งสร้าง
ความตกตะลึงแก่ศิษย์ทั้งหมดในถ้ำพันจิ้งจอกได้ภายในเวลาเพียงไม่นาน

แม้แต่ศิษย์ระดับสูงบางส่วนก็ได้ยินได้ฟังเรื่องของนางแล้ว

เหตุผลแรกเป็นเพราะคะแนนสอบของนางน่าอัศจรรย์ใจจริงๆ เหตุผลที่สองเป็นเพราะชาติกำเนิดของนางกลายเป็นหัวข้อใหญ่ให้ผู้คนได้ซุบซิบกันอย่างออกรสไปแล้ว

แววดาอันหลายหลากที่บ้างก็ชื่นชม บ้างก็เห็นใจ บ้างก็หัวเราะสมน้ำหน้า ล้วนจับรวมอยู่บนตัวนางที่เดียว...น่าเสียดายสาวน้อยผู้มีมันสมองเป็นอัจฉริยะนี้กลับเป็นขยะในเชิงยุทธ์ ขอแค่นางมีพรสวรรค์เชิงยุทธ์แม้เพียงนิดเดียว อาศัยหัวสมองที่ปราดเปรื่องเช่นนี้ก็เพียงพอที่จะเลื่อนชั้นอย่างรวดเร็วไปเป็นศิษย์ระดับกลางภายในเวลาครึ่งปีเศษได้แน่

ซูเพียนจื่อไม่ใส่ใจว่าผู้อื่นจะมองนางอย่างไร ทุกวันนอกจากอ่านตำราแล้วก็จะให้ผู้อาวุโสนางตระเวนไปตามสถานที่ต่างๆ ของถ้ำพันจิ้งจอก ด้วยหวังว่าจะดวงดีพบเบาะแสของ 'ไร่นาม' บ้างสักนิด ทว่าหลายเดือนที่ผ่านมาก็ยังค้ำน้ำเหลวเช่นเดิม

"ได้ยินว่าตอนนั้นบิดาของท่านรู้สึกถึงไร่นามได้ที่ละแวกคลังสมบัติสกุลซู ท่านหาทางเลื่อนชั้นเป็นศิษย์ระดับสูงได้เมื่อไรก็จะมีโอกาสเข้าใกล้ละแวกคลังสมบัติ ไม่แน่อาจหามันพบก็เป็นได้" ผู้อาวุโสนกล่าว

"เจ้าพุดงายนี่ เลื่อนชั้นเป็นศิษย์ระดับกลางด้านนี้เข้ายังไม่มีปัญญาจะผ่านเลย ยังจะพูดถึงศิษย์ระดับสูงอีก" ซูเพียนจื่อเหลืออกตาใสอีกฝ่ายทันที

ศิษย์ระดับต้นต้องผ่านการสอบย่อยทั้งสิ้นยี่สิบสนาม สิบห้าสนามแรกเพียงขยับพู่กันก็ใช้ได้แล้ว ทว่าห้าสนามหลังเป็นการทดสอบทักษะวิชากลวงผู้ที่ไร้พื้นฐานวิชายุทธ์ไม่มีทางแสดงท่วงท่าที่เน้นหนักด้านความเร็วและ

การพลิกแพลงเช่นนั้นได้เป็นอันขาด

เมื่อเห็นว่าอีกไม่กี่วันชูเฟียนจื่อก็จะสอบย่อยสนามที่สิบห้าเสร็จสิ้น และสถิติชนะรวดของนางก็จะต้องหยุดไว้แต่เพียงเท่านี้แล้ว ในถ้าพันจิ้งจอกไม่รู้มีคนที่ทั้งริษยาทั้งชิงชังนางจำนวนมากเท่าไรกำลังรอชมเรื่องสนุกกันอยู่

ต่อให้โชคช่วยจนนางกลายเป็นศิษย์ระดับกลางได้ แต่การสอบย่อยของศิษย์ระดับกลางถัดจากนั้นก็เน้นหนักไปที่การผนวกรวมพลังวัตรเข้ากับทักษะความรู้ในวิชากลลวงมากขึ้นเรื่อยๆ นางซึ่งตอนนี้ตกอยู่ในสภาพที่ไม่อาจฝึกวิชายุทธ์โดยสิ้นเชิงจึงไม่ต้องคิดฝันว่าจะผ่านได้แม้แต่การสอบย่อยสนามแรกของศิษย์ระดับกลาง

คลังสมบัติของถ้าพันจิ้งจอกตั้งอยู่บนยอดเขา มีแต่ศิษย์ระดับสูงจึงจะขึ้นไปบริเวณที่อยู่เหนือไหล่เขาได้ตามใจปรารถนา กระนั้นหากจะเข้าใกล้บริเวณคลังสมบัติ ต่อให้เป็นศิษย์ระดับสูงก็ยังต้องได้รับอนุญาตเป็นการเฉพาะเท่านั้นจึงจะมีโอกาส

ในช่วงที่ผ่านมาชูเฟียนจื่อกับฝูอวิ้นจึงเคลื่อนไหวยุ่แต่บริเวณที่ต่ำกว่าไหล่เขา เหนือไหล่เขาขึ้นไปนั้นชูเฟียนจื่อเคยไปในวันแรกที่มาถึง ถ้าพันจิ้งจอกเท่านั้น

ชูเฟียนจื่อถอนหายใจก่อนกล่าวเป็นเชิงให้กำลังใจตนเองออกมา
"ค่อยเป็นค่อยไปก็แล้วกัน อย่างไรก็ตามต้องมีวิธีนะ"

พรืบทาก็มาถึงวันสอบย่อยสนามที่สิบห้าแล้ว สนามสอบรอบนี้ อยู่ที่ตำหนักเล็กอีกหลังหนึ่งบนไหล่เขา ตำหนักยี่สิบแห่งที่ถูกใช้เป็น

สนามสอบย่อยของศิษย์ระดับต้นล้วนมีลักษณะภายนอกกับการตกแต่งภายในที่ไม่ต่างกันมากนัก เพียงแต่บรรยากาศนอกสนามสอบในครั้งนี้ดูพิกลอยู่บ้าง

ศิษย์ระดับต้นที่มาเข้าสอบส่วนใหญ่ล้วนรายล้อมอยู่ที่ข้างกายหนุ่มน้อยชุดขาวรูปงามผู้หนึ่ง แม้แต่ชุมนุมมานานที่วันนี้ไม่ได้เป็นผู้คุมสอบก็ยังยืนเคียงไหล่อยู่กับเขา ทั้งสองพูดคุ้ยยิ้มหัว ดูสนิทสนมกันเป็นอย่างยิ่ง

ซูเจินเงินกระตุกชายเสื้อของซูเพียนจื่อแล้วเอ่ยเสียงเบา "คนที่สวมชุดขาวผู้นั้นมีชื่อว่าซูเพียนหว่า สนิทกับอาจารย์อำมมานานมากทีเดียว เขาเป็นหลานคนเล็กที่ผู้อาวุโสรองซูรักมากที่สุด และยังเป็นศิษย์ที่มีผลคะแนนดีเยี่ยมกว่าใครในหมู่ศิษย์ระดับต้น...ก่อนที่เจ้าจะปรากฏตัว"

"การสอบย่อยครั้งก่อนๆ ไม่เห็นเคยเจอเขาเลย" ซูเพียนจื่อกล่าวด้วยความแปลกใจ

ยามนี้ซูเพียนจื่อมาอยู่ที่ถ้ำพันจิ้งจอกได้เกือบครึ่งปีแล้ว ทว่าไม่เคยพบเจอซูเพียนหว่าผู้นี้ในการสอบย่อยครั้งใดๆ สีหน้าอันเยือกเย็นของหนุ่มน้อยชุดขาวเหมือนไข่ออกมาจากพิมพ์เดียวกับชุมนุมมานาน ซึ่งเป็นจำพวกที่ซูเพียนจื่อไม่ชอบเป็นที่สุด

"เมื่อครึ่งปีก่อนเขาติดตามผู้อาวุโสรองซูออกไปทำภารกิจที่นอกถ้ำพันจิ้งจอก ได้ยินว่าเพิ่งจะกลับมาสองวันนี่เอง เดิมทีอย่างน้อยต้องเป็นศิษย์ระดับกลางจึงจะออกไปฝึกฝีมือที่นอกถ้ำพันจิ้งจอกได้..." ซูเจินเงินอิจฉาไม่หาย

ฝ่ายชุมนุมมานานพอมองเห็นเงาร่างของซูเพียนจื่อกับซูเจินเงินตั้งแต่ไกลสีหน้าก็เย็นชาขึ้นนิดๆ แค้นเสียงฮือออกมาเบาๆ

ซูเทียนหว่าจึงเอียงหน้ามามีถาม "มีอะไรหรือ"

ซูม่านม่านบ้วนปากไปทางซูเฟียนจื่อก่อนตอบ "นั่นก็คือขยะที่ข้าเคยบอกเจ้า"

เมื่อซูเทียนหว่ามองไปตามทิศทางที่นางชี้บอก ในดวงตาของเขาก็ทอดประกายประหลาดขึ้นวูบหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยด้วยถ้อยคำที่แฝงนัยลุ่มลึก "นางเพิ่งจะมาอยู่ที่นี่ได้เกือบครึ่งปีก็ทำคะแนนเต็มในการสอบย่อยสิบสี่สนามติดกัน เช่นนี้แล้วจะเรียกว่าขยะได้อย่างไร เอ่ยถึงคะแนนสอบ ข้ายังสู้นางไม่ได้ด้วยซ้ำ"

"ไร้พรสวรรค์เชิงยุทธเยี่ยงนั้นหากยังไม่ไซ้ขยะแล้วจะเป็นตัวอะไร ท่องตำราได้ ทำข้อสอบได้ แล้วใช้การอะไรได้เล่า นางจะเผยออกมาเทียบกับเจ้าได้อย่างไร เจ้าเป็นถึงอัจฉริยะผู้ลือนามของถ้ำพันจึงจอกเราเชียวนะ" ซูม่านม่านยกย่องชื่นชมญาติผู้น้องห่างๆ คนนี้เป็นอย่างยิ่ง ไม่ว่าจะเป็นความรู้ในวิชากลลวงหรือพรสวรรค์เชิงยุทธเขาล้วนเป็นที่หนึ่งในหมู่ศิษย์รุ่นหนุ่มสาวในปัจจุบัน

แม้ตอนนี้เขาจะยังเป็นเพียงศิษย์ระดับต้น แต่ทุกคนก็รู้ดีว่าการสอบย่อยไม่กี่สนามที่เหลือนั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยมากสำหรับเขา การที่เขาจะกลายเป็นศิษย์ระดับกลางรวมถึงเลื่อนเป็นศิษย์ระดับสูงในวันข้างหน้า ล้วนเป็นเรื่องที่แน่เสียยิ่งกว่าแน่

ซูเทียนหว่าเพียงยิ้มน้อยๆ สำหรับคำชมของอีกฝ่าย จากนั้นก็เดินก้าวยาวไปพูดตรงหน้าซูเฟียนจื่อ "อาจารย์บุ๋นซูหมู่หลี่เป็นผู้ที่ข้าเคารพเลื่อมใสมาตลอด ในที่สุดวันนี้ข้าก็มีโอกาสได้ร่วมสนามสอบกับบุตรของท่านแล้ว ช่างเป็นเรื่องที่น่ายินดียิ่งนัก หวังว่าเจ้าจะไม่ทำให้ข้าต้องผิดหวัง"

นี่ไม่ใช่หนแรกที่ซูเพียนจื่อได้ยืนผู้อื่นเอื่อยถึงบิดาของนางไม่ว่าจะต่อหน้าหรือลับหลัง ส่วนคำพูดแฝงนัยทำทนายพรรคนี้นางก็ยิ่งแสนจะเอือมระอา "ข้าไม่ได้สนิทกับเจ้า เจ้าจะผิดหวังหรือไม่มันเกี่ยวอะไรกับข้าด้วย"

ซูเพียนหวามัเป็นเพียงศิษย์ระดับต้น ทว่าเขามีทำนองที่จริงจังตำแหน่งผู้อาวุโสของตระกูล อีกทั้งมีพรสวรรค์และสติปัญญาที่ทุกคนล้วนเห็นแวว ปกติศิษย์ระดับต้นอยู่ต่อหน้าเขาจึงต่างพินอบพิเทา ไม่เคยมีแม้ครั้งคนที่กล้าพูดจาไม่เกรงใจเขาซึ่งหน้าเช่นนี้

ซูเพียนหวาชะงักไปเล็กน้อย ก่อนจะแค้นหัวเราะหมุนตัวเดินเข้าตำหนักไป

ซูเจินเจินรีบกระตุกแขนเสื้อของซูเพียนจื่อแล้วพูดโน้มน้าว "ศิษย์ที่เพียนหวามุ่งหมายมากนะ เจ้าอย่าได้ล่วงเกินเขา เดียวจะเสียเปรียบเอาได้"

"ก็เขาเผลอมาสร้างความเข้าใจก่อน เหตุใดข้าต้องทนเขาด้วย ข้ายอมรับว่าเรื่องต่อตีเขาคงเก่งกาจกว่าข้า แต่ที่ถ้าพันจิ้งจอกห้ามใช้กำลังตัดสินกันเองไม่ใช่หรือ แล้วมีอะไรน่ากลัวกันเล่า" ซูเพียนจื่อเอื่อยแอ้ง

คนบางคนหากเจ้ายิ่งรอมชอม เขาก็จะยิ่งกำเริบเลิบบาน

ช่วงเวลาที่ผ่านไป คนที่ออกจากริษยาและซังน้ำหน้านางมีเยอะเยอะไปหมด และก็มีบางคนที่มีหมายมั่นจะให้นางได้เห็นดี ทว่านางเป็นใครกัน ผู้ที่ไต่เต้าจนได้เป็นจอมอหังการน้อยแห่งสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามาแล้ว มีลูกไม้อะไรบ้างที่ไม่เคยเห็น บรรดาแผนตบตาและหลุมพรางที่จะใช้กลั่นแกล้งนางเหล่านั้น ในสายตาของนางแล้วก็เหมือนกับเด็กเล่นขายของไม่มีผิด

และที่สำคัญที่สุดก็คือถ้าพันจิ้งจอกมีกฎที่ไม่เลวอยู่ข้อหนึ่ง...นั่นคือ

ระหว่างศิษย์ของถ้าพันจึงจอกห้ามใช้กำลังตัดสินกันเอง เว้นเสียแต่จะประลองกันอย่างเป็นทางการภายใต้การควบคุมของอาจารย์ ผู้ใดฝ่าฝืนจะเอาความถึงที่สุดด้วยการลงโทษสถานหนักไม่มีผิดเว้น

ในช่วงเวลาไม่ถึงครึ่งปีมานี้ ชูเพียนจึงพบว่ากฎข้อนี้ถูกบังคับใช้อย่างเคร่งครัดจริงๆ ดังนั้นนางจึงยิ่งวางใจในสวัสดิภาพของตน

ขอเพียงไม่ใช่การประลองด้วยหมัดเท้า นางมีอะไรต้องกลัวด้วยเล่า

เมื่อเสียงย่ำระฆังดังขึ้น ผู้คุมสอบก็แจกข้อสอบให้ทุกคนเริ่มทำ ไม่มีใครรู้ว่าภายในเขตเรือนพักของประมุขที่อยู่บนยอดเขาถ้าพันจึงจอกนั้นมีผู้เฒ่าสามคนที่กำลังให้ความสนใจกับสนามสอบเล็กๆ ของศิษย์ระดับต้นนี้อยู่เงียบๆ

ประมุขชูถึงหยวนกับผู้อาวุโสใหญ่หนานหันหน้าเข้าหากระดานหมากอย่างใจลอย ผู้อาวุโสรองชูที่ขมศึกดวลหมากอยู่ด้านข้างจึงเอ่ยขึ้นอย่างอดไม่ได้ "แค่การสอบเล็กๆ ของศิษย์ระดับต้นก็คุ้มควรให้ใส่ใจถึงเพียงนี้ด้วยหรือ"

ชูถึงหยวนเงยหน้ามองไปทางขอบฟ้าแล้วพลุลมหายใจออกมาเบาๆ "นับรวมสนามนี้ด้วยก็เป็นการสอบย่อยสิบห้าสนามเต็มๆ แล้ว แม้ในอดีตหนูหลี่ลูกคนนั้นของข้าก็คว่ำอันดับหนึ่งในการสอบย่อยทุกครั้งเช่นกัน แต่ก็ไม่ว่าจะทำคะแนนเต็มได้ในทุกสนามสอบ ยิ่งไม่ต้องเอ่ยถึงการสอบติดกันสนามแล้วสนามเล่าโดยที่ระหว่างทางไม่เคยหยุดพักเลยเช่นนี้"

ผู้อาวุโสใหญ่หนานหัวเราะหึๆ พลังเอ่ยกับผู้อาวุโสรองชู "เทียนหวาหลานชายคนนั้นของเจ้าก็ลงสนามสอบวันนี้ด้วยนี่ ตำแหน่งที่หนึ่งของเขาค้นตรายเสียแล้ว"

"การสอบย่อยสนามเดียวใช้นับอะไรได้" ผู้อาวุโสของซุ่ยเอ๋ยแย้ง เขากลับมาถึงถ้าพ้นจึงจอกได้เพียงสองวัน ก็มีคนบอกเขาไม่ต่ำกว่าหนึ่งหนเกี่ยวกับสาวน้อยผู้มีปัญญาเป็นเลิศทว่าพรสวรรค์เชิงยุทธกลับไม่เอาไหนถึงขีดสุดผู้นี้

แท้จริงแล้วความคิดในใจของเขาก็ไม่ได้ต่างจากซุ่หม่านม่านและซุ่เทียนหว่าที่เป็นผู้เยาว์สักเท่าไร...หากไรซึ่งพรสวรรค์เชิงยุทธ ต่อให้สาวน้อยผู้นี้เฉลียวฉลาดสักเพียงใด นางก็ไม่อาจเป็นที่นับหน้าถือตาในแวดวงชั้นสูงได้อยู่ดี

แม้ว่าพวกเขาสกุลซุ่คือตระกูลสืบแปดมงกุฎ แต่พวกเขาก็รู้ดี เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้ที่มีพลังฝีมือเหนือกว่าโดยสิ้นเชิง วิชากลลวงและเหลี่ยมเล่ห์ทั้งปวงก็ล้วนเปล่าประโยชน์

ผู้อาวุโสของซุ่ผู้นี้ไม่เชื่อว่าหลานชายที่ตนภาคภูมิใจจะพ่ายแพ้แก่ซุ่เทียนจื่อในการสอบย่อยครั้งนี้ ทว่าต่อให้พ่ายแพ้ก็ไม่ได้มีอะไรหนักหนา เพราะในการสอบย่อยอีกห้าสนามถัดไป ต่อให้ซุ่เทียนจื่อมีความสามารถในการท่องตำราสูงส่งยิ่งกว่านี้เป็นร้อยเท่าก็ไร้ความหมาย

ผู้อาวุโสใหญ่หวนเข้าใจความคิดของอีกฝ่ายจึงเอ่ยอย่างจ่นใจ "ภัยพิบัติครั้งใหญ่ใกล้จะมาถึงแล้ว ต่อให้มีความหวังแม้เพียงน้อยนิด ข้าก็ไม่อยากจะยอมแพ้"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3iPOeWV>